MARY HIGGINS CLARK

AMINTIRI PERICULOASE

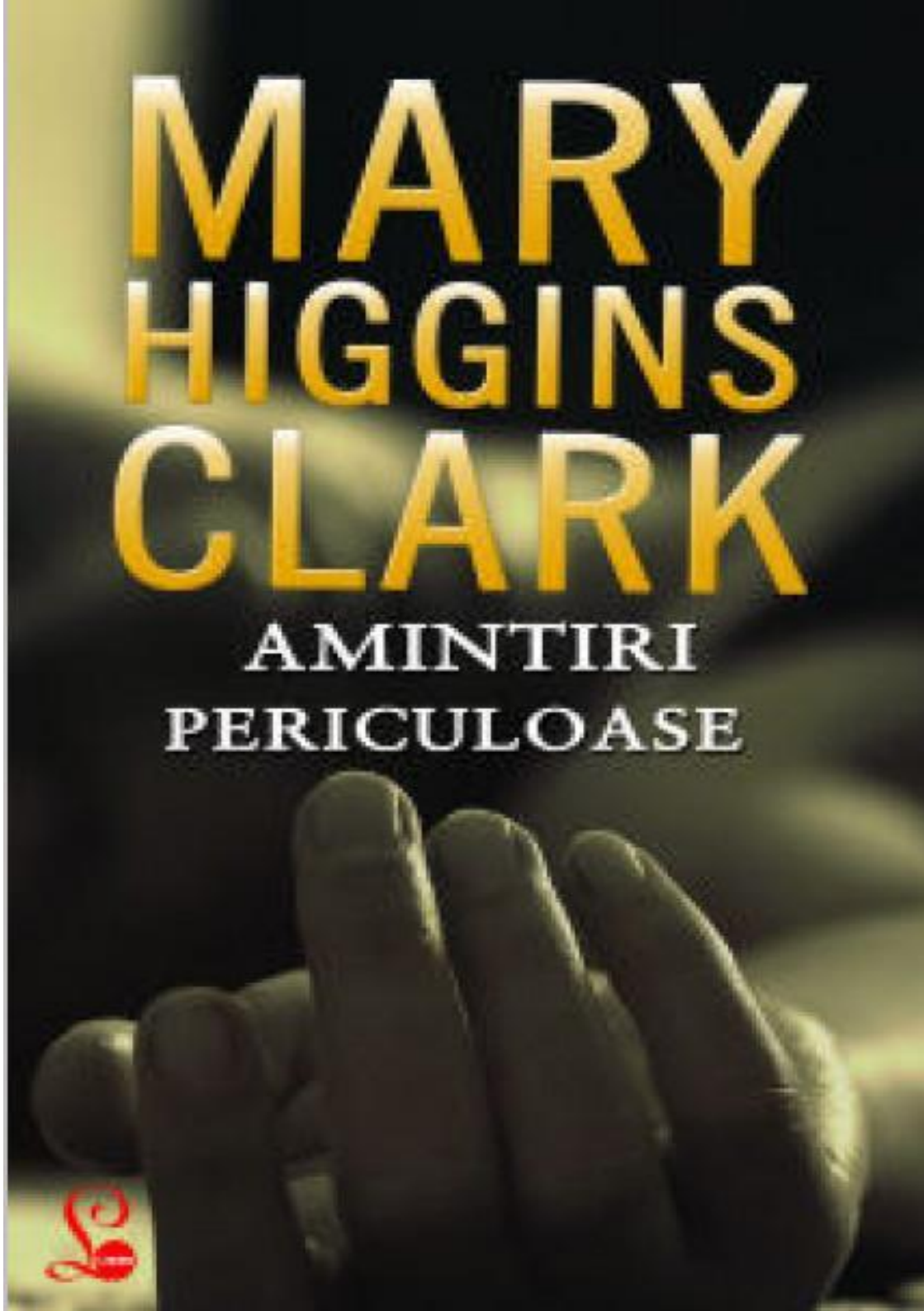

MARY HIGGINS CLARK

AMINTIRI PERICULOASE

TRADUCERE: Anca Irina IONESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARK, MARY HIGGINS
Amintiri periculoase / Mary Higgins Clark;
trad.: Anca Irina lonescu.
— Bucureşti:Lider, 2012
ISBN 978-973-629-293-4
lonescu, Anca Irina (trad.)
641.55

Redactare: Florentina Nica
Tehnoredactare şi copertă: Vlad Mitrovici
Ediția originală a fost publicată, în limba engleză, sub titlul
I heard that song before,
de Simon & Schuster-1230
Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

Copyright © 2007 Mary Higgins Clark
Această carte este o ficțiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt produsul imaginației autoarei şi au valoare de ficțiune. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin Editurii LIDER,
Editor CASANDRA ENESCU

OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro
fedprint

Pentru Marilyn,
Prima mea născută şi foarte dragă prietenă
Cu dragoste

Mulțumiri

Scrierea unei cărți este, în esență, o ocupație solitară. Un scriitor se poate considera cu adevărat norocos dacă este înconjurat de oameni care să-l sprijine pe tot parcursul demersului. Când încep să povestesc, redactorul meu dintotdeauna, Michael V. Korda, şi redactorul-şef Chuck Adams, mă încurajează şi îmi dau sfaturi. Le mulțumesc, ca de obicei, şi lui Lisl Cade, agentul meu de publicitate, lui Sam Pinkus, agentul meu literar, şi directoarei de la Copyediting, Gypsy da Silva, precum şi echipei ei cu totul remarcabile: Joshua Cohen şi Jonathan Evans.

Calde mulțumiri şi familiei mele, copiilor şi nepoților, şi Lui, cel întotdeauna perfect, John Conheeney, celor mai apropiați suporteri ai mei, Agnes Newton, Nadine Petry şi Irene Clark. Sunteți un grup mare şi vă iubesc pe toți.

Iar acum, dragii mei cititori, sper să vă placă această poveste.

Prolog

Tatăl meu era peisagist pe domeniul Carrington. Având cincizeci de acri, domeniul se număra astfel printre ultimele proprietăți private cu aceste dimensiuni din Englewood, New Jersey, un orăşel aflat cam la cinci kilometri vest de Manhattan, peste podul George Washington.

Acum douăzeci şi doi de ani, pe când aveam şase ani, într-o după-amiază de sâmbătă a lunii august, ziua lui liberă, tatăl meu a decis că trebuie să se ducă acolo să verifice luminile nou instalate în exterior. În seara aceea, familia Carrington dădea o petrecere pentru două sute de persoane. Tata avea deja anumite probleme cu patronul lui din cauza băuturii şi de aceea ştia că dacă luminile amplasate pretutindeni în grădinile ceremonioase nu vor funcționa cum trebuie, era posibil să-şi piardă serviciul.

Şi cum locuiam singuri, nu a avut încotro şi a trebuit să mă ia şi pe mine cu el. M-a aşezat pe o bancă din grădină, foarte aproape de terasă, cu instrucțiuni stricte să nu mă mişc de acolo până se întoarce el. Apoi a adăugat:

— S-ar putea să dureze ceva timp, aşa că dacă ai nevoie la baie, intră pe uşa asta de plasă de după colț. Ai să vezi imediat în interior toaleta personalului.

Acest gen de permisiune era exact ceea ce îmi trebuia. Îl auzisem pe tata când îi descrisese bunicii mele interiorul

conacului mare şi imaginaţia mea o luase razna, încercând să-l vizualizeze. Casa fusese construită în Ţara Galilor, în secolul al XVII-lea, şi avea chiar şi o capelă secretă unde un preot deopotrivă locuia şi oficia liturghia pe ascuns în timpul încercărilor sângeroase ale lui Oliver Cromwell de a stârpi orice urmă de catolicism din Anglia. În 1848, primul Peter Carrington pusese să fie demolat conacul în întregime şi să fie reclădit în Englewood.

Ştiam, din relatarea tatălui meu, că uşa capelei era din lemn masiv şi se afla chiar la capătul etajului superior.

Trebuia neapărat s-o văd.

Am mai aşteptat cinci minute după ce tata a dispărut în grădină şi apoi am luat-o la fugă spre uşa pe care mi-o arătase. Scara din spate era chiar în dreapta mea şi am urcat fără zgomot. Dacă m-aş fi întâlnit cu cineva, aveam de gând să spun că vreau să merg la baie şi chiar m-am convins că era cel puţin pe jumătate adevărat.

La etaj, din ce în ce mai emoţionată, am străbătut în vârful picioarelor, unul după altul, mai multe coridoare acoperite cu covoare şi m-am trezit într-un adevărat labirint de colţuri şi cotituri. Dar am văzut-o: uşa grea de lemn din descrierea tatălui meu, atât de nelalocul ei în ambianţa modernizată a restului casei.

Încurajată de norocul meu de a nu întâlni pe nimeni cât timp mă aventurasem pe coridoare, am parcurs în fugă ultimii câţiva paşi şi m-am repezit să deschid uşa. A scârţâit când am tras de ea, dar nu s-a întredeschis decât atât cât era nevoie ca să mă

strecor înăuntru.
M-am trezit dintr-odată ca teleportată înapoi în timp. Era mult mai mică decât îmi imaginasem. Credeam că seamănă cu Capela Sfintei Fecioare din Catedrala Sf. Patrick, unde bunica se oprea întotdeauna ca să aprindă o lumânare pentru mama, în rarele ocazii când venea pe la New York. Şi nu pierdea niciodată ocazia să-mi spună cât de frumoasă fusese mama în ziua în care se căsătorise cu tata în acea catedrală.
Pereții şi pardoseala acestei capele erau din piatră, iar aerul era rece şi jilav.
Singurul obiect religios din încăpere era o statuie de lemn lovită şi cojită a Fecioarei Maria, iar o candelă votivă cu baterie era singura sursă de lumină slabă. În fața mesei mici care probabil că servise drept altar se aflau două rânduri de bănci de lemn.
Mă uitam cu atenție la toate acestea, când am auzit că uşa începe să scârțâie şi mi-am dat seama că cineva se străduieşte s-o deschidă. Am făcut singurul lucru posibil – am fugit între bănci şi m-am aruncat la pământ, apoi, ca un struț, mi-am ascuns fața în palme.
După voci, mi-am dat seama că în capelă intraseră un bărbat şi o femeie. Şoaptele lor răstite şi furioase ricoşau în pereții de piatră şi se întorceau ca un ecou. Se certau în legătură cu nişte bani, subiect care îmi era foarte cunoscut. Bunica se răstea tot timpul la tata şi îi spunea că dacă o ține tot aşa cu băutura, o să rămână fără acoperiş deasupra capului şi el, şi eu.
Femeia îi tot cerea bani bărbatului, iar acesta spunea că a

plătit-o deja destul. Apoi, ea îl amenință:
— Este ultima dată, îți jur, dar el a ripostat:
— *Cântecul acesta l-am mai auzit!*
Ştiu că amintirea acelui moment este exactă. Din clipa în care am înțeles că, spre deosebire de ceilalți copii de la grădiniță, eu nu aveam mamă, am tot rugat-o pe bunica să-mi povestească despre ea absolut tot ce-şi aduce aminte. Printre amintirile împărtăşite de bunica era aceea că mama devenise celebră în liceu cu melodia „Cântecul acesta l-am mai auzit!"
— Oh, Kathryn cânta aşa de frumos! Avea o voce minunată. Toată lumea aplauda şi striga *encore, encore.* Şi trebuia să-l repete. Şi bunica îmi fredona melodia.
După remarca bărbatului, n-am mai auzit nimic din discuția lor, decât o şoaptă a ei:
— Să nu uiți! Şi apoi a părăsit capela.
Bărbatul a rămas pe loc. Îi auzeam respirația agitată. Apoi a început să fluiere încetişor cântecul interpretat de mama la şcoală. Acum, când mă gândesc retrospectiv, probabil că încercase să se liniştească. După câteva acorduri, s-a întrerupt şi a plecat din capelă.
Am aşteptat şi eu un răstimp care mi s-a părut o veşnicie şi apoi am plecat. Am coborât în fugă scările şi am ajuns din nou afară. Fireşte că nu i-am spus tatei nimic niciodată despre faptul că fusesem în casă şi nici ce auzisem în capelă. Dar amintirea nu s-a şters niciodată, aşa că sunt sigură de ceea ce am auzit.
Nu ştiu cine erau acei oameni. Iar acum, după douăzeci şi doi de ani, este important să aflu. Singurul lucru pe care l-am auzit

în mod sigur din toate relatările legate de acea seară este că mai mulți oaspeți au rămas peste noapte la conac, precum şi cinci oameni din personalul casei, împreună cu cei care asiguraseră masa. Dar s-ar putea ca această informație să nu fie suficientă pentru a salva viața soțului meu, dacă chiar merită să fie salvată.

1

Am crescut în umbra poveştii răpirii copilului lui Lindbergh. Prin asta vreau să spun că m-am născut şi am crescut în Englewood, New Jersey. În 1932 a fost răpit nepotul celui mai de vază cetățean din Englewood, ambasadorul Dwight Morrow. La vremea respectivă, tatăl copilului era cel mai vestit om din lume, col. Charles Lindberg, pilotul care traversase Oceanul Atlantic în avionul lui cu un singur motor, numit *Spirit of St. Louis.*

Bunica mea, care avea pe atunci opt ani, îşi aminteşte de titlurile strălucitoare ale ziarelor, de mulțimile de reporteri care se adunau în fața domeniului Morrow de la Next Day Hill, de arestarea şi apoi procesul lui Bruno Hauptmann.

Timpul trece, amintirile pălesc. Astăzi cea mai vestită locuință din Englewood este conacul Carrington, acea structură de piatră cu înfățişare de castel, în care mă furişasem eu în copilărie.

Şi toate aceste gânduri mi-au trecut prin minte când am intrat pe porțile domeniului Carrington pentru a doua oară în viață.

Douăzeci şi doi de ani, mi-am spus eu, evocând imaginea acelui copil curios care eram la vârsta de şase ani. Câteva săptămâni mai târziu, tatăl meu fusese concediat de familia Carrington şi poate că tocmai amintindu-mi acest lucru, am început să mă simt dintr-odată stânjenită. Dimineața strălucitoare de octombrie se transformase într-o după-amiază umedă şi cu vânt puternic, aşa că aş fi vrut să am o jachetă mai groasă şi de culoare mai închisă.

În mod instinctiv, mi-am parcat maşina, cumpărată la mâna a doua într-o laterală a aleii principale, ca să nu atrag atenția nimănui prea tare. O sută şaptezeci de mii de kilometri înregistrați de tahometru ştirbesc mult din eleganța unei maşini, chiar şi în cazul uneia spălate şi lipsite de urme de lovituri. Îmi strânsesem părul într-un coc, dar vântul mi l-a desfăcut în timp ce urcam treptele şi sunam la sonerie. Mi-a deschis uşa un bărbat cam la cincizeci şi ceva de ani, cu început de chelie şi buze subțiri, care nu schițau niciun zâmbet. Purta un costum negru şi nu eram sigură dacă este valetul sau secretarul, dar neapucând să deschid gura şi fără să se prezinte, mi-a spus că domnul Carrington mă aştepta şi puteam intra.

Holul larg de la intrare era scăldat în lumina care se strecura prin geamurile cu vitralii. Lângă o tapiserie medievală care înfățişa o scenă de luptă se afla statuia unui cavaler în armură. Aş fi vrut să examinez de aproape tapiseria, dar l-am urmat ascultătoare pe cel care mă conducea spre capătul unui coridor, spre bibliotecă.

— A venit domnişoara Lansing, domnule Carrington, spuse el.

Eu sunt în birou.
Din această replică am înțeles că era secretarul.
Când eram mică, îmi plăcea să desenez case în care mi-aş fi dorit să locuiesc. În imaginația mea, una dintre încăperile mele preferate era o cameră în care să citesc după-amiezele. În camera aceea se aflau întotdeauna un şemineu şi etajere cu cărți. Una dintre versiuni includea şi o canapea confortabilă, şi mă închipuiam ghemuită într-un colț, cu o carte în mână. Nu vreau să spun că am talent artistic, pentru că nu este aşa. Desenam nişte personaje ca din beţişoare de chibrituri, etajerele erau strâmbe, covorul o pată multicoloră imitând un model pe care îl văzusem într-un magazin de antichități. Nu puteam să transpun pe hârtie imaginea exactă din mintea mea, dar ştiam ce-mi doresc. Îmi doream exact genul de cameră în care stăteam acum.
Peter Carrington şedea pe un fotoliu mare de piele, cu picioarele sprijinite pe o pernă. Lampa de pe masa de lângă el nu numai că îi lumina cartea, dar îi reliefa şi profilul arătos.
Purta ochelari pentru citit, care stăteau la rădăcina nasului când citea, dar alunecau când îşi ridica privirea. Îi scoase şi îi puse pe masă, îşi coborî picioarele şi se ridică. Îl zărisem de câteva ori întâmplător prin oraş şi îi văzusem şi poza în ziare, aşa că ştiam cum arată, dar era cu totul altceva să mă aflu în aceeaşi cameră cu el. Peter Carrington impunea un fel de autoritate calmă care continua să răzbată chiar şi atunci când mi-a zâmbit şi mi-a întins mâna:
— Mi-ați trimis o scrisoare foarte convingătoare, d-ră Lansing.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, domnule Carrington.
Mi-a strâns mâna ferm. Ştiu că mă studia exact aşa cum îl studiam şi eu pe el. Era mai înalt decât mi-l imaginasem şi avea un corp zvelt, asemeni unui atlet. Avea ochii de un albastru-închis. Fața lui îngustă, cu trăsături bine conturate era încadrată de un păr şaten-închis, ceva cam lung, care i se potrivea de minune. Purta o jachetă de lână maro-închis şi dacă mi s-ar fi cerut să ghicesc cu ce se ocupă judecând numai după înfățişare, aş fi spus că este profesor la vreun colegiu.
Ştiam că are patruzeci şi doi de ani. Asta înseamnă că trebuie să fi avut vreo douăzeci atunci când mă strecurasem la el în casă. Chiar mă întrebam dacă fusese acasă atunci când avusese loc petrecerea. Era posibil, firește, ca la sfârşitul lui august să nu se fi întors încă la Princeton, unde era student. Sau, dacă începuse cursurile, ar fi putut să revină în week-end pentru petrecere. Până la Princeton nu era decât o oră şi jumătate de mers cu maşina.
M-a invitat să iau loc într-unul din fotoliile din fața căminului.
— Abia aşteptam un pretext ca să pun să se facă focul, spuse el. În după-amiaza aceasta vremea a ținut cu mine.
Eram cât se poate de conştientă de faptul că jacheta mea verde amărâtă era mai adecvată pentru o după-amiază de august decât pentru mijlocul toamnei. Am simțit cum o şuviță de păr îmi alunecase pe umăr şi am încercat să o răsucesc ca s-o vâr înapoi în cocul în care ar fi trebuit să se fixeze.
Am un masterat în biblioteconomie, căci pasiunea mea pentru cărți mă îndrumase în mod firesc spre o astfel de alegere în

ceea ce priveşte cariera. De la finalizarea cursurilor în urmă cu cinci ani, lucrez la Biblioteca Publică din Englewood şi trebuie să menționez că sunt profund implicată în proiectul literar al comunității noastre.

Iar acum mă aflam în această bibliotecă impresionantă, *„cu pălăria în mână”,* cum ar fi spus bunica mea. Intenționam să organizez o colectare de fonduri pentru popularizarea cărții şi doream să fie ceva spectaculos. Exista o singură modalitate sigură de a-i determina pe oameni să scoată din buzunar trei sute de dolari pentru un tacâm la dineu, şi asta pentru ca recepția respectivă să fie organizată în această casă. Conacul familiei Carrington devenise o parte integrantă a tradiției folclorice din Englewood şi din comunitățile dimprejur. Toată lumea îi cunoştea istoria şi ştia că întreaga construcție fusese transportată aici din Țara Galilor. Eram absolut sigură că perspectiva de a pătrunde în clădire ar fi fost un argument foarte puternic pentru a-i convinge pe oameni să participe la evenimentul nostru.

De regulă nu mă simt stânjenită, dar de astă dată, stând acolo cu ochii aceia cenuşii ațintiți aspra mea, măsurându-mă din cap până-n picioare, mă simțeam lipsită de vlagă şi încurcată. Redevenisem brusc fiica grădinarului bețiv de odinioară.

„Treci peste asta şi încetează cu prostiile”, mi-am spus eu în gând, şi am început să turui rugămintea pe care o repetasem temeinic în fața oglinzii:

— Domnule Carrington, aşa cum v-am scris, există multe motive întemeiate pentru care oamenii semnează cecuri.

Firește că nimeni nu poate suporta totul. Ca să fim sinceri, în zilele noastre, chiar şi oamenii înstăriți au devenit cam reticenți. Şi de aceea, este foarte important pentru evenimentul nostru să găsim o modalitate prin care să-i facem pe oameni să ne semneze un cec.

M-am lansat apoi în pledoaria în favoarea solicitării noastre de a ne permite să organizăm un cocteil la reşedința sa. Îl urmăream atent şi vedeam cum i se schimbă expresia feței, iar buzele păreau gata să articuleze cuvântul „nu".

Şi-a formulat refuzul într-o manieră foarte politicoasă:

— Domnişoară Lansing, începu el.

— Vă rog să-mi spuneți Kay.

— Credeam că te cheamă Kathryn.

— Numai în certificatul de naştere şi pentru bunica mea.

A râs.

— Înțeleg.

Apoi a dat să-şi continue refuzul politicos:

— Kay, aş fi încântat să-ți scriu un cec…

L-am întrerupt imediat.

— Sunt sigură de asta. Dar, aşa cum v-am scris, aici nu este vorba numai de bani. Avem nevoie de voluntari care să-i învețe pe oameni cum să citească, şi calea cea mai bună este să-i facem să-şi dorească acest lucru, urmând să se înscrie la un curs. Cunosc un foarte bun organizator de evenimente care ne-a promis o reducere de preț dacă reuşim să organizăm evenimentul aici. Nu va dura decât două ore şi va însemna enorm pentru mulți oameni!

— Trebuie să mă mai gândesc, a spus Peter Carrington şi s-a ridicat în picioare.
Întrevederea se încheiase. Am reflectat rapid şi mi-am zis că nu aveam nimic de pierdut dacă mai adăugam ceva la final:
— Domnule Carrington, am făcut multe cercetări în legătură cu familia dumneavoastră. De-a lungul generațiilor, a fost una dintre casele cele mai ospitaliere din Districtul Bergen. Tatăl, bunicul şi străbunicul dumneavoastră au sprijinit activitățile şi acțiunile de binefacere ale comunității locale. Ajutându-ne pe noi acum, ați face foarte mult bine, ca să nu mai spun cât de uşor ar fi pentru dumneavoastră!
N-aveam niciun drept să mă simt atât de dezamăgită şi totuşi aşa mă simțeam! Peter Carrington nu a răspuns nimic şi, fără a mai aştepta să fiu condusă de el sau de asistentul lui, m-am retras spre uşă. M-am oprit să arunc o privire rapidă spre scara din spate, pe unde mă furişasem în casă cu ani în urmă. Apoi am plecat, convinsă că aceasta fusese cea de-a doua şi ultima mea vizită la conac.
Două zile mai târziu, fotografia lui Pater Carrington era pe coperta revistei *Celeb,* un săptămânal național de bârfe. Îl înfățişa ieşind de la secția de poliție cu douăzeci de ani în urmă, după ce fusese interogat în legătură cu dispariția unei tinere de optsprezece ani, Susan Althorp, care se făcuse nevăzută imediat după serata dansantă oficială organizată la conacul Carrington. Titlul înfricoşător *ESTE OARE SUSAN ALTHORP ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ?* era urmat de textul de sub fotografia lui Peter: *„Industriaşul continuă să fie suspect în*

cazul dispariției tinerei Susan Althorp care, săptămâna aceasta, şi-ar fi sărbătorit cea de-a patruzecea aniversare."

Revista relua toate detaliile investigației legate de căutarea fetei şi, întrucât tatăl ei era ambasador, dispariția lui Susan era comparată cu cea a copilului lui Lindbergh.

Articolul includea o expunere sumară a împrejurărilor legate de moartea soției lui Peter Carrington, Grace, survenită cu patru ani în urmă, dată la care era însărcinată. Grace Carrington, despre care se ştia că bea zdravăn, dăduse o petrecere în onoarea lui Richard Walker, fratele vitreg al lui Carrington. Peter Carrington venise acasă din Australia după un zbor de douăzeci şi trei de ore, constatase în ce stare este şi îi smulsese paharul din mână, vărsând conținutul pe covor, apoi întrebase furios:

— Nu ți-e milă măcar un pic de copilul pe care îl porți în pântec?

Apoi, pretinzând că este epuizat, se dusese la culcare. Dimineață, menajera găsise trupul neînsuflețit al lui Grace Carrington, îmbrăcată tot în rochia de seară din satin, plutind în piscină. Autopsia a stabilit că ingerase o cantitate de alcool de trei ori mai mare decât limita legală stabilită pentru starea de ebrietate. Articolul conchidea: *„Carrington a afirmat că s-a dus la culcare imediat şi nu s-a trezit decât atunci când a sosit poliția, ca urmare a apelului format la 911. POATE. Desfăşurăm un sondaj de opinie. Accesați site-ul nostru şi spuneți-ne ce părere aveți."*

O săptămână mai târziu, am primit un telefon la bibliotecă de

la Vincent Slater, care mi-a amintit că ne cunoscusem când fusesem în vizită la Peter Carrington.
— Domnul Carrington a decis să vă acorde permisiunea de a utiliza reşedinţa sa pentru activitatea dumneavoastră în scopul strângerii de fonduri, spunea el. A sugerat să puneţi la punct detaliile împreună cu mine.

2

Vincent Slater puse telefonul la loc în furcă şi se lăsă pe spate, ignorând slabul scârţâit al scaunului său de la birou, un sunet care începuse să-l cam sâcâie în ultima vreme şi pe care îşi pusese deja de mult în gând să-l repare. Biroul lui era unul din fostele saloane ale conacului, mai puţin folosite, situate undeva în aripa din spate a clădirii. Îl alesese tocmai pentru că era mai retras, dar şi datorită uşilor franţuzeşti care îi ofereau o vedere superbă spre grădină, servindu-i şi de intrare separată pe unde putea veni şi pleca neobservat.
Singura problemă era că mama vitregă a lui Peter, Elaine, care locuia într-o căsuţă aflată pe un teren din jurul casei, nu se jena să vină la el şi să între fără să bată la uşă, ceea ce de altfel făcea chiar în acest moment.
Şi nu-şi pierdu vremea cu politeţuri:
— Vincent, mă bucur că te-am prins. Nu există nicio cale de a-l convinge pe Peter să renunţe la ideea organizării unei recepţii în scopuri caritabile aici? Toată lumea ar crede că, după publicitatea aceea îngrozitoare făcută săptămâna trecută

în gunoiul ăla de revistă, *Celeb,* care a readus pe tapet dispariția lui Susan şi moartea lui Grace, ar fi cazul să nu mai atragă atenția asupra lui.

Vincent se ridică în picioare, un gest de politețe peste care ar fi putut trece când Elaine dăduse buzna peste el. Iar acum, deşi era încă foarte iritat de venirea ei neanunțată, nu se putea abține să recunoască cât era de atrăgătoare. Deşi avea şaizeci şi şase de ani, Elaine Walker Carrington, cu părul ei blond-cenuşiu, ochii ca două safire albastre, cu trăsături clasice şi o siluetă mlădioasă, continua să atragă privirile. Se mişca cu grația manechinei care fusese cândva, chiar şi atunci când, fără să fie invitată, se instală confortabil în fotoliul antic aflat de cealaltă parte a biroului lui Vincent.

Purta un costum negru despre care Slater bănuia că este o creație Armani, designerul ei preferat. Bijuteriile ei constau dintr-un şirag de perle şi inelul de logodnă cu un diamant mare, pe care continua să-l poarte deşi soțul ei, tatăl lui Peter, murise de peste douăzeci de ani. Vincent ştia prea bine că fidelitatea ei față de soțul răposat se explica prin condițiile impuse de contractul prenupțial, care îi permitea să locuiască aici până la sfârşitul vieții cu condiția să nu se recăsătorească, şi îi asigura o pensie de un milion de dolari anual. Şi fireşte că îi făcea plăcere să fie apelată doamna Carrington, cu toate privilegiile care decurgeau de aici.

Dar asta nu-i dădea dreptul să năvălească aici şi să se poarte ca şi când eu nu aş fi cântărit foarte bine avantajele şi dezavantajele organizării unui eveniment public în casă, îşi

spuse Vincent. — Elaine, eu şi Peter am discutat chestiunea foarte temeinic, începu el, lăsând să se simtă iritaţia din tonul pe care vorbea. Fireşte că acea publicitate a fost îngrozitoare şi jignitoare, dar tocmai de aceea Peter doreşte să facă o mişcare care să dovedească faptul că nu se ascunde. Exact asta este percepţia publică pe care trebuie să o schimbe.
— Şi chiar crezi că dacă o să-ţi mişune prin casă fel de fel de străini, aceasta va schimba percepţia opiniei publice despre Peter? întrebă Elaine pe un ton plin de sarcasm.
— Elaine, ţi-aş sugera să nu te amesteci în această chestiune, se răsti Slater. Dă-mi voie să-ţi amintesc că familia deţine o companie care, începând de acum doi ani, vinde acţiuni publicului şi nu este deloc plăcut să fii nevoit să răspunzi în faţa acţionarilor. Chiar dacă Peter este de departe cel mai important acţionar, tot mai mulţi sunt de părere că ar trebui să renunţe la funcţia de preşedinte şi director executiv. Faptul că este implicat în dispariţia unei femei şi în moartea alteia nu contribuie la crearea unei imagini bune de care este nevoie pentru a fi în fruntea unei companii internaţionale. Chiar dacă Peter nu vorbeşte despre asta, te asigur că este profund îngrijorat. Şi tocmai de aceea, de acum înainte trebuie să fie văzut ca un membru activ al comunităţii şi, chiar dacă nu-i place, actele lui filantropice trebuie să se bucure de publicitate.
— Serios? Elaine se ridică în picioare în timp ce vorbea. Vincent, eşti un prost. Ţine minte ce-ţi spun: n-o să meargă. Nu faci decât să-l expui pe Peter, nicidecum să-l protejezi. Când e vorba de socializare, Peter este inexistent. Poate fi un

geniu în domeniul afacerilor, dar, aşa cum probabil că ştii, nu se pricepe la micile conversaţii. Când nu e la birou este mult mai fericit cu o carte în mână şi se simte mult mai bine în biblioteca lui cu uşa închisă decât la nu ştiu de cocteil sau dineu. Ştii cum se spune: *„Niciodată nu eşti mai puţin singur decât atunci când chiar eşti singur”.* Şi când o să aibă loc treaba asta?

— Joi, şase decembrie. Kay Lansing, femeia care se ocupă de eveniment, are nevoie de cel puţin şapte săptămâni ca să îi facă publicitate.

— Şi există un număr limitat de bilete puse în vânzare?

— Două sute.

— Am să cumpăr şi eu unul cu siguranţă. Şi Richard la fel. Acum plec la galerie. Dă o recepţie pentru unul dintre noii lui artişti.

Cu un gest de expediere făcut cu mâna, Elaine deschise uşa franceză şi ieşi. Slater privi în urma ei, cu gura făcută pungă. Richard Walker era fiul lui Elaine din prima căsătorie. Probabil că ea plăteşte recepţia, îşi zise el. Banii familiei Carrington îl întreţineau pe neisprăvitul ei fiu încă de când avea douăzeci de ani. Îşi amintea cât o înfuria pe Grace faptul că Elaine îşi imagina că poate să între oricând nepoftită în casa mare. Singurul lucru inteligent pe care îl făcuse Peter fusese acela de a nu-i permite lui Elaine să se mute înapoi aici după moartea lui Grace.

Nu era pentru prima oară când Vincent Slater se întreba dacă nu cumva toleranţa lui Peter Carrington faţă de mama sa

vitregă ascundea ceva mai mult decât se vedea cu ochiul liber.

3

Eram la bibliotecă când primisem telefonul de la Vincent Slater. Era miercuri dimineață spre prânz şi tocmai mă pregăteam să fac un contract cu Hotelul Glempointe din Teaneck, pentru acțiunea noastră. Acesta era un orăşel învecinat cu Englewood. Mai participasem la evenimente acolo şi se descurcau chiar foarte bine, însă eram încă dezamăgită de refuzul lui Peter Carrington. Nici nu mai trebuie să spun cât de încântată am fost de mesajul lui Slater şi am decis să-i împărtăşesc entuziasmul lui Maggie, bunica mea maternă, cea care mă crescuse de fapt şi care locuia şi acum în casa ei modestă din Englewood unde îmi petrecusem copilăria. Eu sunt o navetistă în sens invers. Locuiesc în Manhattan, pe strada West Seventy-ninth, într-un mic apartament la etajul întâi al unei case modificate. Este aproape minuscul, dar are un şemineu funcțional, plafonul înalt, un dormitor suficient de mare pentru un pat şi un dulap de haine, iar bucătăria este separată de camera de zi. L-am mobilat cu obiecte cumpărate de la vânzările din garaje organizate în zonele mai puțin înstărite din Englewood şi îmi place cum arată. Îmi place foarte mult şi faptul că lucrez la biblioteca din Englewood şi, firește, asta înseamnă că merg foarte des s-o văd pe bunica mea, Margaret O'Neil, căreia şi eu, şi tatăl meu i-am spus întotdeauna Maggie.

Fiica ei, care a fost mama mea, a murit când eu aveam numai două săptămâni. S-a întâmplat într-o după-amiază, târziu. Stătea în pat şi mă alăpta, când inima i-a fost afectată de o embolie. Tata a telefonat la scurt timp după aceea, alarmându-se că ea nu răspundea. A venit în graba mare acasă şi a găsit-o țeapănă, ținându-mă încă la sân. Adormisem, în timp ce buzele mele sugeau fericite de la pieptul ei.

Tata era inginer şi după ce lucrase un an la o mare companie de construcții, renunțase şi se apucase de grădinărit, căci aceasta fusese mai înainte vocația lui, din care şi-a făcut acum o carieră. Avea mintea ascuțită şi îşi folosea inteligența pentru a crea grădini foarte frumoase pe domeniile locale, cu pereți de stâncă, cascade, cu poteci şerpuitoare. Şi tocmai de aceea fusese angajat de mama vitregă a lui Peter Carrington, Elaine, căreia nu-i plăcea gustul rigid, inflexibil al predecesorului său. Tata era cu opt ani mai în vârstă decât mama, având treizeci şi doi de ani când s-a prăpădit ea. Până atunci îşi câştigase o reputație solidă în domeniul grădinăritului. Totul ar fi fost cum nu se poate mai bine, numai că, după moartea mamei, tata a început să bea zdravăn. Din această cauză, am început să petrec tot mai mult timp cu bunica. Îmi amintesc cum se ruga de el:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jonathan, trebuie să faci ceva, să te duci la un doctor. Ce ar spune Annie de felul în care te distrugi? Şi Kathryn? Nu merită ceva mai bun?

Şi apoi, într-o după-amiază, după ce Elaine Carrington îl concediase, nu a mai venit la bunica să mă ia acasă. Maşina lui fusese găsită mai târziu în fluviul Hudson, cam la vreo treizeci

de kilometri nord de Englewood. Portofelul, cheile de la casă şi carnetul de cecuri erau pe scaunul din faţă de lângă şofer. N-a lăsat niciun bilet. Niciun rămas-bun. Nimic din care să reiasă că ştia ce multă nevoie aveam de el. Mă întreb dacă mă învinovăţea pe mine de moartea mamei mele, poate se gândea că supsesem cumva viaţa din ea. Dar nu cred. L-am iubit enorm şi întotdeauna mi-a lăsat impresia că mă iubeşte la fel de sincer. Copiii simt asta. Trupul lui nu s-a mai găsit niciodată.

Îmi amintesc şi acum când ne întorceam seara acasă de la Maggie, cum pregăteam cina împreună. Se lăsa purtat de amintirea mamei.

— Aşa cum bine ştii, Maggie nu găteşte, Kathryn, spunea el, aşa că mama ta a deschis o carte de bucate şi a învăţat să gătească din pură disperare. Obişnuiam să încercăm împreună reţetele şi acum am rămas noi doi, eu şi cu tine.

Şi apoi îmi vorbea despre mama.

— Să ţii minte întotdeauna: ar fi dat orice să te vadă crescând mare. A instalat pătuţul tău lângă patul nostru cu o lună înainte să te naşti. Ai pierdut foarte mult pentru că n-ai avut-o lângă tine, că n-ai cunoscut-o.

Nici acum nu-l pot ierta că a uitat toate acestea atunci când s-a hotărât să-şi pună capăt zilelor.

Toate aceste gânduri îmi treceau prin minte în timp ce mă îndreptam cu maşina spre casa lui Maggie ca să-i dau şi ei vestea cea mare. Maggie are un arţar frumos pe pajiştea din faţa casei, conferind un aer cu totul deosebit întregului peisaj. Mi-a

părut rău când am văzut că ultimele lui frunze erau smulse de vânt. Fără protecția lor, casa arăta cumva golaşă şi vulnerabilă. Este o clădire cu un singur nivel şi un pod neterminat, unde Maggie păstrează fel de fel de lucruri adunate în cei optzeci şi trei de ani de viață. Cutii cu fotografii pe care n-a mai apucat să le pună în albume, cutii pline cu scrisori şi vederi de Crăciun la care ține foarte mult şi care nu vor păli atâta timp cât va trăi ea, mobila pe care a înlocuit-o cu cea luată din casa părinților mei, dar pe care nu s-a îndurat s-o arunce, haine pe care nu le mai purtase de peste douăzeci sau treizeci de ani.

Jos este mult mai bine. Totul este curat, dar Maggie face dezordine chiar din momentul în care intră într-o încăpere. Pulovărul ei zace pe un scaun, ziarele deschise la articolele pe care vrea să le citească pe altul; pe un fotoliu stă un teanc de cărți; dimineața trage storurile în sus, dar stau întotdeauna strâmb; papucii pe care nu şi-i găseşte sunt înghesuiți între scaun şi perna mare pe care îşi ține picioarele. Este un cămin în adevăratul sens al cuvântului.

Maggie nu împărtăşeşte ideea Marthei Stewart despre cum să-ți întreții casa, dar are stilul ei aparte. A renunțat la munca ei de profesoară ca să mă crească pe mine, dar încă mai meditează trei elevi în particular în fiecare săptămână. Aşa cum am constatat şi eu de-a lungul timpului, ştie să facă din învățătură o ocupație plăcută.

Dar când am intrat în casă şi i-am dat vestea cea mare, am observat de îndată expresia de dezaprobare de pe chipul ei din clipa în care i-am menționat numele lui Carrington.

— Kay, nu mi-ai spus că ai de gând să le ceri permisiunea de a ține acțiunea pentru strângere de fonduri în casa aceea.
Maggie pierduse câțiva centimetri în înălțime în ultimii câțiva ani. Glumea spunând că începe să dispară, dar acum, în timp ce priveam în jos spre ea, mi s-a părut dintr-odată formidabilă.
— Maggie, dar este o idee excelentă, am protestat eu. Am mai participat la câteva astfel de acțiuni organizate în locuințe particulare şi biletele s-au vândut de fiecare dată cât ai bate din palme. Reşedința Carrington va reprezenta o atracție deosebită. O să vindem cu trei sute de dolari biletul. Nicăieri în altă parte nu putem obține un astfel de preț.
Şi atunci mi-am dat seama că Maggie era îngrijorată, îngrijorată cât se poate de sincer şi am continuat:
— Maggie, Peter Carrington a fost deosebit de amabil când m-am întâlnit cu el şi am discutat despre eveniment.
— Nu mi-ai spus că ai fost la el.
Oare de ce nu-i spusesem? Poate pentru că am simțit instinctiv că nu va fi de acord să mă duc acolo şi apoi, după ce mă refuzase, nu mai era cazul să-i vorbesc despre asta. Maggie era convinsă că Peter Carrington era răspunzător pentru dispariția lui Susan Althorp şi că s-ar putea să fi fost implicat în vreun fel şi în moartea prin înecare a soției sale.
— Poate că n-a împins-o pe nevastă-sa în piscină, îmi spusese ea, dar pun pariu că dacă a văzut-o căzând, n-a schițat nici cel mai mic gest ca s-o salveze. Cât despre Susan, el este cel care a condus-o acasă cu maşina. Pot să pun pariez pe ce vrei tu că s-a strecurat afară şi s-a întâlnit cu el după ce părinții ei se

duseseră la culcare.
Maggie avea opt ani în 1932, când fusese răpit copilul lui Lindbergh, şi se considera un expert de frunte în această chestiune, la fel ca şi în cazul dispariţiei lui Susan Althorp. Încă de când eram mică îmi vorbea despre răpirea lui Lindbergh şi sublinia faptul că Anne Morrow Lindbergh, mama copilului, crescuse în Englewood, la vreun kilometru de casa noastră, iar tatăl lui Anne, Dwight Morrow, fusese ambasador în Mexic. Şi Susan Althorp fusese crescută tot în Englewood, iar tatăl ei fusese ambasador în Belgia. Pentru Maggie, aceste paralele erau evidente şi înfricoşătoare.
Răpirea copilului lui Lindbergh fusese unul dintre evenimentele cele mai senzaţionale din secolul al XX-lea. Copilul de aur al unui cuplu de aur şi toate întrebările acelea rămase fără răspuns! De unde aflase Bruno Hauptmann că familia Lindbergh decisese să rămână în seara aceea în casa lor nouă de la ţară pentru că micuţul răcise, şi nu se întorseseră la moşia familiei Morrow, aşa cum plănuiseră iniţial? De unde ştiuse Hauptmann exact unde să pună scara ca să ajungă la fereastra de la camera copilului şi s-o deschidă? Maggie vedea o mulţime de asemănări între cele două cazuri.
— Trupul copilului lui Lindberg a fost descoperit din întâmplare, îmi atrăgea ea atenţia. A fost cumplit, dar cel puţin asta a însemnat că familia nu şi-a mai petrecut tot restul vieţii întrebându-se dacă nu cumva trăieşte pe undeva şi ar putea fi cu cineva care să-i facă rău. Mama lui Susan Althorp avea să se trezească în fiecare dimineaţă întrebându-se dacă nu cumva va

suna telefonul şi va auzi vocea fiicei sale. Ştiu că eu aşa m-aş chinui dacă mi-ar dispărea copilul. Cel puţin dacă i s-ar fi găsit trupul, doamna Althorp ar fi putut să se ducă la mormântul ei. Maggie nu mai vorbise de multă vreme despre cazul Althorp, dar pot să pariez pe orice că dacă fusese la supermarket şi văzuse revista *Celeb* cu poza lui Peter Carrington pe copertă, cu siguranţă că o cumpărase. Ceea ce explică neliniştea ei la gândul că m-am aflat şi eu în preajma lui Carrington.

Am sărutat-o pe frunte:

— Maggie, mi-e foame. Hai să mergem să mâncăm nişte paste. Eşti invitata mea.

O oră şi jumătate mai târziu, când am lăsat-o acasă, a ezitat o clipă, apoi a spus:

— Kay, vino o clipă înăuntru. Vreau să merg şi eu la acţiunea aceasta. Îţi scriu un cec pentru un bilet.

— Maggie, asta e o nebunie, am protestat eu, sunt prea mulţi bani pentru tine.

— Am să merg, spuse ea, şi hotărârea de pe chipul ei nu lăsa loc de discuţii.

Câteva minute mai târziu conduceam pe podul George Washington, înapoindu-mă în apartamentul meu, cu cecul de la ea în portofel. Ştiam de ce insistase să participe. Maggie îşi pusese în gând să fie bodyguardul meu câtă vreme mă aflam sub acoperişul reşedinţei Carrington.

4

În timp ce aştepta să sosească vizitatorul care se anunţase, Gladys Althorp studia fotografia fiicei sale pierdute. Fusese făcută pe terasa reşedinţei Carrington chiar în noaptea în care dispăruse Susan. Purta o rochie de seară din şifon alb, ajustată pe trupul ei zvelt. Părul ei lung şi blond, uşor ondulat, îi cădea în valuri pe umeri. Nu ştia că obiectivul aparatului de fotografiat era fixat pe ea şi avea o expresie serioasă, chiar gânditoare. La ce se gândea oare în acel moment? Gladys se întrebă încă o dată şi trasă cu degetul linia gurii lui Susan. Avea vreo premoniţie că i se va întâmpla ceva?

Sau aflase, în sfârşit, că tatăl ei avea o aventură cu Elaine Carrington?

Gladys oftă şi se ridică încet în picioare, cu o mână sprijinită de braţul fotoliului. Brenda, menajera cea nouă, îi servise cina pe o tavă şi apoi se dusese în apartamentul ei de deasupra garajului. Din păcate, Brenda nu prea se pricepea la gătit. Nu că mi-ar fi foame, îşi spuse Gladys în timp ce ducea tava în bucătărie. Vederea mâncării neatinse îi făcea rău, aşa că o aruncă repede la gunoi, apoi dăţi vasele şi le puse în maşina de spălat.

— Lăsaţi-le pentru mine, doamnă Althorp, ştia că Brenda va protesta mâine de dimineaţă. Iar eu am să spun că nu-mi ia decât câteva minute ca să fac ordine, se gândi Gladys. Ordine. De fapt, aşa se poate descrie ceea ce fac acum. Să fac ordine şi printre cele mai importante piese ale vieţii mele înainte să o

părăsesc.
— Poate şase luni, îi spuseseră medicii când au dat verdictul pe care nu-l împărtăşise încă nimănui.
Se duse înapoi în birou, încăperea ei preferată din cele şaptesprezece camere ale casei. Am tot vrut să strâng de-a lungul anilor şi ştiu că Charles o va face după ce n-am să mai fiu eu. Ştia de ce n-o făcuse. Aici era camera lui Susan, totul a rămas exact ca în noaptea dispariției, după ce bătuse la uşa dormitorului ca să-l anunțe pe Charles că venise acasă.
Am lăsat-o să doarmă mai mult în dimineața următoare, îşi zise Gladys, rederulând în minte amintirea acelei zile. Şi apoi, în cele din urmă, pe la amiază, m-am uitat în cameră. Patul era încă făcut. Prosoapele din baie erau neatinse. Probabil că plecase imediat după ce ne anunțase că se întorsese.
Înainte să mor, trebuie să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea, îşi jură ea. Poate că detectivul acesta va putea afla nişte răspunsuri. Se numea Nicholas Greco. Îl văzuse la televiziune vorbind despre crimele pe care le rezolvase. După ce se pensionase de la Departamentul de Politie din New York, îşi deschisese propria agenție şi devenise foarte cunoscut pentru elucidarea unor crime care inițial păreau imposibil de soluționat.
— Familiile victimelor au nevoie de o încheiere, spusese el într-un interviu. Ele nu pot avea pace atâta timp cât nu ştiu ce s-a întâmplat. Din fericire, acum există instrumente noi şi apar metode noi în fiecare zi, ceea ce face posibilă o nouă abordare asupra cazurilor încă deschise.

Îl invitase să vină la ea în seara aceasta, la ora opt, din două motive. În primul rând pentru că Charles nu era acasă, apoi pentru că nu dorea ca Brenda să fie prin preajmă în acest răstimp. Acum două săptămâni, Brenda intrase în birou atunci când urmărea o emisiune înregistrată cu Greco.

— Doamnă Althrop, cred că aceste cazuri reale despre care vorbeşte el sunt mai interesante decât cele pe care le inventează ei, spuse se Brenda. Numai când te uiți la el îți dai seama că e deştept.

Clopoțelul de la uşa din față sună exact la ora opt. Gladys se grăbi să deschidă uşa. Prima ei impresie despre Nicholas Greco fu că este o prezență care te linişteşte şi te consolează în acelaşi timp. Din aparițiile lui televizate, ştia că este un tip care abordează un stil vestimentar mai conservator şi se apropie de şaizeci de ani, că este de înălțime medie, cu părul nisipiu şi ochi căprui-închis. Dar întâlnindu-l, îi plăcuse felul ferm în care îi strânsese mâna şi faptul că o privise drept în ochi.

Totul inspira încredere la el. Ea se întreba ce impresie îi făcuse lui. Probabil că vede o femeie de vreo şaizeci şi cinci de ani, mult prea slabă, cu paloarea bolii în stadiul terminal oglindită pe față.

— Vă mulțumesc că ați venit, spuse ea. Ştiu că aveți multe cereri ca a mea.

— Am două fiice, spuse Greco. Dacă una dintre ele ar dispărea, n-aş avea linişte până n-aş găsi-o. Făcu o pauză apoi adăugă liniştit: Chiar dacă ar însemna să aflu despre ea ceea ce nu sper.

— Eu cred că Susan e moartă, spuse Gladys Althorp cu o voce

calmă, dar expresia din ochii ei păli brusc şi deveni tristă. Dar nu cred că a dispărut de bunăvoie. I s-a întâmplat ceva şi presupun că Peter Carrington este răspunzător de moartea ei. Indiferent care este adevărul, trebuie să-l ştiu. Aţi fi interesat să mă ajutaţi?

— Da.

— Am pregătit pentru dumneavoastră toate dosarele pe care le-am întocmit în legătură cu dispariţia lui Susan. Sunt în biroul meu.

În timp ce o urma pe Gladys Althorp de-a lungul coridorului, Nicholas Greco reuşi să arunce o privire la tablourile de pe perete. Cineva este colecţionar în familia aceasta, îşi spuse el. Nu ştiu dacă sunt valori demne de expus în muzee, dar sunt fără îndoială de mare finețe.

Tot ce vedea în această casă avea un aer de bun gust şi de calitate. Covorul verde, de culoarea smaraldului, era gros şi moale sub picioare. Stucatura de pe pereţii albi adăuga o ramă tablourilor. Carpeta din biroul unde îl condusese Gladys Althorp era în nuanțe pale de roşu şi albastru. Văzu fotografia lui Susan Althorp de pe birou. Alături era o sacoşă de cumpărături burduşită cu documente şi dosare.

Se apropie de birou şi luă fotografia în mână. De când decisese că va prelua cazul, făcuse câteva cercetări preliminare şi văzuse fotografia aceasta pe Internet.

— Aşa era îmbrăcată Susan când a dispărut? întrebă el.

— Este rochia pe care a purtat-o la dineul de la familia Carrington. Eu nu m-am simțit bine şi, împreună cu soțul meu

am plecat de la petrecere înainte să se termine. Peter a promis că o va aduce acasă cu maşina.
— Eraţi încă treji când s-a întors?
— Da, cam o oră mai târziu. Charles asculta ştirile de la ora douăsprezece în camera lui. Am auzit-o strigându-l.
— Nu era cam devreme pentru o tânără de optsprezece ani să se întoarcă acasă?
Lui Greco nu-i scăpă gestul prin care doamna Althorp strânse din buze. Întrebarea îi evoca o supărare mai veche.
— Charles era un tată exagerat. Insista ca Susan să-l trezească întotdeauna când venea acasă.
Gladys Althorp era unul dintre numeroşii părinţi loviţi de nenorocire pe care Greco îi întâlnise în cariera sa. Dar spre deosebire de mulţi alţii, bănuia că femeia reuşise întotdeauna să-şi interiorizeze emoţiile. Simţea că fusese un pas foarte dificil pentru ea să angajeze un detectiv particular, un fel de salt într-un teritoriu care o înspăimânta.
Cu ochiul lui de profesionist, remarcă paloarea extremă a tenului ei, aerul de fragilitate care emana din tot trupul ei. Bănuia că s-ar putea să sufere de o boală în stadiu terminal şi că tocmai acesta fusese motivul pentru care decisese să-l contacteze.
O jumătate de oră mai târziu, când plecă, Greco căra o sacoşă de cumpărături plină cu dosarele care conţineau toate informaţiile adunate de Gladys Althorp în legătură cu împrejurările dispariţiei fiicei sale: reportaje din ziare, jurnalul pe care îl ţinuse cât timp duraseră cercetările, precum şi un

exemplar recent al revistei *Celeb,* cu fotografia lui Peter Carrington pe copertă.
În cercetările lui preliminare, Greco îşi notase şi adresa domeniului Carrington. Mânat de un instinct, decise să treacă pe acolo. Deşi ştia că nu este departe de locuința familiei Althorp, fu totuşi surprins să constate cât este de aproape. Peter Carrington nu avusese nevoie decât de cinci minute ca s-o aducă cu maşina acasă în noaptea aceea, dacă într-adevăr făcuse asta, şi tot atât ca să se întoarcă acasă. În timp ce conducea înapoi spre Manhattan, îşi dădu seama că se simțea deja prins de caz. Abia aştepta să înceapă. Un *„corpus delicti”* clasic, îşi spuse el amintindu-şi de durerea din ochii lui Gladys şi se simți ruşinat.
Am să rezolv enigma asta de dragul ei, îşi spuse el încruntat în timp ce simțea valul acela cunoscut de energie care îl cuprindea întotdeauna când era pe punctul de a începe un caz nou.

5

Gladys Althorp îl aştepta pe soțul ei în birou. Îl auzi la puțin timp după ce începuseră ştirile de la ora unsprezece, când deschise şi închise uşa din față. Stinse repede televizorul şi se repezi pe coridor după el. Charles era deja la jumătatea scărilor.
— Charles, trebuie să-ți spun ceva.
Fața lui roşie deveni stacojie şi se răsti la ea când auzi că îl

angajase pe Nicholas Greco:
— Fără să mă consulți pe mine? Fără să te gândeşti că fiii noştri vor fi siliți să retrăiască acele momente îngrozitoare? Fără să-ți dai seama că orice nouă cercetare va atrage atenția gurilor-cască? Povestea aceea dezgustătoare de săptămâna trecută nu ți-a fost de ajuns?
— M-am consultat cu fiii noştri şi ei îmi aprobă decizia, spuse Gladys calmă. Trebuie neapărat să aflu adevărul în legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Susan. Pe tine nu te preocupă asta, Charles?

6

Prima săptămână din noiembrie a fost plăcută, dar apoi vremea s-a răcit şi a început să burnițeze, urmând zilele acelea care te îndeamnă să stai mai degrabă în pat sau să te întorci în pat cu un ziar şi o ceaşcă de cafea decât să te apuci de ceva. În fiecare zi, foarte devreme, fac gimnastică la o sală de pe Broadway, apoi fac un duş, mă îmbrac şi plec la biblioteca din New Jersey. Întâlnirile în legătură cu strângerea de fonduri aveau loc după orele de lucru.
Nici nu mai este nevoie să spun că toate biletele s-au vândut imediat, ceea ce e grozav, dar dezgroparea poveştii despre dispariția lui Susan Althorp a stârnit din nou interesul pentru caz. Apoi, când detectivul particular Nicholas Greco a anunțat în *Imus în the Morning* că fusese angajat de familia Althorp ca să reia cercetările privind dispariția fiicei lor, totul a devenit de

cea mai mare actualitate. Pornind pe urmele declarației lui Greco, Barbara Krause, redutabila procuroare a districtului Bergen, a afirmat în presă că ar fi binevenită orice nouă dovadă care va face lumină în acest caz. Când a fost întrebată despre Peter Carrington, a răspuns criptic:

— Peter Carrington a prezentat întotdeauna interes în dispariția lui Susan Althorp.

Agățându-se de această afirmație, rubricile de bârfe ale ziarelor au început să titreze că directorii de ia Carrington Enterprises îl somau pe Peter Carrington să demisioneze din postul de Director executiv, deşi era de departe acționarul majoritar. După cum susțineau ziarele, ceilalți directori simțeau că acum, când compania era listată la bursă, nu era indicat ca o *„persoană care prezenta interes”* pentru procuratură în două cazuri de potențială omucidere să mai continue să se afle în fruntea unei companii de câteva miliarde de dolari.

Fotografiile lui Peter au început să apară regulat în secțiunile de afaceri ale celor mai importante ziare, precum şi în revistele de senzație.

Drept urmare, toată luna noiembrie m-am temut în fiecare moment să nu primesc un telefon de la Vincent Slater şi să-mi spună că recepția se anulează, motiv pentru care îmi trimite un cec ca să compenseze pierderile provocate.

Dar telefonul n-a sunat. A doua zi după Sărbătoarea Recunoştinței m-am dus la conac împreună cu cei angajați să organizeze masa, ca să clarificăm detaliile acțiunii. Slater ne-a

întâmpinat şi ne-a lăsat în grija cuplului care întreţinea casa, Jane şi Gary Barr. Erau abia trecuţi de şaizeci de ani şi era clar că se aflau de multă vreme în serviciul familiei Carrington. Mă întrebam dacă lucrau acolo în seara nefericitului dineu, dar n-am avut curaj să mă interesez. Am aflat mai târziu că veniseră să lucreze aici pentru tatăl lui Peter după ce murise prima soţie a acestuia, mama lui Peter, dar au plecat când a apărut în peisaj Elaine Walker Carrington. Fuseseră convinşi să se întoarcă după ce se înecase Grace. Păreau să ştie absolut totul despre acest loc.

Ne-au explicat că salonul era, de fapt, împărţit în două, iar când se deschideau şi uşile separatoare, se crea suficient spaţiu pentru două sute de persoane. Bufetul se va amenaja în sufragerie. La parter vor fi aranjate peste tot măsuţe şi scaune, pentru ca oamenii să nu fie nevoiţi să jongleze cu farfuriile, înainte să plecăm, Vincent Slater a venit la noi şi ne-a informat că domnul Carrington va suporta toate cheltuielile legate de recepţie. Înainte de a apuca să mulţumesc, Slater a adăugat:

— Avem şi un fotograf angajat. Chiar îi rugăm pe oaspeţi să nu-şi folosească propriile aparate de fotografiat.

— Aşa cum probabil vă imaginaţi, vom prezenta un scurt raport asupra campaniei de stimulare a lecturii, i-am spus eu. Ar însemna foarte mult pentru noi dacă domnul Carrington va rosti câteva cuvinte de întâmpinare.

— Chiar intenţionează să facă acest lucru, mi-a spus Slater, apoi a adăugat: Să nu uit, se înţelege de la sine că accesul pe scările spre etajele superioare va fi interzis.

Sperasem să mă pot strecura la etaj ca să văd capela şi cu ochii unui adult. Uneori, de-a lungul anilor, m-am întrebat dacă n-ar trebui să-i povestesc lui Maggie conversația aprinsă pe care o auzisem acolo, dar s-ar fi supărat pe mine că m-am dus în casă, şi apoi, ce i-aş fi spus? auzisem un bărbat şi o femeie care se certau pentru bani. Dacă aş fi crezut că cearta aceea avea ceva în comun cu dispariția lui Susan Althorp, cu siguranță că i-aş fi povestit despre ea, chiar şi mai târziu. Dar dacă era un lucru pe care Susan Althorp nu era nevoită să-l facă, acela era tocmai să ceară cuiva bani. Aşadar, singurul lucru pe care l-ar fi stabilit dezvăluirea mea ar fi fost că mă purtasem ca un copil de şase ani foarte curios.

În ziua aceea, înainte de a pleca, am aruncat o privire pe coridor, sperând să văd uşa de la bibliotecă deschisă şi pe Peter Carrington ieşind de acolo. Din câte ştiam eu, el era la capătul celălalt al lumii. Dar pentru că mulți directori executivi îşi iau întotdeauna liber în vinerea de după Sărbătoarea Recunoştinței, îmi imaginam că dacă este acasă, am să dau peste el.

N-a fost aşa. M-am mulțumit cu gândul că până pe 6 decembrie nu mai rămâneau decât două săptămâni. După aceea, am încercat să-mi alung din minte gândul că, din cine ştie ce motiv, s-ar putea ca Peter Carrington să nu participe la eveniment. Aş fi fost cumplit de decepționată. Mă întâlneam pe atunci tot mai des cu Glenn Taylor, doctor în filosofie, prodecan la Universitatea Columbia. Ne cunoscusem la o cafea la Starbucks, confirmând reputația companiei de a fi locul

ideal pentru cei singuri de a-şi face prieteni noi.
Glenn avea treizeci şi doi de ani şi se mutase la New York de la Santa Barbara, dar şi acum are înfățișarea unui californian. După şase ani în care a locuit în Manhattan, părul lui parcă tot mai este decolorat de soare. Este înalt atât cât este necesar ca să nu fiu exact cât el atunci când port tocuri înalte şi avem în comun pasiunea pentru teatru. Cred că am văzut în ultimii doi ani toate spectacolele de pe Broadway şi de lângă Broadway, fireşte cu bilete cu reducere. Niciun redactor al paginii de afaceri nu a scris vreodată o poveste despre bonusul de sfârşit de an pe care îl primeşte un bibliotecar, iar Glenn încă îşi mai plăteşte împrumuturile pentru taxele de şcolarizare din facultate.
Într-un fel, ne iubim şi putem conta unul pe altul. Uneori Glenn chiar spune că dacă am folosi jumătatea mea de creier pentru literatură şi pe a lui pentru ştiință, vom avea şanse să avem progenituri geniale. Dar ştiu că nu am atins încă nivelul emoțional dintre Jane Eyre şi domnul Rochester, sau dintre Cathy şi Heatheliff.
Poate că standardele mele sunt prea înalte, dar încă de când eram foarte tânără am avut parte de poveşti clasice de iubire în genul surorilor Bronte.
La început, m-a intrigat ceva în legătură cu Peter Carrington şi cred că am început să înțeleg despre ce este vorba. Mă obseda imaginea lui, aşa cum îl văzusem stând acolo de unul singur în conacul acela cu aspect de castel. Mi-aş fi dorit să fi avut şansa să văd ce carte citeşte. Dacă ar fi fost una pe care o citisem şi

eu, poate aş fi putut să mai zăbovesc câteva clipe ca să discutăm despre ea.
— O, văd că aveţi noua biografie a lui Isaac Bashevis Singer, aş fi putut spune, de pildă. Sunteţi de acord cu interpretarea pe care o dă autorul personalităţii lui? Cred că a fost puţin cam nedrept, pentru că…
Înţelegeţi cam cum îmi funcţiona mintea.
Apoi, în seara de dinaintea recepţiei, m-am dus la Maggie ca s-o scot la cina obişnuită cu paste. Când am sosit, tocmai se pudra în oglinda din hol fredonând fericită ceva. Când am întrebat-o ce s-a întâmplat, mi-a răspuns degajată că o sunase Nicholas Greco, detectivul particular care cerceta cazul dispariţiei lui Susan Althorp şi venea să o vadă. Îl aştepta dintr-o clipă în alta.
Eram de-a dreptul năucită.
— Maggie, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar vrea individul ăsta să vorbească cu tine?
Dar până să apuce să răspundă, am ştiut că detectivul venea la ea pentru că tata fusese în serviciul familiei Carrington în momentul dispariţiei fetei.
Am început în mod automat să fac ordine prin cameră. Am îndreptat jaluzelele, am adunat ziarele împrăştiate peste tot, i-am pus jacheta în dulapul de pe hol, am dus tava cu ceaşca de cafea şi fursecuri la bucătărie.
Greco a sosit în timp ce mă străduiam să îndes câteva şuviţe de păr argintiu în cocul de la ceafa lui Maggie.
Sunt o admiratoare înfocată a lui Dashiell Hammett şi a lui

Sam Spade, mai ales în *Şoimul maltez,* căci aceasta este, în mintea mea, imaginea unui detectiv particular. Dacă îi aplicai lui Greco acest etalon, sufereai o mare dezamăgire. Înfăţişarea şi mişcările lui îmi aminteau de evaluatorul de la asigurări care venise să mă vadă după ce se spărsese o ţeavă în apartamentul de deasupra mea.

Dar iluzia aceasta a dispărut imediat, când Maggie m-a prezentat drept nepoata ei, iar el a replicat:

— Trebuie să fii cea care l-a însoţit pe tatăl tău la reşedinţa Carrington chiar în noaptea în care a dispărut Susan Althorp.

Am rămas cu ochii ţintă la el, iar el a zâmbit:

— Am cercetat dosarul cazului. Acum douăzeci şi doi de ani, tatăl dumitale i-a spus procurorului că se dusese pe neaşteptate la reşedinţă în ziua aceea din cauza unor probleme cu iluminatul şi că te luase cu el. Unul dintre oamenii care se ocupau cu aranjarea mesei a menţionat că te văzuse stând pe o bancă în grădină.

Oare mă văzuse cineva furişându-mă în casă? Speram să nu am un aer chiar atât de vinovat pe cât mă simţeam şi l-am invitat pe Greco să ia loc.

Mă irita să constat că Maggie era cât se poate de încântată. Ştiam că bărbatul acesta – care nu mai avea deloc de-a face cu evaluatorul de la asigurări – fusese angajat ca să dovedească faptul că Peter Carrington fusese responsabil de dispariţia lui Susan Althorp şi asta mă necăjea.

Dar următoarea întrebare m-a surprins. Nu era despre Carrington sau despre familia Althorp, ci despre tata. A

întrebat-o pe Maggie:
— Ginerele dumneavoastră prezenta simptome de depresie?
— Dacă puteți numi băutura un simptom de depresie, atunci aş spune că da, răspunse Maggie, aruncându-mi o privire oarecum speriată, de parcă s-ar fi temut să nu mă supere afirmația ei. Se grăbi să adauge: Vreau să spun că n-a reuşit niciodată să se împace cu moartea lui Annie. Era fiica mea, dar, după câțiva ani de la moartea ei, l-am implorat pe Jonathan să înceapă să iasă cu alte femei. Erau destule tinere care roiau în jurul său, foarte dornice de o relație cu el. Dar n-a vrut deloc. Spunea mereu: „Kathryn este singura față de care am nevoie." Apoi adăugă parcă fără nicio legătură: Când a împlinit zece ani, Kathryn a decis că vrea să i se spună Kay.
— Aşadar, considerați că băutura în exces era un semn de depresie şi că aceasta l-a făcut să-şi pună capăt zilelor?
— Pierduse mai multe posturi de grădinar peisagist. Faptul că a fost concediat şi de la familia Carrington a fost picătura care a umplut paharul. Polița lui de asigurare era pe punctul de a expira. După ce a fost declarat mort în mod oficial, asigurarea i-a servit lui Kathryn pentru plata studiilor.
— Dar n-a lăsat nicio scrisoare de adio şi nu i s-a găsit niciodată trupul, l-am văzut fotografia. Era un bărbat chipeş.
Îmi dădeam seama unde vrea să ajungă cu aceste întrebări.
— Sugerați că tatăl meu nu s-a sinucis, domnule Greco? am întrebat eu.
— Domnişoară Lansing, nu sugerez nimic. Atunci când cadavrul nu este recuperat, problema modului în care s-a

produs moartea rămâne deschisă. Există numeroase cazuri ale unor oameni despre care s-a crezut că sunt morţi şi care au apărut sau au fost depistaţi douăzeci sau treizeci de ani mai târziu. Oamenii aceştia au plecat pur şi simplu dintr-o viaţă care devenise insuportabilă într-un anumit fel. Se întâmplă adesea.

— Atunci presupuneţi că şi Susan Althorp a făcut acelaşi lucru? Căci nici cadavrul ei nu s-a găsit, am ripostat eu. Poate că viaţa ei devenise dintr-odată insuportabilă.

— Susan era o tânără frumoasă şi sănătoasă, o studentă talentată, care studia artele frumoase la Princeton, şi beneficiara unui fond de tutelă care avea să-i asigure o viaţă îndestulată şi privilegiată. Se bucura de multă popularitate şi atrăgea bărbaţii cu uşurinţă. Îmi pare rău, dar nu văd rostul comparaţiei.

— Peter Carrington i-a făcut ceva acestei fete. Pun pariu că era gelos pe ea. Maggie vorbea acum de parcă ar fi fost Judecătorul Suprem al Angliei pronunţând o sentinţă, l-am acordat prezumţia de nevinovăţie până când s-a înecat soţia lui, dar asta nu face decât să demonstreze că dacă ai ucis o dată, eşti în stare de asta încă o dată. Cât despre ginerele meu, cred că era deprimat şi a fost convins că în felul acesta îi face o favoare lui Kay asigurându-i studiile.

În noaptea aceea, pastele mi-au cam rămas în gât şi nu m-am simţit confortabil nici când Maggie a analizat vizita lui Greco:

— Se zice că este deştept, dar a fost cât se poate de deplasat când a lăsat să se înţeleagă că tatăl tău te-a părăsit.

Nu, tata nu m-a părăsit, dar nu asta îl preocupa pe Greco, mi-am spus eu. Voia să ştie dacă nu cumva tata fusese nevoit să-şi însceneze propria dispariţie din cauza a ceea ce se întâmplase cu Susan Althorp.

7

Începuse să ningă. Nicholas Greco nu realiza prezenţa fulgilor umezi de zăpadă care i se izbeau de faţă în momentul în care privi în sus, spre ferestrele de la etajul întâi ale galeriei de pe strada West Fifty-seventh, cea care purta numele lui Richard Walker.

Greco îşi făcuse temele şi în privinţa acestuia. În vârstă de patruzeci şi şase de ani, divorţat de două ori, fiul lui Elaine Walker Carrington, Richard avea o reputaţie mediocră în lumea artelor şi era sprijinit, fără îndoială, de norocul de a avea o mamă care se măritase cu cineva din familia Carrington. Participase şi el la recepţia din seara în care dispăruse Susan Althorp. Conform rapoartelor procuraturii, plecase spre apartamentul lui din Manhattan când se terminase petrecerea. Greco deschise uşa clădirii, fu verificat de gardian şi apoi urcă până la galerie. O recepţioneră zâmbitoare îl invită să între şi îi spuse:

— Domnul Walker vă aşteaptă. Va fi aici în câteva minute, căci acum vorbeşte la telefon. Între timp, puteţi admira noua noastră expoziţie. Prezentăm lucrările unui artist tânăr de care critica este de-a dreptul încântată.

Dacă nu ştiam ce este acela un discurs pregătit dinainte, acum tocmai ascultam unul, gândi Greco. Probabil că acum Walker desface cuvinte încrucişate la el în birou. Galeria, la fel de insipidă ca şi el, cu pereţii albi şi covorul cenuşiu, era goală, fără niciun vizitator. Greco se muta de la un tablou la altul, prefăcându-se că le studiază: numai peisaje ale mizeriei urbane. Ajunsese la penultimul din cele aproximativ douăzeci de tablouri expuse, când auzi o voce chiar lângă umărul lui:

— Nu-i aşa că acesta vă aminteşte în mod deosebit de Edward Hopper?

Nici de departe, îşi spuse Greco şi cu un mormăit care putea fi luat drept *încuviinţare, se întoarse cu faţa spre* Richard Walker. Prima lui impresie fu că arăta mai tânăr de patruzeci şi şase de ani. Ochii lui Walker erau trăsătura lui cea mai remarcabilă – albaştri ca două safire şi depărtaţi. Avea trăsături aspre. Era de înălţime medie, avea constituţia solidă a unui boxer şi braţe vânjoase. Nu ar fi ieşit din peisaj într-o sală de forţă, decise Greco. Costumul albastru-închis al lui Walker era fără îndoială scump, dar nu-l avantaja din cauza constituţiei lui robuste. Fiind clar că Greco nu are de gând să discute despre artă, Walker îl invită la el în birou. Pe drum, făcu un comentariu în legătură cu averile multor familii datorate unor oameni care au ştiut să descopere geniul unui artist într-un pictor necunoscut.

— Sigur, auzim despre astfel de cazuri în toate domeniile, spuse el şi ocoli biroul, făcându-i semn lui Greco să se aşeze în faţa lui. Bunicul meu ne povestea adesea despre Max Hirsch,

legendarul antrenor de cai, care cumpărase din întâmplare cel mai vestit cal din istoria curselor de cai, Man O'War, cu o sută de dolari. Vă plac cursele de cai, domnule Greco?
— Din păcate, nu prea am timp pentru astfel de hobbyuri, răspunse Greco cu regret în voce.
Walker zâmbi cu amabilitate.
— Probabil că nici nu vă place să discutați despre ele. Foarte bine. Cu ce vă pot fi de folos?
— În primul rând, aş dori să vă mulțumesc pentru că ați fost de acord să mă primiți. Aşa cum poate ştiți, mama lui Susan Althorp m-a angajat ca să cercetez împrejurările dispariției fiicei sale.
— Cred că, cel puțin în Englewood, toată lumea a auzit despre asta, răspunse Walker.
— Petreceți mult timp în Englewood, domnule Walker?
— Nu ştiu ce înțelegeți dumneavoastră prin „mult timp". Locuiesc în Mahattan, pe strada East Seventy-third, la numărul 34. Aşa cum fără îndoială că ştiți, mama mea, Elaine Carrington, are o casă pe domeniul Carrington şi o vizitez acolo. Şi ea vine destul de des în Manhattan.
— Erați la reşedință în noaptea dispariției lui Susan Althorp?
— Am fost la petrecere alături de vreo două sute de persoane. Mama mea se căsătorise cu tatăl lui Peter Carrington cu trei ani mai înainte. Motivul real al petrecerii era că bătrânul Carrington împlinise în acel an şaptezeci de ani. Era foarte sensibil din cauza faptului că mama era cu mult mai tânără față de el, mai precis cu douăzeci şi şase de ani mai tânără, aşa că

petrecerea nu s-a numit aniversare. Walker ridică o sprânceană şi continuă. Dacă vă pricepeți puțin la aritmetică, veți constata că bătrânul Carrington se specializase în femei tinere. Avea patruzeci şi nouă de ani la naşterea lui Peter. Şi mama lui Peter era mult mai tânără decât el.

Greco încuviință şi privi în jur. Biroul lui Walker nu era mare, dar era mobilat cu gust, cu o canapea în dungi albastre şi roşii şi un covor albastru intens. Constată că tabloul de deasupra canapelei, care înfățişa nişte bătrâni aşezați la o masă şi jucând cărți, era mult mai interesant decât scenele de mizerie pe care le văzuse în galeria expozițională. Pe un dulăpior din colț erau mai multe fotografii ale lui Walker pe un teren de polo şi o minge de golf pe o tavă de argint gravată.

— O gaură? întrebă el arătând spre minge.

— La Sfântul Andrei, spuse Walker fără nicio încercare de a-şi ascunde mândria din voce.

Greco observă că amintirea acestei realizări îl făcuse pe Walker să devină mai relaxat şi exact asta era ceea ce îşi dorise. Se aplecă pe spate cu scaunul şi spuse:

— Încerc să-mi formez o părere generală despre Susan Althorp. Dumneavoastră ce impresie aveați despre ea?

— Să începem cu faptul că nu o cunoşteam decât foarte puțin. Avea optsprezece sau nouăsprezece ani. Eu aveam pe atunci douăzeci şi patru, eram angajat cu normă întreagă la Sotheby's şi locuiam în oraş. În plus, ca să fiu mai direct, nu eram foarte ataşat de soțul mamei mele, Peter Carrington IV şi nici el de mine.

— Ce conflicte aveați?
— Nu pot spune că aveam vreun conflict propriu-zis. Mi-a oferit un post de asistent de broker la una din firmele care îi aparțineau şi unde, aşa cum spunea el, în cele din urmă aş fi putut face bani frumoşi şi nu aş fi tras mâța de coadă. M-a privit cu mult dispreț când i-am respins oferta.
— Înțeleg. Dar o vizitați frecvent pe mama dumneavoastră în casa lui?
— Fireşte. În vara aceea, acum douăzeci şi doi de ani, a fost foarte cald şi se organizau frecvent petreceri la piscină. Mamei mele» plăcea enorm să aibă oaspeți. Îşi invita prietenii cu regularitate. Peter şi Susan erau amândoi studenți la Princeton, iar prietenii lor erau mereu prin preajmă. Şi eu eram invitat de obicei să aduc încă vreo câțiva musafiri cu mine. Era foarte plăcut.
— Peter şi Susan erau considerați un cuplu?
— Ieşeau foarte mult împreună. Din câte mi-am dat eu seama, erau îndrăgostiți unul de altul sau, cel puțin, el era îndrăgostit de ea.
— Vreți să spuneți că iubirea nu era împărtăşită? întrebă Greco cu o voce blândă.
— Nu vreau să spun nimic. Peter era întotdeauna foarte tăcut. Dar ori de câte ori mă duceam în week-end pe la reşedința Carrington, ea era întotdeauna acolo, juca tenis sau stătea la piscină.
— Ați rămas la reşedința Carrington în noaptea petrecerii?
— Nu. A doua zi aveam programat un meci de golf în patru,

dimineața devreme, şi am plecat la sfârşitul cinei. N-am mai rămas şi la dans.
— Mama lui Susan este convinsă că fratele dumneavoastră vitreg este vinovat de moartea fiicei sale. Dumneavoastră credeți asta?
— Nu, nu cred, spuse el crispat şi o umbră de mânie trecu peste ochii lui Richard Walker, când îl privi direct pe Greco.
— Dar despre Grace Carrington? Erați la dineul de la reşedință din seara când s-a înecat. De fapt, dineul fusese organizat în onoarea dumneavoastră, nu-i aşa?
— Peter călătorea foarte mult. Grace era tipul de femeie petrecăreață, căreia nu-i plăcea să fie singură. Invita tot timpul oameni la masă. Când şi-a dat seama că se apropie ziua mea de naştere, a decis că în seara aceea petrecerea va fi în cinstea aniversării mele. Eram numai şase persoane. Peter a sosit abia pe la sfârşit. Avionul lui avusese întârziere, căci venea tocmai din Australia.
— Am înțeles că Grace băuse cam mult în seara aceea.
— Grace bea mult întotdeauna. Fusese de mai multe ori la dezalcoolizare, dar nu reuşise niciodată să se lase definitiv. Apoi, când în sfârşit a reuşit să poarte o sarcină după mai multe avorturi spontane, eram cu toții foarte îngrijorați din cauza sindromului alcoolic ce putea afecta fătul.
— A încercat cineva s-o facă să nu mai bea în seara aceea?
— Se pricepea foarte bine să tragă pe sfoară pe toată lumea. Credeam cu toții că bea apă minerală, dar era votcă pură. Era beată moartă când a ajuns Peter acasă şi fireşte şi-a ieşti din

minți când a găsit-o în halul acela. Dar când i-a smuls paharul din mână, l-a vărsat pe covor şi a avut ieşirea aceea, cred că s-a trezit puțin. El a plecat în fugă pe scări şi îmi amintesc că ea a spus: *„Cred că petrecerea s-a terminat."*

— *„Petrecerea s-a terminat"* – asta poate să însemne mai mult decât sfârşitul unei petreceri, remarcă Greco.

— Aşa cred. Grace părea foarte abătută. Eu şi mama am plecat ultimii. În noaptea aceea am rămas la ea. Grace a spus că vrea să se întindă puțin pe canapea. Nu cred că voia să dea ochii cu Peter.

— Dumneavoastră şi mama dumneavoastră ați plecat împreună?

— Am mers pe jos până la casa mamei mele. În dimineața următoare, menajera ne-a telefonat isterică. Descoperise cadavrul.

— Credeți că Grace Carrington a căzut în mod accidental în piscină sau s-a sinucis?

— Nu pot să răspund la această întrebare decât în felul următor. Grace îşi dorea copilul şi ştia că şi Peter îl doreşte. Să-şi fi pus capăt zilelor în mod deliberat? Nu, doar dacă se simțea copleşită de incapacitatea ei de a se lăsa de băut şi panicată la gândul că îi provocase deja un rău ireversibil fătului.

Atitudinea lui Nicholas Greco deveni încă şi mai prietenoasă când întrebă în treacăt:

— Credeți că Peter Carrington era suficient de furios ca s-o fi ajutat pe soția lui să-şi curme zilele, poate după ce leşinase pe

canapea?
De astă dată, Nicholas Greco văzu clar că răspunsul furios al lui Richard Walker era fals şi forţat.
— Este de-a dreptul ridicol, domnule Greco.
Dar nu asta este ceea ce crede, îşi spuse Greco în timp ce se ridica să plece. Dar vrea să mă facă să cred că asta e părerea lui.

8

Eu şi Peter Carrington ne-am căsătorit în Capela Sfintei Fecioare din Catedrala Sf. Patrick, acolo unde, cu treizeci de ani în urmă tata şi mama îşi rostiseră jurămintele.
Ironia sorţii a făcut ca tocmai Maggie să fie cea care ne-a apropiat unul de celălalt.
Recepţia pentru promovarea lecturii a fost un adevărat succes. Majordomul şi menajera, Jane şi Gary Barr au lucrat alături de mine şi de firma de catering, ca să ne asigurăm că totul va fi perfect.
Elaine Walker Carrington şi fratele vitreg al lui Peter, Richard, au avut o frecvenţă remarcabilă, radiind de farmec şi amabilitate în timp ce îşi întâmpinau oaspeţii. Cu excepţia ochilor lor frumoşi, eram uimită de cât de puţin semănau mama şi fiul. Mă aşteptam ca fiul lui Elaine Carrington să semene cu Douglas Fairbanks jr., dar nimic nu putea fi mai departe de adevăr.
Vincent Slater a fost şi el omniprezent, dar a rămas retras, încercam să ghicesc cum de intrase în viaţa lui Peter. Să fi fost

fiul cuiva care lucrase pentru tatăl lui Peter? în definitiv, şi eu sunt fiica cuiva care a lucrat pentru tatăl lui Peter. Sau poate era un prieten din facultate, invitat să se alăture afacerilor familiei? Nelson Rockefeller îl invitase pe colegul lui de cameră de la Dartmouth, un bursier din Vestul Mijlociu, să lucreze la firma familiei. Omul devenise apoi multimilionar.

Când a început scurtul program, l-am prezentat pe Peter. Nimic din comportarea lui nu lăsa să transpară tensiunea care îl apăsa; îi salută pe oaspeți şi le vorbi despre importanța programului nostru de literatură.

— Este bine să dai bani ca să ajuți pe cineva, a spus el, dar este la fel de important să existe oameni – oameni ca dumneavoastră – care să-şi ofere puțin din timpul lor liber pentru a-i ajuta pe alții să descopere bucuriile lecturii. Aşa cum probabil ştiți, eu călătoresc foarte mult, dar mi-ar plăcea să fiu voluntar pentru popularizarea cărții într-un mod diferit. Aşadar, haideți să organizăm acest eveniment în fiecare an la mine acasă. Apoi, în timp ce mulțimea aplauda, s-a întors către mine: Ce părere ai, Kathryn, eşti de acord?

Oare acesta să fi fost momentul când m-am îndrăgostit de el sau eram deja îndrăgostită?

— Ar fi minunat, am spus eu şi am simțit cum mi se topeşte inima.

Chiar în acea zi, în secțiunea de business a ziarului *New York Times,* se reiterase întrebarea dacă nu cumva este timpul ca Peter Carrington să plece.

Peter ridică degetul mare şi apoi le zâmbi oamenilor, strânse

mâna câtorva dintre ei şi porni pe coridor spre bibliotecă. Dar am observat că nu a intrat. M-am gândit că poate a urcat pe scările din spate sau că a părăsit casa.

Toată ziua intrasem şi ieşisem din casă, ca să-i supraveghez pe oamenii de la restaurant şi de la florărie, să am grijă ca cei care mutau mobilele să nu zgârie şi să nu strice nimic. Soţii Barr deveniseră prietenii mei. La dejun, în timp ce luam în grabă un sandviş şi o ceaşcă de ceai în bucătărie, mi l-au descris pe Peter Carrington aşa cum îl ştiau ei: băieţelul de doisprezece ani care fusese trimis la Choate după moartea mamei lui, apoi absolventul de douăzeci de ani de la Princeton care era chestionat fără încetare în legătură cu moartea lui Susan Althorp, apoi bărbatul de treizeci şi opt de ani, a cărui soţie însărcinată fusese găsită moartă în piscină.

Datorită în mare parte şi ajutorului celor doi, totul a mers ca pe roate. Am aşteptat până la plecarea ultimilor oaspeţi, am verificat dacă s-a făcut curăţenie şi dacă mobila a fost rearanjată, după care am plecat. Deşi sperasem tot timpul că Peter va reapărea, n-a fost aşa. Începusem deja să caut un pretext în minte ca să-l reîntâlnesc cumva pe viitor, căci nu voiam să aştept până la recepţia de anul viitor.

Dar apoi, fără să ştie şi, fireşte, fără să vrea, Maggie ne-a adus laolaltă. O adusesem cu maşina la recepţie aşa că m-a aşteptat ca s-o duc acasă. Apoi, în timp ce Gary Barr ne deschidea uşa din faţă ca să ieşim, Maggie şi-a agăţat vârful pantofului în tocul uşii care era puţin mai înalt şi a tras o căzătură zdravănă pe pardoseala de marmură din holul de la intrare.

Am țipat. Maggie este şi mama, şi tata, şi bunica, şi prietena, şi mentorul meu, totul într-o singură persoană. Este tot ce am pe lume. Are optzeci şi trei de ani. Şi pe măsură ce anii trec, sunt tot mai îngrijorată, înfruntând inevitabilul – faptul că nu este nemuritoare –, deşi ştiu că se va lupta cu înverşunare înainte de a pleca în întunericul neființei.

Atunci, de acolo, de pe pardoseală, Maggie s-a răstit la mine:

— Oh, pentru Dumnezeu, Kay, potoleşte-te! Nu mi s-a întâmplat nimic, decât poate că mi-am şifonat puțin demnitatea. S-a aşezat într-un cot făcând sforțări să se ridice în picioare, dar a leşinat.

Cele întâmplate în orele următoare mi-au rămas în memorie ca o ceață. Soții Barr au chemat ambulanța şi presupun că l-au anunțat şi pe Peter Carrington, pentru că dintr-odată l-am văzut alături de mine, în genunchi lângă Maggie, luându-i pulsul la gât cu degetele şi încercând să mă liniştească:

— Kathryn, se pare că are o inimă puternică. Cred că s-a lovit la frunte. Văd că se umflă.

A urmat ambulanța până la spital şi a aşteptat împreună cu mine la Urgență până când doctorul ne-a dat asigurări că Maggie nu suferise decât o uşoară contuzie, dar doreau s-o țină peste noapte acolo sub supraveghere. După ce au instalat-o într-un salon, Peter m-a condus cu maşina acasă la Maggie. Presupun că tremuram aşa de rău atât de uşurare, cât şi din cauza şocului, încât a trebuit să-mi ia cheia din mână şi să deschidă uşa. Apoi a intrat cu mine, a găsit întrerupătorul şi a spus:

— Cred că ți-ar prinde bine ceva de băut. Bunica ta are vreo tărie în casă?
Întrebarea lui m-a făcut să râd, ce-i drept oarecum isteric.
— Maggie susține că dacă toată lumea ar respecta regimul ei cu o tărie în fiecare seară, spitalele şi-ar pierde toți pacienții.
Am clipit din ochi încercând să-mi ascund lacrimile de uşurare. Peter mi-a dat batista lui şi mi-a spus:
— Înțeleg cum te simți.
Am luat amândoi câte un scotch. A doua zi, i-a trimis flori lui Maggie şi mi-a dat telefon ca să mă invite la cină. După aceea, ne-am văzut în fiecare zi. Eram amândoi îndrăgostiți. Totuşi, Maggie îşi simțea inima grea. Continua să creadă că este un asasin. Mama vitregă a lui Peter ne-a propus să mai aşteptăm, atrăgându-ne atenția că era prea devreme ca să fim siguri de sentimentele noastre. Dar Gary şi Jane Barr erau încântați. Vincent Slater a adus în discuție problema unui contract prenupțial şi evident a respirat uşurat când i-am spus că sunt gata să-l semnez. Peter s-a înfuriat, iar Slater a bătut în retragere, l-am spus lui Peter că citisem despre contracte conform cărora, în cazul căsniciilor de scurtă durată, rezolvarea era foarte simplă. L-am asigurat că nu am nimic împotrivă. Şi i-am mai spus că nu eram îngrijorată, pentru că ştiam că vom fi împreună pentru totdeauna şi vom avea copii.
Fireşte că mai târziu Slater şi Peter s-au împăcat, iar avocatul lui Peter a redactat un contract foarte generos. Peter a insistat să am şi eu un avocat al meu, ca să fiu convinsă că este corect. Lucrurile s-au rezolvat şi câteva zile mai târziu am semnat

documentul.
A doua zi, ne-am dus la New York şi am făcut discret aranjamentele pentru nuntă. Pe 8 ianuarie ne-am căsătorit în Capela Sfintei Fecioare din Catedrala Sf. Patrick, unde am jurat solemn să ne iubim, să ne cinstim şi să ne ajutăm unul pe altul până când moartea ne va despărți.

9

Procuroarea Barbara Krause studia fotografia făcută de paparazzi lui Peter Carrington şi noii sale soții, Kay, în timp ce se plimbau pe o plajă din Republica Dominicană. Ce fericită este mireasa şi cum străluceşte soarele astăzi, gândi ea sarcastic punând ziarul deoparte.
Barbara avea acum cincizeci şi doi de ani; absolvise facultatea de drept şi îşi începuse apoi cariera ca grefieră la Curtea penală din districtul Bergen, un an mai târziu se mutase vizavi de tribunal şi devenise procuror asistent. În următorii douăzeci şi şapte de ani promovase în ierarhia profesiei, devenind investigator-şef, apoi procuror-adjunct şi, în cele din urmă, când predecesorul ei se pensionase acum trei ani, fusese numită procuror. Era o lume pe care o iubea, entuziasm pe care îl împărtăşea cu soțul ei, judecător la tribunalul civil în vecinătatea districtului Essex.
Când dispăruse Susan Althorp, Barbara era numai de câțiva ani în funcție. Datorită renumelui celor două familii, Carrington şi Althorp, cazul fusese cercetat din toate unghiurile posibile.

Incapacitatea de a rezolva cazul sau măcar de a-l pune sub acuzare pe principalul suspect, Peter Carrington, le rămăsese ca un os în gât predecesorilor Barbarei, la fel ca şi ei.

Din când în când, de-a lungul anilor, mai scotea dosarul lui Susan Althorp şi îl răsfoia, încercând să-l privească cu alți ochi, încercuind anumite mărturii, punând câte un semn de întrebare după unele afirmații. Din păcate, asta nu a dus niciunde. Acum, în timp ce stătea la biroul ei, îi reveniră în minte câteva dintre declarațiile lui Peter Carrington.

Pretindea că o lăsase pe Susan la uşa ei în noaptea aceea.

— Nu a aşteptat să-i deschid portiera de la maşină. A fugit în sus pe trepte până pe verandă, a răsucit mânerul, mi-a făcut cu mâna şi a intrat în casă.

— Aceasta a fost ultima dată când ați văzut-o?

— Da.

— Ce ați făcut după aceea?

— M-am dus acasă. Pe terasă mai erau câteva persoane care dansau. Jucasem tenis toată după-amiaza şi eram obosit. Am băgat maşina în garaj şi m-am dus în casă pe uşa laterală, direct la etaj în camera mea, apoi în pat. Am adormit instantaneu.

Nici usturoi n-am mâncat, nici gura nu-mi miroase, îşi spuse în gând Barbara. Interesant este că a recurs la aceeaşi poveste şi pentru noaptea în care soția lui a murit înecată în piscină.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Participase ca observator la un proces de omucidere. Pledoariile finale erau pe punctul de a începe. În acest caz, nu era în discuție identitatea făptaşului, ci dacă jurații vor considera că fusese o crimă premeditată sau

omor involuntar. O ceartă între soți care devenise violentă şi acum tatăl a trei copii mici îşi va petrece probabil următorii douăzeci şi cinci sau treizeci de ani în închisoare pentru că le ucisese mama!
Aşa îi trebuie! Din cauza lui, aceşti copii nu mai au nimic, îşi spuse Barbara în timp ce se ridica să se întoarcă în sala de judecată. Ar fi trebuit să accepte oferta de douăzeci de ani pe care i-o făcuseră. Barbara avea aproape 1,80 m înălțime şi se luptase întotdeauna cu kilogramele. Ştia că la tribunal era poreclită „Fundaşul". Mai sorbi o ultimă înghițitură de cafea din ceaşca de pe birou, iar ochii îi căzură din nou pe fotografia lui Peter Carrington şi a noii sale soții.
— Ai profitat de douăzeci şi doi de ani de libertate după dispariția lui Susan Althorp, spuse ea cu voce tare. Dacă o să am vreodată ocazia să pun mâna pe tine, de un lucru poți să fii sigur: N-am să accept niciun fel de pledoarie de omor involuntar. Am să te judec pentru crimă şi am să te condamn.

10

Am petrecut cele două săptămâni ale lunii de miere ca pe o adevărată idilă. Ne căsătorisem atât de rapid, încât acum descopeream unul despre celălalt o mulțime de lucruri noi, mărunte, ca de exemplu că eu doresc întotdeauna o ceaşcă de cafea pe la jumătatea dimineții, că lui îi plac trufele, iar eu le detest. Nu-mi dădusem seama cât de singură fusesem până acum, când Peter era tot timpul cu mine. Uneori mă trezeam

în miez de noapte şi îi ascultam respirația gândindu-mă la incredibilul fapt de a fi soția lui.
Mă îndrăgostisem atât de intens de el şi Peter părea să simtă acelaşi lucru pentru mine. Când am început să ne vedem zilnic, la un moment dat m-a întrebat:
— Eşti sigură că te poate interesa un bărbat care „prezintă interes" pentru poliție în două cazuri de moarte suspectă?
Răspunsul meu a fost acelaşi ca şi înainte de a-l cunoaşte, eram absolut convinsă că este victima unui concurs de împrejurări şi înțelegeam cât de îngrozitor trebuie să fie pentru el.
— Aşa este, a încuviințat el, dar să nu mai vorbim despre asta. Kay, îmi oferi atât de multă bucurie, încât cred sincer că avem un viitor, că va veni o vreme când se va afla un răspuns în privința dispariției lui Susan, iar oamenii vor şti cu siguranță că eu nu am avut nimic de-a face cu asta.
Şi astfel, cât timp mi-a făcut curte, nu am discutat nici despre Susan Althorp şi nici despre prima soție a lui Peter, Grace. Dar îi plăcea să vorbească cu multă afecțiune despre mama lui – era clar că fuseseră foarte apropiați.
— Tatăl meu călătorea tot timpul în interes de afaceri, iar mama îl însoțea. Dar după ce m-am născut eu, stătea acasă cu mine, îşi amintea el.
Mă întrebam dacă expresia aceea de durere se instalase în ochii lui după ce o pierduse.
În timpul lunii noastre de miere am fost oarecum surprinsă că nu a dat şi nu a primit niciun telefon de la birou. Mai târziu am aflat de ce.

Paparazzii stăteau tot timpul agățați de grilajul vilei pe care o închiriase şi, cu excepția unei scurte plimbări pe plaja publică, am stat tot timpul acasă. Am telefonat în fiecare zi să văd ce face Maggie, iar ea a recunoscut mormăind că poveştile despre Peter dispăruseră din paginile tabloidelor. Am început să sper că Nicholas Greco ajunsese într-un punct mort cu cercetările lui despre dispariția lui Susan Althorp în ceea ce îl privea pe Peter.

Am aflat destul de curând că îmi făceam speranțe false.

Acasă: mi se părea imposibil să mă obişnuiesc vreodată să numesc reşedința Carrington „acasă". În timp ce, la întoarcere, intram cu maşina pe poarta domeniului, mă gândeam la copilul care fusesem odinioară când mă strecurasem în capela de la etaj şi la emoția pe care o simțisem în octombrie, anul trecut, când venisem să-l rog pe Peter să găzduiască recepția noastră aici.

Mă simțeam din ce în ce mai stingherită pe măsură ce ne apropiam de casă, iar Peter devenea tot mai tăcut, dar credeam că ştiu motivul. Avea să revină în vizorul publicității şi, dată fiind poziția deținută, aşa ceva era inevitabil. Îmi dădusem demisia de la bibliotecă cu regret, pentru că îmi iubeam munca. Pe de altă parte, mă gândisem serios cum pot să-l ajut cel mai bine pe Peter. Doream să-i propun să-şi planifice cât mai multe călătorii de afaceri în interesul companiei lui. Cercetările lui Greco se vor bucura de mai puțină atenție dacă ținta principală nu va fi prin apropiere ca să fie urmărită pas cu pas de presă. Şi fireşte că intenționam să călătoresc şi eu cu el.

— Mai există obiceiul să-ți treci mireasa în brațe peste prag? a întrebat Peter când maşina s-a oprit în fața intrării principale.
Am înțeles imediat că s-ar simți foarte stânjenit dacă aş fi spus da şi m-am întrebat dacă o purtase pe Grace în brațe peste prag atunci când se căsătoriseră, adică cu doisprezece ani în urmă.
— Aş prefera să trecem pragul mână-n mână, am spus eu şi răspunsul i-a plăcut.
După cele două săptămâni încântătoare petrecute în Caraibe, prima seară la reşedință a fost destul de inconfortabilă. Într-un gest neinspirat de *„bine ați venit acasă”,* Elaine comandase o cină bogată în preparate culinare, servite de o firmă specializată, exilându-i pe cei doi soți Barr la bucătărie. În loc să luăm masa în mica sufragerie care dădea spre terasă, dăduse instrucțiuni să fim serviți în sufrageria oficială. Deşi fusese într-atât de isteață încât să ne aşeze față în față, în centrul mesei lungi şi nu în cele două capete, cu doi chelneri care planau în jurul nostru, tot ne simțeam stingheriți.
Ne-am bucurat amândoi când totul s-a terminat şi am putut în sfârşit să mergem sus. Apartamentul lui Peter era compus din două dormitoare foarte mari, fiecare cu propria baie, despărțite printr-un salonaş foarte frumos. Tot ceea ce era în dormitorul din dreapta salonaşului arăta în mod inconfundabil că este domeniul unui bărbat. Avea două dulapuri mari sculptate manual, o canapea frumoasă, îmbrăcată în piele maro şi fotolii asortate în fața şemineului, un pat uriaş cu câteva etajere pentru cărți deasupra lui şi un ecran de televizor care cobora din plafon când acționai un buton. Pereții erau albi, cuvertura

de pe pat avea careuri alb cu negru, covorul era gri-închis, în nuanța antracitului. Pereții erau împodobiți cu mai multe tablouri înfățișând scene de vânătoare de vulpi din Anglia.
Dormitorul aflat de partea cealaltă a salonaşului fusese întotdeauna ocupat de doamna Carrington, stăpâna casei. Soția lui Peter, Grace, fusese ultima care îl utilizase. Înainte de aceasta, aici dormise Elaine, iar înaintea ei, mama lui Peter şi toate bunicile şi străbunicile lui pe linie maternă până la 1848. Era foarte feminin, având pereții de culoare piersicii, iar draperiile şi cuvertura de pe pat verzi. O canapea micuță şi scaune comode aşezate în apropierea şemineului dădeau un aer intim şi plăcut. Deasupra plăcii de marmură a şemineului se afla un tablou reprezentând un peisaj cu o grădină. Ştiam că voi dori curând să-mi pun propria amprentă pe înfățişarea camerei, pentru că îmi plăceau culorile mai vii, dar mă amuza gândul că mi-aş fi putut îndesa tot micul meu apartament în acest dormitor.
Peter mă avertizase deja că suferă adesea de insomnie şi când se va întâmpla acest lucru, se va strecura în camera cealaltă ca să citească. Dar pentru că eu am somnul profund şi sunt convinsă că n-aş auzi nici trâmbița finală a Arhanghelului Gavril, i-am spus că nu este nevoie, dar sunt de acord cu orice l-ar ajuta să doarmă mai bine sau să se simtă în largul lui.
În noaptea aceea am dormit în camera mea şi mă simțeam uşor amețită la gândul că îmi încep cu adevărat viața ca soție a lui Peter. Nu ştiu ce anume m-a trezit în timpul nopții, dar ceva se întâmplase. Peter plecase. Chiar dacă ştiam că este probabil în

camera lui şi citeşte, am simțit brusc un val de îngrijorare. Mi-am strecurat picioarele în papuci, am tras un halat pe mine şi am traversat salonaşul către camera lui. Uşa era închisă. Am deschis-o cu grijă, dar era suficientă lumină de la primele licăriri ale dimineții care pătrundeau pe fereastră, ca să-mi dau seama că nu era nimeni în cameră.

Nu ştiu ce m-a îndemnat să fac acest lucru, dar m-am repezit la fereastră şi am privit în jos. De acolo, piscina se vedea foarte bine. Fireşte, era februarie şi piscina era acoperită, dar Peter era acolo, îngenuncheat lângă ea, cu o mână rezemată de margine şi cu cealaltă băgată în apă, pe sub acoperitoarea grea de plastic. Mişca brațul înainte şi înapoi, ca şi când ar fi încercat să împingă ceva în piscină sau să scoată ceva din ea.

De ce? Ce făcea? m-am întrebat eu mirată. Apoi l-am văzut cum se ridică, se întoarce şi vine încet înapoi, în casă. Câteva minute mai târziu, a deschis uşa de la dormitor, a intrat în baie, a aprins lumina, s-a şters pe mâini cu un prosop şi şi-a rulat în jos mânecile suflecate ale pijamalei. Era clar că nu este conştient de prezența mea şi am înțeles ce se întâmplă. Peter era somnambul. O fată din dormitorul nostru de la facultate era somnambulă şi fusesem avertizate să n-o trezim niciodată brusc în astfel de cazuri.

Peter s-a îndreptat către salonaş şi eu am mers în tăcere în urma lui. S-a întors în dormitorul meu. Mi-am scos halatul, am aruncat papucii din picioare şi m-am urcat încetişor în pat alături de el. Câteva minute mai târziu, şi-a pus brațul peste mine şi a murmurat somnoros:

— Kay.
— Sunt aici, dragul meu.
Am simțit cum trupul i se destinde şi curând, după respirația lui regulată, am înțeles că adormise. Dar eu nu am mai putut adormi tot restul nopții. Peter era somnambul, acum ştiam acest lucru, dar cât de des i se întâmpla acest lucru? Şi, ceea ce era încă şi mai important, de ce încerca să împingă sau să scoată ceva din piscină când era în această stare de inconştiență?
Ceva sau pe cineva?

11

Nicholas Greco trecea cu maşina prin localitatea Cresskill, un orăşel de lângă Englewood, urmărind indicatoarele străzilor, repetându-şi în gând că era cazul să-şi cumpere un sistem de navigație pentru maşină. Frances mă bate tot timpul la cap că, deşi ştiu să rezolv crime complicate, nu sunt în stare să ajung nici până la băcănia din colț fără să mă rătăcesc. Are dreptate.
Drăguț orăşel, îşi zise el, urmând direcția indicată de MapQuest şi făcu la dreapta pe County Road. Se ducea să stea de vorbă cu Vincent Slater, omul pe care tatăl lui Peter Carrington îl numise „de neînlocuit".
Greco făcuse cercetări în detaliu în legătură cu Slater înainte să-i solicite această întâlnire, dar nu aflase cine ştie ce lucruri interesante. Slater avea acum cincizeci şi patru de ani, era necăsătorit şi locuia tot în casa copilăriei lui pe care o

cumpărase de la părinți, când aceştia se mutaseră în Florida. Făcuse naveta în timpul studiilor la un colegiu local. Prima şi singura lui slujbă fusese la întreprinderile Carrington. După câțiva ani de serviciu aici, îi atrăsese atenția tatălui lui Peter şi devenise un fel de aghiotant al acestuia. După moartea mamei lui Peter, Slater devenise o combinație între un angajat de încredere şi un părinte surogat pentru Peter. Cu vreo doisprezece ani mai în vârstă decât Peter, Slater îl ducea cu maşina pe Peter pe vremea când acesta era adolescent, la Choate, şcoala lui pregătitoare din Connecticut, îl vizita periodic acolo, stătea cu el la reşedință în timpul vacanțelor, îl ducea la schi şi la iahting în vacanțe.

Trecutul lui Slater era interesant, dar pe Greco îl incita faptul că fusese invitat la petrecerea din seara dispariției lui Susan Althorp. Slater consimțise cam fără entuziasm să-i acorde o întrevedere, dar insistase ca aceasta să aibă loc în locuința lui.

Nu vrea să pun nicicum piciorul în reşedință, gândi Greco. Ar fi trebuit să ştie că am fost deja acolo, cel puțin la casa de oaspeți, pentru a sta de vorbă cu soții Barr.

Urmărea numerele caselor şi se opri în fața locuinței lui Slater, o clădire cu două nivele, din cele foarte populare în anii ’50. Când sună la uşă, Slater deschise imediat. Mă întreb dacă nu cumva stătea chiar în spatele uşii, îşi spuse Greco. Dar de ce am o asemenea impresie despre un om chiar înainte să fi dat ochii cu el?

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că ați fost de acord să mă primiți, spuse el blând şi întinse mâna.

Slater o ignoră.
— Poftiți înăuntru, i-o reteză el scurt.
Aş găsi drumul pe aici şi legat la ochi, se gândi Greco. Bucătăria drept înainte, la capătul holului. Livingul, la dreapta intrării, continuându-se apoi cu o mică sufragerie. Sus, trei dormitoare. Camera comună a familiei, cu jumătate de nivel mai jos decât bucătăria. Greco ştia compartimentarea deoarece crescuse el însuşi într-o casă identică din Long Island.
Se vedea clar că Slater era lipsit de gust. Pereții bej se înălțau trişti deasupra covorului maro. Greco îl urmă pe Slater în livingul mobilat precar. O canapea oarecum modernă şi câteva scaune erau aranjate în jurul unei măsuțe joase de sticlă cu picioare de oțel.
Aici nu este nimic cald sau îmbietor, îşi spuse Greco în timp ce se aşeza pe scaunul indicat de Slater.
Era prea jos pentru gustul lui. Un mod subtil de a mă plasa într-o poziție dezavantajoasă, cugetă el.
Înainte ca Greco să apuce să-i mulțumească formal pentru că fusese de acord să-l primească, Slater afirmă:
— Domnule Greco, ştiu de ce sunteți aici. Cercetați circumstanțele dispariției lui Susan Althorp, la cererea mamei ei. Este lăudabil, cu excepția unui singur lucru: aveți misiunea să dovediți cumva că Peter Carrington este răspunzător, în mod criminal, de dispariția lui Susan.
— Misiunea mea este să aflu ce s-a întâmplat cu Susan şi, dacă se poate, să-i ofer liniştea sufletească mamei sale, explică Greco. Recunosc, Peter Carrington a trăit sub un nor de

suspiciuni în ultimii douăzeci de ani, pentru că a fost ultima persoană care a văzut-o înainte de dispariția ei. Ca prieten şi asistent al lui, mă aştept să fiți interesat de împrăştierea acestui nor, dacă este posibil.

— Asta se înțelege de la sine.

— Atunci vă rog să mă ajutați. Ce vă amintiți în legătură cu evenimentele din acea seară?

— Sunt convins că ştiți exact ce am declarat în timpul cercetărilor inițiale. Am fost invitat la petrecere. A fost deosebit de plăcut. Susan a venit împreună cu părinții ei.

— A venit împreună cu părinții, dar Peter a condus-o acasă cu maşina.

— Da.

— La ce oră ați plecat de la petrecere?

— Aşa cum bine ştiți, am rămas peste noapte acolo. Aveam de ani de zile propria cameră în reşedință. În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri vin noaptea acasă, aici, dar în noaptea aceea am decis să rămân acolo, ca de altfel şi mulți alți oaspeți. Elaine, mama vitregă a lui Peter, planificase un mic dejun întârziat pentru a doua zi de dimineață şi era mai simplu să rămân acolo decât să fac drumuri dus-întors cu maşina.

— Când v-ați retras în camera dumneavoastră?

— Cânt a plecat Peter s-o ducă pe Susan acasă.

— Cum ați descrie relația dumneavoastră cu familia Carrington?

— Exact aşa cum probabil că v-ați dat seama din discuțiile anterioare cu alte persoane: Nu uit niciodată că sunt angajatul

lor, dar sunt, sper, şi un prieten de încredere.
— În aşa măsură încât aţi fi gata să faceţi orice ca să-i ajutaţi, mai ales pe Peter, care este aproape ca un frate pentru dumneavoastră?
— Nu a trebuit să-mi fac niciodată griji că va fi nevoie să fac ceva pe ascuns pentru Peter, domnule Greco. Iar acum, dacă nu mai aveţi şi alte întrebări, intenţionez să mă duc la Englewood.
— Numai una. Aţi fost prezent şi atunci când a murit Grace Carrington, nu-i aşa?
— Vreţi să spuneţi în noaptea când Grace a avut acel accident. Da. Peter fusese plecat mai multe săptămâni în Australia. Era aşteptat acasă să sosească la cină, şi soţia lui, Grace, ne invitase pe mine, pe Elaine, pe fiul acesteia, Richard, şi alte câteva persoane. Pentru că se apropia ziua de naştere a lui Richard, Grace a spus că aceasta era petrecerea în cinstea lui.
— Când a venit acasă, Peter s-a înfuriat văzând cum stau lucrurile?
— Domnule Greco, nu este nimic de adăugat la ceea ce este clar că ştiţi despre această situaţie. Peter s-a supărat când a constatat că Grace băuse foarte mult şi este de înţeles.
— Era foarte furios.
— Aş spune mai degrabă *supărat* decât furios.
— Aţi rămas la reşedinţă în acea noapte?
— Nu. Era în jur de ora unsprezece când a sosit Peter. Oricum toţi ne pregăteam deja de plecare. Peter a urcat. Elaine şi Richard au rămas cu Grace.

— Servitorii erau acasă?
— Jane şi Gary Barr fuseseră angajaţi după moartea mamei lui Peter. Elaine i-a concediat când s-a căsătorit cu tatăl lui Peter. Dar după moartea tatălui lui Peter, Elaine s-a mutat în casa mai mică de pe domeniu şi Peter i-a adus înapoi pe soţii Barr. Şi au rămas aici de atunci.
— Dar dacă fuseseră concediaţi, de ce se aflau la reşedinţă în noaptea dispariţiei lui Susan? Tatăl lui Peter era încă în viaţă. De fapt, dineul fusese organizat pentru a sărbători aniversarea lui de şaptezeci de ani.
— Elaine Walker Carrington nu se sfieşte să profite de oameni după cum îi convine. Deşi îi concediase pe cei doi Barr pentru că voia să angajeze un bucătar cu pretenţii, un valet şi câteva cameriste, i-a rugat să vină să ajute la servirea mesei în seara aceea şi la micul dejun planificat pentru dimineaţa următoare. Erau mai eficienţi decât noul personal şi sunt sigură că i-a plătit bine.
— După aceea au fost reangajaţi şi presupun că au servit la masă şi în noaptea morţii lui Grace Carrington. Mai erau de faţă când s-a întors Peter?
— Şi Peter şi Grace erau foarte atenţi cu servitorii. După ce s-a servit cafeaua şi s-au strâns ceştile, cei doi soţi Barr s-au retras la ei acasă. Se mutaseră deja din nou în fosta casă a portarului de pe domeniu.
— Domnule Slater, săptămâna trecută am vorbit cu Gary şi Jane Barr. Mi-au relatat ce îşi amintesc în legătură cu dineul şi cu micul dejun de a doua zi. Am discutat cu Gary ceva care

mi-a atras atenția în dosar. Acum douăzeci şi doi de ani a declarat că în dimineața micului dejun îl auzise pe Peter Carrington când v-a mărturisit că Susan îşi uitase poşeta în maşina lui în noaptea precedentă şi v-a rugat să i-o duceți, pentru că s-ar putea să fie ceva în ea de care să aibă nevoie, îşi aminteşte că a făcut această declarație şi că l-a auzit pe Peter spunându-vă acest lucru.

— Poate că îşi aminteşte, dar dacă veți continua să citiți mai departe însemnările, veți observa că la vremea respectivă a precizat că amintirile lui sunt numai parțial adevărate, replică Slater pe un ton egal. Peter nu mi-a spus că Susan îşi uitase poşeta în maşină. Mi-a spus că s-ar putea să-şi fi uitat geanta acolo. Nu era în maşină, aşa că e clar că se înşelase. Oricum, nu văd ce importanță are.

— Este un simplu comentariu. Doamna Althorp este sigură că a auzit-o pe Susan când a închis uşa de la camera ei în acea noapte. E clar că nu avea intenția să stea acolo prea mult. Dar dacă şi-a dat seama că îşi lăsase poşeta în maşina lui Peter şi avea de gând să se întâlnească cu el, nu avea de ce să fie îngrijorată. Altfel, dacă urma să se întâlnească cu altcineva, nu ar fi fost firesc să ia altă poşetă, să-şi pună o cutiuță de pudră şi o batistă înăuntru, lucrurile pe care le iau de obicei femeile cu ele?

— Mă faceți să-mi pierd timpul, domnule Greco. Doar nu sugerați, la modul serios, că mama lui Susan ştia exact câte batiste sau, mai mult, chiar câte poşete de seară existau în camera fiicei ei?

Nicholas Greco se ridică în picioare.
— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Slater. Din păcate, cred că aici este vorba de o nouă întorsătură pe care ar trebui s-o cunoaşteți. Doamna Althorp a fost intervievată de revista *Celeb*; articolul va fi în toate chioşcurile mâine dimineață. În acest interviu, doamna Althorp îl acuză în mod clar pe Peter Carrington de uciderea fiicei sale, Susan.
Observă că înfățişarea lui Slater dobândi o nuanță uşor gălbuie.
— Astea sunt bârfe, se răsti Slater. Defăimare şi bârfe.
— Exact. Şi reacția normală a unui om nevinovat precum Peter Carrington va fi să le ceară avocaților săi să o acționeze în judecată pe Gladys Althorp. Iar după aceasta, vor urma procesul şi interogatoriile uzuale, declarațiile martorilor, până când se va ajunge fie la o retractare, o înțelegere sau un proces public. După părerea dumneavoastră, Peter Carrington îi va solicita o retractare imediată lui Gladys Althorp, iar dacă n-o va primi, va începe un proces împotriva ei pentru a-şi reabilita numele?
În ochii lui Slater apăru o privire de gheață, dar nu înainte ca Greco să perceapă o expresie bruscă de teamă.
— Înțeleg că vă pregăteați să plecați, domnule Greco, spuse el.
Niciunul dintre cei doi bărbați nu mai rosti nicio vorbă, iar Nicholas Greco părăsi casa. Străbătu aleea din fața casei, se urcă în maşină şi porni motorul. Oare cu cine vorbeşte acum Slater la telefon? se întrebă el în sinea lui în timp ce rula de-a lungul străzii. Cu Carrington? Cu avocații? Cu noua doamnă Carrington?

Îi reveni în minte imaginea lui Kay care îl apăra înflăcărată pe Peter Carrington când o cunoscuse în casa bunicii ei. *Kay,* îşi spuse el, *ar fi trebuit să asculți de bunica ta.*

12

În dimineața următoare, Peter nu dădea niciun semn că ar fi fost conştient de faptul că avusese o criză de somnambulism în noaptea precedentă. Nu eram sigură dacă e cazul sau nu să deschid discuția despre aceasta. Ce aş fi putut spune? Că arăta ca şi când ar fi vrut să împingă ceva sau pe cineva în piscină sau să scoată ceva sau pe cineva din ea?

Credeam că am o explicație. Avusese un coşmar legat de Grace care se înecase în piscină. Încerca s-o salveze. Avea sens, dar mi se părea inutil să discut cu el despre asta. Oricum, el nu-şi amintea nimic.

Ne trezisem la ora şapte. Soții Barr veneau la ora opt ca să pregătească micul dejun, dar eu am stors o portocală şi am făcut cafea, pentru că am decis să alergăm puțin pe domeniu, în mod oarecum ciudat, nu vorbisem decât foarte puțin până acum despre rolul tatălui meu ca designer al grădinii. Îi povestisem lui Peter cât de mult suferise tata din cauza morții mamei mele şi cât de distrusă fusesem eu din pricina sinuciderii lui. Fireşte că nu am menționat lucrurile acelea îngrozitoare pe care le spusese Nicholas Greco. Mă înfuriase aluzia că tata ar fi dispărut pentru că ar fi avut ceva în comun cu dispariția lui Susan Althorp.

Dar în timp ce alergam, Peter a început să vorbească despre tata.

— Mama mea nu a mai schimbat peisajul după ce a murit bunica, începu el. Şi ca să-i dau dreptate lui Elaine, când s-a căsătorit cu tata, a spus că domeniul arată de parcă ar fi fost proiectat ca cimitir, că nu-i mai lipseşte decât un panou pe care să scrie *„Odihniţi-vă în pace”.* Tatăl tău a făcut o treabă foarte bună creând grădina actuală.

— Elaine l-a concediat din cauza băuturii, am replicat eu încercând să abordez un ton neutru.

— Asta susţine ea, a contrazis-o Peter cu blândeţe. Elaine călca mereu strâmb, chiar şi când trăia tata. Elaine s-a dat la tatăl tău şi el a respins-o. Acesta este adevăratul motiv pentru care l-a concediat.

M-am oprit atât de brusc, încât el a mai făcut şase paşi până să se oprească şi să vină înapoi.

— Îmi pare rău, Kay. Erai doar un copil. Nu aveai de unde să ştii.

Fireşte, Maggie fusese cea care îmi spusese că tata îşi pierduse slujba din cauza băuturii. Pusese toate necazurile pe seama băuturii: pierderea slujbei de acolo, ba chiar şi sinuciderea lui. Mi-am dat seama brusc că eram furioasă pe ea. Tata era mult prea gentleman ca să-i spună adevăratul motiv pentru care fusese concediat şi după aceea, considerând-o atotcunoscătoare, şi-a închipuit că ştie adevărata cauză. *Nu e corect, Maggie, nu e corect deloc,* mi-am spus eu.

— Kay, n-am vrut să te necăjesc. Peter mă luă de mână şi

degetele noastre se împletiră imediat.
Am privit în sus la el. Chipul aristocratic al lui Peter era subliniat şi de maxilarul ferm, dar ochii erau cei pe care îi vedeam întotdeauna la el. Acum aceştia erau plini de îngrijorare, era tulburat pentru că mă jignise neintenționat.
— Nu, nu face nimic. De fapt, ai clarificat ceva foarte important pentru mine. În toți aceşti ani, am avut în minte imaginea tatălui meu beat împleticindu-se prin casă şi mă simțeam stânjenită din cauza lui. Acum pot s-o şterg pentru totdeauna din memorie.
Peter şi-a dat seama că nu voiam să mai discut despre tata.
— Perfect, atunci să alergăm mai departe.
Am alergat pe potecile pietruite din grădină de mai multe ori în sus şi în jos până am calculat că făcusem cam un kilometru şi jumătate, apoi am decis să facem o buclă finală în capătul de vest al aleii care dădea în stradă. Aici fusese plantat un gard viu înalt. Peter mi-a explicat că municipalitatea instalase o conductă de gaz în apropiere de curbă cu mulți ani în urmă şi când tata schițase proiectul pentru amenajarea grădinii, sugerase să se mute gardul viu cu cincisprezece metri mai înapoi. În felul acesta, dacă ar fi fost nevoie vreodată de reparații la conductă, acestea nu ar fi afectat în niciun fel gardul viu.
Când am ajuns la el, am auzit nişte voci şi zgomotul unor maşini dincolo de gard. Am privit printre crengi şi am văzut o echipă de la Serviciul Public care oprise circulația pe şosea şi descărca diverse echipamente dintr-un camion.

— Presupun că asta este exact ceea ce anticipase tata, am spus eu.
— Şi eu cred la fel, aprobă Peter şi apoi s-a întors şi a reînceput să alerge.
— Facem o întrecere până acasă? a strigat el peste umăr.
— Dar nu este corect, am strigat eu când el a ţâşnit din loc. Câteva minute mai târziu, gâfâind, dar mulţumiţi – cel puţin aşa credeam eu – am ajuns înapoi în casă.
Soţii Barr erau deja în bucătărie şi simţeam deja mirosul de cafea şi pâine prăjită, plus alt miros de unt sau brânză. Mi-am dat seama că va trebui să respect o disciplină forte strictă dacă vreau să mă menţin în formă. Dar astăzi nu aveam chef să mă gândesc la asta, căci era primul nostru mic dejun acasă.
O reşedinţă ca aceasta are un mare avantaj: ai o mulţime de spaţii disponibile. Camera de mic dejun este ca o mică grădină interioară, cu pereţii zugrăviţi în verde pal, cu lambriuri albe, o masă rotundă de sticlă, scaune împletite prevăzute cu perne moi şi o vitrină plină cu porţelan delicat verde şi alb. Mă uitam la porţelanuri şi mi-am dat seama câte comori se aflau în casa aceasta, colecţionate încă din secolul al XIX-lea. Şi m-am întrebat pentru o secundă cine le ţinea evidenţa.
Mi-am dat seama că Jane Barr era tulburată de ceva. Salutul ei călduros nu reuşea să ascundă îngrijorarea din priviri. Ceva nu era în regulă, dar nu voiam să întreb nimic de faţă cu Peter. Ştiam că şi el remarcase acelaşi lucru.
Pe masă, în dreptul tacâmului lui, se afla *New York Times.* Peter a dat să-l ia, apoi l-a pus la loc.

— Kay, am fost atât de obişnuit să citesc ziarele la micul dejun, că pentru o clipă am uitat că acum am un motiv foarte întemeiat să le las să aştepte.
— Dar nu e nevoie, poți să citeşti prima secțiune, iar eu am să iau secțiunea Metro.
După ce ne-a turnat a doua ceaşcă de cafea, Jane Barr a intrat în camera de mic dejun. De astă dată nu mai încerca să-şi ascundă îngrijorarea pe care o simțea. I s-a adresat lui Peter:
— Domnule Carrington, nu-mi place să fiu mesagerul veştilor proaste, dar în dimineața aceasta, când am trecut pe la supermarket, am văzut revista *Celeb* şi articolul de pe prima pagină se referă la dumneavoastră. Ştiu că veți primi o mulțime de telefoane şi am vrut să vă previn, dar am considerat că e mai bine ca mai întâi să luați micul dejun în linişte.
Am văzut că ținea revista împăturită în două sub braț. L-a dat-o lui Peter.
El a desfăcut-o, a privit prima pagină, a închis ochii ca şi când ar fi fost prea dureros să privească. Am întins mâna şi am luat tabloidul. Titlul cu litere de-o şchioapă era: *PETER CARRINGTON MI-A UCIS FIICA.* Sub el erau două fotografii, una lângă alta. Una era fotografia oficială a lui Peter, cea pe care o folosesc ziarele atunci când scriu un reportaj despre o persoană din conducerea unei firme. Nu zâmbea, ceea ce nu m-a surprins. Peter al meu este un timid înnăscut şi nu zâmbeşte în fața camerelor de luat vederi. Dar în această fotografie nefericită arăta rece, chiar disprețuitor şi încrezut.
Alături de fotografia lui era cea a lui Susan Althorp, radioasă,

în rochia ei vaporoasă de fată tânără, cu părul blond, lung, revărsat pe umeri, cu ochii strălucitori şi un chip voios. Neîndrăznind să privesc la Peter, am întors pagina. Articolul se întindea pe ambele pagini din interior şi era la fel de îngrozitor. *MAMA MURIBUNDĂ CERE SĂ SE FACĂ DREPTATE.* Aici era o fotografie a lui Gladys Althorp, având un chip descărnat, lovit de durere, înconjurat de fotografii ale fiicei ei la diferite vârste din scurta ei viaţă.

Am suficiente cunoştinţe de drept ca să înţeleg că dacă Peter nu cerea o retractare, singura alternativă ar fi fost s-o dea în judecată pe Gladys Althorp. M-am uitat la el, dar n-am putut să-i văd expresia. Eram însă sigură că ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să-l audă ar fi fost strigătele de indignare din partea mea.

— Ce ai de gând să faci? am întrebat eu.

Jane Barr a dispărut în bucătărie.

Peter avea o privire îndurerată, de parcă ar fi fost lovit fizic. Ochii îi luceau şi vocea îi tremura când răspunse:

— Kay, timp de douăzeci şi doi de ani am răspuns la toate întrebările legate de dispariţia lui Susan. La numai câteva ore după ce şi-au dat seama că fata dispăruse, procuratura a venit peste noi, chestionându-mă. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, înainte de a i se cere, tatăl meu le-a dat permisiunea să vină cu câini poliţişti şi să cerceteze domeniul. Le-a dat voie să facă percheziţie în casă. Mi-au confiscat maşina. Nu au găsit nici cea mai neînsemnată dovadă care să fi condus la ideea că ştiam ce s-a întâmplat cu Susan după ce am lăsat-o acasă în

noaptea aceea. Poți să-ți imaginezi ce coşmar va urma dacă îi cer mamei lui Susan să retracteze afirmația, n-o s-o obțin şi va trebui să-i intentez proces? Să-ți spun eu ce se va întâmpla: va fi un adevărat circ pentru gură-cască şi pentru presă, iar sărmana femeie va fi de mult moartă înainte să se fixeze prima înfățişare.

S-a ridicat în picioare. Tremura şi se lupta să-şi stăpânească lacrimile. Am ocolit repede masa şi m-am dus să-l îmbrățişez. Singurul mod în care puteam să-l ajut era să-i spun cât de mult îl iubesc.

Cred că vorbele mele l-au mai calmat puțin, căci cel puțin nu se simțea absolut singur. Dar apoi spuse trist, cu o voce care parcă venea de departe:

— Ți-am făcut atât de mult rău când m-am însurat cu tine, Kay. Nu aveai nevoie de toată încurcătura asta.

— Nici tu nu aveai nevoie, am spus eu. Peter, eu cred că, oricât ar fi de neplăcut, va trebui să-i ceri doamnei Althorp o retractare şi, dacă va fi nevoie, să o dai în judecată pentru defăimare. Îmi pare rău pentru ea, dar şi-a făcut-o cu mâna ei.

— Nu ştiu, zise el, pur şi simplu, nu ştiu.

În timp ce Peter făcea duş, a apărut şi Vincent Slater. Ştiam că trebuie să se ducă împreună la biroul lui Peter în dimineața aceea.

— Trebuie să-l convingi pe Peter să ceară o dezmințire, i-am spus eu.

— Este un subiect pe care am să-l abordez cu avocații noştri, Kay, replică el sec.

Ne-am privit lung. Din prima clipă când l-am cunoscut, atunci când venisem să-l rog pe Peter să țină recepția în casa lui, am simțit animozitatea lui Slater față de mine. Ştiam că trebuie să fiu foarte prudentă. Slater juca un rol important în viața lui Peter.

— Peter are şansa de a dovedi că nu este vinovat, că nu există nici cel mai mic indiciu care să-i lege numele în vreun fel de dispariția lui Susan, i-am spus eu lui Vincent. Dacă nu cere dezmințirea e ca şi când şi-ar lega de gât o pancartă pe care să scrie *„Eu am făcut-o. Sunt vinovat."*

Slater n-a răspuns. Apoi a coborât Peter, m-a sărutat în semn de rămas-bun şi au plecat.

În după-amiaza aceea, în timp ce făcea săpături pentru a instala cablurile noi, echipa de la gaze a descoperit scheletul unei femei înfăşurat strâns în saci de plastic, îngropat în zona de dincolo de gardul care mărginea domeniul Carrington. Pe rochia ei albă de şifon putrezită se vedeau nişte urme care păreau să fie de sânge.

Gary Barr a venit în fugă să-mi spună ce s-a întâmplat. Pe când se întorcea de la cumpărături, trecuse pe lângă locul unde se săpa şi era chiar acolo când s-au auzit primele țipete ale muncitorului care descoperise cadavrul. Gary mi-a mărturisit că parcase maşina şi văzuse cum maşinile poliției începuseră să se adune la locul scenei, cu sirenele urlând.

Pe camerele de luat vederi instalate pentru securitate în afara domeniului, vedeam cum se aduna mulțimea. Cred că nicio clipă nu m-am îndoit de faptul că era vorba de cadavrul lui

Susan Althorp.
Soneria de la intrare mi-a amintit de glasul tânguitor al clopotelor de la slujba funerară a tatălui meu. Îmi amintesc şi acum sunetul acela jalnic când, cu mâna în mâna lui Maggie, ieşisem din biserică şi ne oprisem cu câțiva prieteni pe treptele de la Sf. Cecilia. Îmi amintesc că Maggie spusese ceva în genul: *„Când şi dacă se va găsi trupul lui Jonathan, fireşte că se va face o slujbă adevărată."* Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.
Jane Barr veni agitată să ne informeze că sosiseră nişte detectivi care doreau să vorbească cu domnul Carrington, în timp ce mie mi-a trecut prin minte un gând nelalocul lui, şi anume că acum avea să urmeze o slujbă de înmormântare potrivită pentru Susan Althorp.

13

Ştim că el a făcut-o, dar avem destule dovezi ca să-l punem sub acuzare? întrebă Barbara Krause adresându-se procurorului-adjunct Tom Moran, şeful echipei de la omucideri. Trecuseră şase zile de când fuseseră descoperite rămăşițele pământeşti ale lui Susan Althorp pe terenul neîngrădit al domeniului Carrington. Se făcuse autopsia şi avusese loc identificarea. Cauza morții era strangularea.
Moran, un veteran supraponderal al procuraturii, cu un uşor început de chelie şi cu peste douăzeci şi cinci de ani vechime, se simțea la fel de frustrat ca şi şefa lui. De când fusese descoperit cadavrul, puterea şi bogăția familiei Carrington

deveniseră evidente. Carrington alcătuise o echipă din cei mai cunoscuți avocați de drept penal din întreaga țară şi aceştia se puseseră deja pe treabă, pregătindu-şi apărarea în cazul unei eventuale acuzări. Faptele arătau clar că există destule dovezi pentru a se întocmi un dosar de omucidere împotriva lui Carrington, iar marele juriu îl va incrimina fără îndoială. Dar necazul era că, în ipoteza unui proces cu juraţi, unde se impun dovezi dincolo de orice îndoială rezonabilă, Carrington ar fi fost probabil achitat sau s-ar fi declarat eroare procedurală.

Nicholas Greco era aşteptat să sosească la procuratură dintr-un moment în altul. Dăduse telefon şi ceruse o întrevedere cu Barbara Krause, iar aceasta îl invitase şi pe Moran să participe la întâlnire.

— Zice că a dat peste ceva folositor, îi spuse Barbara Krause lui Moran.

— Să sperăm că aşa este. Nu mă dau în vânt după cei care se amestecă în cazurile noastre, dar în situația dată sunt gata să-i acord toată încrederea dacă ne ajută să-l condamnăm pe Carrington.

Barbara şi Moran discutaseră toată dimineața punctele forte şi slabe ale cazului şi nu descoperiseră nimic nou. Faptul că Peter Carrington o dusese pe Susan cu maşina acasă şi fusese ultima persoană care o văzuse avea mai puțină importanță, din moment ce şi mama şi tatăl ei o auziseră intrând în casă şi le spusese *„noapte bună”.* Carrington, care pe atunci avea douăzeci şi doi de ani, răspunsese la toate întrebările puse de procuratură. Când şi-a dat seama că fiul lui este suspectat, tatăl

lui Carrington permisese, ba chiar ceruse, să se facă o percheziție temeinică pe domeniu, în casă şi în maşina lui Peter. Percheziția nu dăduse la iveală nimic.
Până la sfârşitul primei zile în care Susan nu luase legătura cu familia ei, smochingul de vară al lui Carrington şi pantofii lui fuseseră testați pentru a se găsi eventuale dovezi, dar rezultatele fuseseră negative. Cămaşa pe care o purtase nu a mai putut fi găsită. Peter a susținut că o pusese în coşul de rufe murdare ca de obicei, iar servitoarea nou angajată jurase că o predase serviciului de transport de la curățătorie a doua zi de dimineață. Curățătoria afirma că nu primise decât o singură cămaşă de costum, aceea a lui Carrington tatăl, dar firul acesta nu mai ducea nicăieri. Cercetările au dezvăluit faptul că respectiva curățătorie era celebră prin aceea că încurca adesea obiectele de îmbrăcăminte şi comenzile între ele.
— De fapt, pachetul pe care l-au adus atunci când se presupune că au ridicat cămaşa avea şi jacheta unui vecin în el, a spus Barbara Krause, cu un ton exasperat în voce. Cămaşa aia pe care a purtat-o Carrington este dovada care ne trebuie. Pot să pariez o sută de dolari contra unui bănuț de tinichea că avea sânge pe ea.
Se auzi interfonul. Sosise Nicholas Greco.
Greco făcuse cunoştință cu Tom Moran când studiase dosarele cazului Althorp. Iar acum intră direct în subiectul vizitei sale.
— Vă puteți imagina ce simte doamna Althorp, începu el. Mi-a spus că cel puțin acum ştie că, nu peste mult timp, vor sta alături una de alta în cimitir, ea şi fiica ei, Susan. Dar, fireşte,

descoperirea cadavrului pe domeniul Carrington i-a întărit convingerea că Peter Carrington trebuie adus în fața justiției.
— Aceasta este exact şi părerea noastră, spuse Barbara Krause înciudată.
— Aşa după cum ştiți, am avut discuții cu oamenii apropiați familiei Carrington, inclusiv cu unii dintre membrii personalului angajat. Uneori amintirile pot fi reîmprospătate după un timp, când trec emoțiile primelor investigații. Am văzut în dosarele voastre că, în momentul dispariției, i-ați interogat pe Gary şi pe Jane Barr, care erau şi sunt acum din nou majordomul şi, respectiv, menajera familiei Carrington.
— Bineînțeles că i-am interogat, încuviință Barbara şi se aplecă puțin în față, arătând în felul acesta că se pregăteşte să asculte ceva interesant.
— În dosarele voastre scrie că Barr a menționat că dimineață, la micul dejun, îl auzise pe Carrington spunându-i lui Vincent Slater că Susan îşi uitase poşeta la el în maşină noaptea precedentă şi l-a rugat pe acesta să dea o fugă până la ea acasă, căci era posibil să aibă nevoie de ceva din poşetă. Mie mi s-a părut o cerere foarte neobişnuită, deoarece Susan era şi ea aşteptată să sosească la micul dejun, iar mama ei îşi aminteşte că la dineu avea o poşetă foarte mică, de seară. Slater a raportat că se uitase în maşină, dar acolo nu era nicio poşetă. Când l-am strâns un pic cu uşa pe Barr, mi-a spus că îşi aminteşte că, atunci când Carrington a auzit asta de la Slater, a ripostat: „Nu se poate. Trebuie să fie acolo.”
— Poşeta a fost găsită împreună cu cadavrul lui Susan, spuse

Barbara Krause.
— Adică Peter Carrington i-a înapoiat-o după ce se presupune că s-a dus la culcare, iar apoi a uitat? Nu are nicio logică.
— S-a găsit ceva important în poşetă?
— Materialul era putrezit aproape total. Un pieptene, o batistă, un ruj de buze, o cutie de pudră compactă.
Barbara Krause miji din ochi.
— Aveți încredere în această bruscă împrospătare a memoriei lui Gary Barr?
Greco ridică din umeri şi răspunse:
— Da, pentru că am vorbit cu Slater. El a confirmat conversația, dar a pus accentul pe altceva. A insistat asupra faptului că Peter Carrington i-ar fi spus că Susan s-ar putea să-şi fi uitat poşeta. Iar eu aş putea adăuga două observații: problema l-a deranjat pe Slater, iar Barr mi s-a părut foarte neliniştit. Să nu uităm că eu am vorbit cu Barr înainte de descoperirea cadavrului. Ştiu că el şi soția lui au ajutat din când în când şi la dineurile de la familia Althorp. Aşadar, avea legătură cu Susan şi acolo, şi pe domeniul Carrington.
— Jane Barr jură că, după petrecere, ea şi Gary s-au retras direct la locuința lor, care nu este pe domeniu, îi spuse Tom Moran lui Greco.
— Barr ascunde ceva, spuse Greco pe un ton plat. Şi pot să pun pariu cu voi pe orice vreți că este foarte important dacă Susan a avut sau nu poşeta la ea în momentul în care a coborât din maşina lui Peter Carrington şi s-ar putea să fie cheia întregului caz.

— Pe mine mă interesează mai mult cămaşa aia a lui Carrington pe care a purtat-o în seara petrecerii şi care lipseşte, interveni Barbara.
— Acesta este cel de-al doilea lucru despre care voiam să discut. Am un prieten în Filipine şi am reuşit să dau de urma Mariei Valdez, servitoarea care a dat declarația aceea despre cămaşă.
— Ştii unde este! exclamă Barbara. Cam la o lună după ancheta noastră, şi-a dat demisia şi s-a întors în Filipine, unde s-a măritat. Asta e tot ce ştim. Ne-a promis că ne va ține la curent dacă îşi schimbă adresa, dar i-am pierdut urma. Am mai aflat după aceea că a divorțat şi a dispărut.
— Maria Valdez s-a recăsătorit şi are trei copii. Locuieşte în Lancaster, Pennsylvania. Am văzut-o ieri. Aş propune ca cineva autorizat să facă o înțelegere cu ea să mă însoțească mâine înapoi în Lancaster. Când spun asta mă refer la un document scris care să-i garanteze că nu va fi acuzată pentru că a mințit atunci când a fost interogată cu ani în urmă.
— A mințit în legătură cu cămaşa! strigară Krause şi Moran într-un glas.
— Să spunem că acum, ca femeie matură, nu mai poate trăi cu conştiința încărcată că timp de douăzeci şi doi de ani a permis ca un ucigaş să rămână nepedepsit, zâmbi Greco.

14

Înmormântarea lui Susan Althorp era pe prima pagină a

ziarelor din toată tara. Imaginea sicriului plin de flori, urmat în Biserica Sf. Cecilia de părinții îndoliați, a vândut probabil câteva tone de ziare şi a îmbunătățit ratingul posturilor de televiziune din întreaga țară. Maggie s-a dus la înmormântare împreună cu un grup de prietene. Un reporter avizat de la Channel 2 a zărit-o şi s-a grăbit să-i ia un interviu.

— Nepoata dumneavoastră s-a căsătorit de curând cu Peter Carrington. Credeți în nevinovăția lui şi îl mai sprijiniți şi acum, când cadavrul a fost descoperit pe domeniul lui?

Răspunsul cinstit al lui Maggie a fost o mană cerească pentru presă. A privit drept spre cameră şi a spus:

— Eu sunt de partea nepoatei mele.

— Îmi pare rău, i-am spus eu lui Peter când am auzit.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze, a spus el. Întotdeauna am apreciat onestitatea. Şi apoi, dacă nu ar fi căzut la acea recepție, nu ai sta alături de mine acum. A zâmbit cu zâmbetul lui poznaş şi a continuat: O, Kay, pentru Dumnezeu, nu-ți face griji. Bunica ta mi-a arătat clar de la bun început că nu vrea să fac parte din viața ta. Şi poate că avea dreptate. Oricum, ne vom strădui să-i dovedim contrariul, de acord?

Am mâncat şi ne-am dus sus, în salonaşul dintre cele două dormitoare. Cu toți ziariştii agățați mereu de grilajul de la poartă şi avocații cu fețe lungi care veneau şi plecau tot timpul, mă simțeam ca şi când aş fi fost într-o zonă de război. Nu puteai să mergi nicăieri fără să fii urmărit de presă.

Săptămâna trecută, Peter şi Vincent Slater discutaseră cu avocații dacă este sau nu cazul ca Peter să dea vreo declarație

în care să-şi exprime condoleanțele față de familia lui Susan.
— Indiferent ce se va declara în numele meu, va fi răstălmăcit, a spus Peter. Şi într-adevăr, scurtul lui mesaj de condoleanțe a fost disecat şi făcut bucăți atât de presă, cât şi de Gladys Althorp.
Vorbisem cu Maggie, dar nu o mai văzusem de când ne întorsesem din luna de miere. Eram şi supărată pe ea, dar şi îngrijorată în privința ei. Înainte să ne căsătorim, rămăsese neclintită în părerea ei că Peter le omorâse şi pe Susan, şi pe soția lui; acum îşi anunța practic această convingere la televiziune.
Dar mă mai frământa şi altceva. Otrava pe care mi-o picurase Nicholas Greco în suflet, insinuând că tatăl meu ar fi putut avea de-a face cu moartea lui Susan, mă rodea permanent. Iar apoi, dezvăluirea lui Peter în dimineața când făcusem jogging împreună mă tulburase şi mai tare. Tatăl meu nu fusese concediat din cauza băuturii, ci pentru că nu răspunsese la avansurile lui Elaine Walker Carrington. Şi aici se impunea o altă întrebare: Ce anume îl determinase să se sinucidă? Ştiu că trebuia să găsesc o modalitate să mă furişez afară şi s-o văd pe Maggie fără să fiu hăituită de presă. Trebuia să vorbesc cu ea. Ştiam şi simțeam cu toată inima şi cu tot sufletul că Peter nu era capabil să facă rău nimănui – era un fel de percepție instinctivă care făcea parte din însăşi ființa mea. Dar ştiam cu egală certitudine că tatăl meu nu ar fi dispărut niciodată de bunăvoie şi eram mai convinsă ca oricând că nici nu se sinucisese.

Pentru mine era de-a dreptul incredibil că trăisem împreună cu Peter. Două săptămâni atât de fermecătoare şi acum, deşi eram căsătoriți de numai trei săptămâni, ne prăbuşisem în acest coşmar.

Urmăriserăm ştirile de la ora zece şi tocmai mă pregăteam să închid televizorul când, nu ştiu din ce motiv, am vrut să aud ştirile de ora unsprezece de la radio.

Crainicul începu: *„O sursă din interiorul procuraturii Districtului Bergen ne informează că Maria Valdez Cruz, fosta cameristă a familiei Carrington, a recunoscut că a mințit când a declarat că a dat la curățat cămaşa lui Peter Carrington pe care acesta o purtase în noaptea când o condusese pe Susan Althorp acasă, acum douăzeci şi doi de ani, o cămaşă despre care procuratura crede că poate fi cheia întregului caz."*

— Minte, a spus Peter pe un ton fără inflexiuni, dar mi-a pecetluit soarta, Kay. Nu mai există nicio şansă să nu fiu pus sub acuzare.

15

Conner Banks avea treizeci şi opt de ani şi era cel mai tânăr avocat al formidabilei echipe de avocați ai lui Carrington, dar nimeni, nici chiar colegii lui mai în vârstă şi celebri nu puteau nega că este absolut strălucit în sala de judecată. Tatăl lui, bunicul şi unchiul lui erau avocați care făcuseră avere în cadrul corporațiilor şi, spre groaza colectivă a rudelor lui, declarase cât se poate de clar, încă de pe băncile facultății, că

are de gând să se specializeze în drept penal. După ce a absolvit Facultatea de Drept de la Harvard, a lucrat ca grefier în completul de judecată al unui judecător de la curtea penală din Manhattan, apoi fusese angajat de Walter Markinson, un renumit avocat care apărase nenumărați acuzați de tot felul şi era vestit prin faptul că scăpase de la închisoare multe celebrități.

Într-unul din primele lui cazuri la firma lui Markinson, Banks avusese misiunea să convingă juriul că soția exotică a unui miliardar suferea de o boală psihică atunci când o împuşcase pe amanta soțului ei cu care acesta avea o relație de lungă durată. Verdictul de nevinovăție din motive de instabilitate mentală fusese rostit după mai puțin de două ore de deliberări, un adevărat record pentru orice juriu însărcinat să decidă într-un caz de omucidere.

Cazul acesta îl făcuse celebru pe Conner Banks şi, în următorii zece ani, reputația lui a continuat să crească constant. Cu purtările lui simandicoase, cu trupul bine clădit şi trăsăturile celtice frumoase, a devenit un fel de vedetă, cunoscut pentru spontaneitatea lui şi pentru femeile frumoase de care era însoțit la diversele evenimente sociale importante.

Când Gladys Althorp îl acuzase în mod direct pe Peter Carrington că i-a ucis fiica, Vincent Slater îi telefonase lui Walter Markinson şi-l rugase să alcătuiască o echipă din cei mai buni avocați pentru a evalua strategia unui proces împotriva doamnei Althorp şi apoi, pentru instrumentarea cazului ca atare, dacă se va lua decizia să fie chemată în

judecată.
Peter Carrington decisese asupra preferinței sale ca avocații să-şi țină întâlnirile la reşedința sa şi nu în Manhattan, pentru a putea fi şi el de față fără să fie nevoit să treacă printre ziariştii masați în fața casei. Iar acum, după o săptămână de la prima convocare, Conner Banks devenise un oaspete obişnuit la domeniul Carrington.
Când veniseră prima dată, trecând cu maşina pe poartă, şi văzuseră casa, partenerul mai în vârstă al lui Conner remarcase pufnind disprețuitor:
— Cine naiba îşi închipuie că poate să se pună cu unul ca el?
Student pasionat de istorie, Banks a răspuns:
— De fapt, eu aş fi tentat să încerc. Este magnific.
Când ajunseră în sufrageria mare, unde urmau să se țină întâlnirile, Slater era deja acolo. Pe o servantă erau întinse apă, sucuri, cafea şi fursecuri. Pe masă erau foi de hârtie şi pixuri. Ceilalți doi avocați, Saul Abramson de la Chicago şi Arthur Robbins de la Boston, amândoi trecuți de şaizeci de ani şi cu un impresionant portofoliu personal de procese penale câştigate, sosiră şi ei la câteva minute după Conner Banks şi Markinson. Apoi îşi făcu apariția şi Peter Carrington. Spre surprinderea lui Banks, acesta era însoțit de doamna Carrington.
Banks mu se lăsa impresionant de nimeni în mod special, dar era imposibil să nu recunoască faptul că Peter Carrington avea un fel de aură specială. Spre deosebire de echipa lui de avocați şi de Slater, care erau îmbrăcați cu toții în costumele lor oficiale de birou, el purta o cămaşă descheiată la gât şi o jachetă

tricotată. După ce se făcură prezentările, adăugă imediat:
— Nu-i nevoie să-mi spuneți domnule Carrington, mă cheamă Peter. Iar ea este soția mea, Kay. Am sentimentul că o să ne întâlnim mult timp de acum înainte, aşa că să renunțăm la formalități.
Conner Banks nu ştia la ce să se aştepte din partea soției lui Carrington. Avea deja o părere oarecum preconceptă despre ea – bibliotecara care se căsătorise cu un miliardar după o aventură romantică –, o altă vânătoare de averi încununată de succes.
Dar îşi dădu seama imediat că Kay Lansing Carrington nu se potrivea deloc cu acest profil. La fel ca şi soțul ei, era îmbrăcată lejer, cu un pulover şi pantaloni. Dar nuanța purpurie a pulovărului ei cu gât înalt încadra un chip dominat de ochii de un albastru atât de închis, încât păreau aproape la fel de negri ca părul lung, adunat la ceafă şi lăsat apoi să cadă liber pe umeri.
În timpul acestei prime întâlniri şi al celor care au urmat, a stat întotdeauna la dreapta lui Peter care era instalat în capul mesei. Locul lui Slater era la stânga lui Peter. Conner stătea lângă Slater şi observa astfel schimbul de priviri dintre Peter Carrington şi soția lui. Mâinile lor se atingeau adesea cu tandrețe şi expresia plină de afecțiune din ochii lor îl făcea uneori să se întrebe dacă este chiar aşa de grozav să fii liber şi fără obligații cum era el.
Din curiozitate, Banks făcuse cercetări în legătură cu cazul acesta chiar înainte să fie angajat ca apărător la proces.

Interesul lui fusese stârnit pentru că făcuse cunoştinţă cu fostul ambasador Charles Althorp la diverse evenimente sociale şi observase că nu venea niciodată împreună cu soţia.

La primele două şedinţe, care avuseseră loc înainte de descoperirea cadavrului lui Susan Althorp, discuţia se axase pe necesitatea intentării unui proces de defăimare împotriva lui Gladys Althorp.

— N-o să retracteze niciodată această afirmaţie, a spus Markinson. Vor să-ţi forţeze mâna în felul acesta. Va trebui să răspunzi la interogatorii şi să dai declaraţii. Speră să te prindă cu ceva cât timp eşti sub jurământ. Deocamdată, procuratura nu are suficiente dovezi pentru a te pune sub acuzare. Peter, pe atunci te întâlneai cu Susan. Eraţi de mulă vreme prieteni de familie. În seara aceea ai condus-o acasă cu maşina. Din păcate, ai intrat în casă pe uşa din spate şi nu ai niciun martor care să confirme afirmaţia ta că te-ai dus la culcare.

Niciun martor? se întrebă Conner Banks în sinea lui. *Un băiat de douăzeci de ani, când petrecerea este în toi, se duce la culcare imediat după miezul nopţii? Clientul nostru este nevinovat, nu-i aşa, îşi spuse el sarcastic. Bineînţeles că este. Treaba mea este să-l apăr. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-l şi cred.*

— Aş spune că ceea ce a făcut ca acest caz să rămână în actualitate este tocmai cămaşa care lipseşte, declară Markinson. Camerista a declarat că a luat-o din coşul cu rufe murdare şi a dat-o la curăţat, ceea ce înseamnă că nu pot folosi cămaşa lipsă ca dovadă, căci se va întoarce chiar împotriva lor.

Nu ai nimic de pierdut dacă o dai în judecată şi, dacă chiar se ajunge la proces, publicul îşi va da seama că dosarul nu se bazează pe nicio acuzaţie întemeiată.
A treia întâlnire a avut loc în ziua de după înmormântarea lui Susan Althorp şi după declaraţia năucitoare a Mariei Valdez, camerista care susţinuse că dăduse la curăţat cămaşa lui Peter Carrington şi care acum îşi schimba depoziţia.
De astă dată, când cei doi soţi Carrington au venit în sufragerie, pe feţele lor se citea clar încordarea. Fără să-i mai salute pe avocaţi, Peter a spus:
— Minte. Nu pot s-o dovedesc, dar ştiu că minte. Am pus cămaşa în coşul de rufe. Nu înţeleg de ce-mi face mie una ca asta.
— Vom încerca să dovedim că minte, Peter, îl încurajă Markinson. O să scotocim tot ceea ce a făcut în ultimii douăzeci şi doi de ani. Poate o să iasă la iveală ceva care o va transforma într-un martor mai puţin credibil.
Iniţial, Conner Banks îl bănuise pe Peter Carrington că este vinovat de moartea lui Susan Althorp. Acum, când se mai adăuga şi această dovadă, era aproape sigur. Nimeni nu-l văzuse pe Carrington când se întorsese acasă în noaptea aceea. Are douăzeci de ani şi se duce direct la culcare când încă mai sunt oaspeţi care petrec şi dansează pe terasă. Nimeni nu l-a văzut când a parcat maşina. Nimeni nu l-a văzut când a intrat în casă. A doua zi se constată că Susan a dispărut şi la fel şi cămaşa pe care o purtase Peter Carrington. Acum cadavrul fetei fusese descoperit pe domeniul Carrington. Procurorul

trebuie să-l aresteze. *Peter, o să fac tot ce pot ca să te scap,* îşi spuse el în gând privind la bărbatul care o ţinea acum de mână pe soţia sa, *dar am văzut câteva reportaje de la înmormântare în ziarele de ieri. Aş dori să fiu în locul procurorului în acest caz. Şi ştiu că şi colegii mei simt acelaşi lucru.*

Kay clipea des din ochi ca să-şi alunge lacrimile. Va sta alături de bărbatul ei, gândi Banks. Asta e bine. Dar dacă este răspunzător de moartea lui Susan Althorp, atunci poate că bănuielile legate de moartea soţiei sale sunt şi ele întemeiate. Este oare psihopat şi, dacă este aşa, soţia lui o să urmeze?

I se părea de asemenea suspect şi faptul că Peter Carrington se grăbise să ducă la altar o femeie pe care abia o cunoştea.

16

Este tulburat, decise Pat Jennings uitându-se la şeful ei, Richard Walker. Pun pariu pe orice că iar s-a apucat de curse. Ţinând seama de câţi bani câştigă aici – sau nu câştigă –, chiar că e mai nimerit să-şi încerce norocul la cai.

Pat lucra de şase luni ca recepţioneră şi secretară la *Galeria de Artă Walker.* Când se angajase aici, i se păruse că a nimerit slujba ideală, cu jumătate de normă, pentru o femeie cu doi copii care mergeau la şcoala elementară. Lucra de la nouă la trei cu înţelegerea că, dacă se organiza vreun cocteil cu ocazia vreunei expoziţii noi, trebuia să revină mai târziu. Până acum, de când lucra aici, nu fusese decât un singur astfel de eveniment şi cu o participare foarte slabă.

Problema era că galeria nu vindea suficiente tablouri nici măcar pentru a plăti cheltuielile de întreținere. Richard s-ar fi dus la fund de tot dacă n-ar fi fost mama lui, îşi spuse Pat în timp ce îl privea cum se plimba neliniştit de la un tablou la altul îndreptându-le.

Astăzi chiar că este irascibil. L-am auzit când a pariat zilele acestea. Probabil că a pierdut o mulțime de bani. Bineînțeles, treaba cu cadavrul fetei ăleia care fusese găsit pe domeniul fratelui său vitreg era destul de neplăcută. Ieri, Richard deschisese televizorul şi urmărise înmormântarea lui Susan Althorp. Se vede că o cunoscuse şi el, îşi spuse Pat. Chiar dacă totul se petrecuse cu mult timp în urmă, sicriul care era dus în biserică îi trezise fără îndoială o mulțime de amintiri dureroase.

În dimineața aceea îl întrebase pe Walker cum reacționase fratele lui la toată această publicitate.

— Nu l-am văzut pe Peter, a răspuns el. L-am dat telefon ca să-i spun că mă gândesc la el. Şi toate acestea i se întâmplă acum, când tocmai s-a întors din luna de miere. Trebuie să fie dificil.

Mai târziu, în galerie fusese atâta linişte, încât atunci când sunase telefonul, Pat tresărise speriată. Locul acesta îmi dă fiori, îşi spuse ea şi întinse mâna după receptor.

— Galeria de artă Walker. Bună ziua.

Ridică privirea şi îl văzu pe Richard Walker cum venea în fugă spre ea, gesticulând. Îi citi de pe buze: *„Nu sunt aici. Nu sunt aici.”*

— Dă-mi-l pe Walker, se auzi ca un ordin, nu ca o rugăminte.
— Îmi pare rău, este plecat la o întâlnire. În după-amiaza aceasta nu va reveni.
— Dă-mi numărul lui de mobil.
Pat ştia ce trebuie să răspundă:
— Când este la o întrevedere, nu-l deschide. Dacă îmi daţi numele dumneavoastră şi numărul de telefon o să…
Zgomotul puternic făcut de telefonul trântit în furcă la celălalt capăt o făcu să-şi depărteze rapid receptorul de ureche. Walker stătea în picioare chiar lângă biroul ei, broboane de transpiraţie îi alunecau pe frunte, iar mâinile îi tremurau, înainte ca el să apuce să întrebe ceva, Pat îi spuse amabilă:
— Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar pot să-ţi spun că părea foarte furios, Richard. Apoi, pentru că ti era milă de el, îi oferi un sfat nesolicitat: Richard, mama ta are o mulţime de bani. În locul tău, aş ruga-o să-mi dea cât îmi trebuie. Individul ăsta m-a înspăimântat de-a dreptul. Şi apoi, un ultim sfat: renunţă la curse.
Două ore mai târziu, Richard Walker era acasă la mama lui pe domeniul Carrington.
— Trebuie să mă ajuţi, o implora el. O să mă omoare dacă nu plătesc. Ştii bine că o vor face. Asta este ultima dată, jur.
Elaine Carrington se uita la fiul ei săgetându-l furioasă
— Richard, m-ai stors de tot. Eu primesc un milion de dolari de la domeniu anual. Anul trecut, cu galeria şi cursele tale, mi-ai mâncat aproape o jumătate de milion.
— Mamă, te implor!

Elaine întoarse privirile în altă parte. *Ştie că trebuie să-i dau,* îşi zise ea. *Şi mai ştie şi de unde.* Pot să obţin orice sumă de bani doresc dacă sunt disperată.

17

Fostul ambasador Charles Althorp bătu la uşa dormitorului soţiei sale. Ieri, după înmormântare, femeia venise acasă şi se dusese direct în pat. Charles nu ştia dacă soţia lui auzise de Maria Valdez, fosta cameristă de la reşedinţa Carrington, care acum îşi schimbase depoziţia în legătură cu evenimentele din ziua dispariţiei lui Susan.

O găsi aşezată în moţul patului. Deşi era aproape ora douăsprezece, era clar că Gladys nici nu încercase să se dea jos din pat. Tava cu micul dejun rămăsese practic neatinsă pe noptieră. Televizorul mergea, dar sonorul era dat atât de încet, încât se auzea numai ca un murmur.

Privind la femeia vlăguită de care se înstrăinase cu mulţi ani în urmă, Althorp simţi un val inexplicabil de tandreţe faţă de ea. În capela mortuară, sicriul lui Susan fusese înconjurat de fotografii din scurta sa existenţă. *Am călătorit atât de mult,* îşi spuse el. Erau atâtea fotografii, mai ales printre ultimele, în care apăreau numai Gladys şi Susan.

— Probabil că ai auzit de Maria Valdez, spuse el arătând spre televizor.

— Mi-a telefonat Nicholas Greco şi am văzut şi pe CNN. A spus că ultima ei depoziţie ar putea fi elementul cheie în

arestarea şi condamnarea lui Peter Carrington pentru moartea lui Susan. Nu-mi doresc decât să-l văd la tribunal cu cătuşele la mâini.
— Sper că vei fi acolo, draga mea, spuse el: Şi te asigur că voi fi şi eu.
— Ştii foarte bine că sunt pe moarte, replică ea scuturând din cap, dragă Charles, dar nu mai contează. Acum, când ştiu unde este Susan şi că voi fi şi eu alături de ea curând, trebuie să-ți mărturisesc ceva. Am fost convinsă întotdeauna că Peter a ucis-o pe Susan, dar au fost şi momente când am avut unele îndoieli.
Ai auzit-o când a plecat în noaptea aceea? Ai urmărit-o? Vă certaserăți pentru că aflase de relația ta cu Elaine? Susan dorea atât de mult să mă protejeze.
— Elaine a fost o greşeală şi totul s-a terminat când s-a căsătorit cu tatăl lui Peter, spuse Charles cu amărăciune. Când am cunoscut-o eu, era divorțată şi fără niciun fel de obligații, acesta este adevărul.
— Poate că ea nu avea obligații, dar tu aveai, Charles.
— Nu crezi că e cam târziu ca să mai vorbim despre asta, Gladys?
— Tot nu mi-ai răspuns. De ce te-ai certat cu Susan în noaptea aceea?
— Încearcă să te odihneşti, Gladys, spuse Charles Althorp şi se răsuci pe călcâie părăsind camera soției sale.

18

Era pentru prima oară când avocații rămâneau la dejun. Cu mâinile ei îndemânatice, Jane Barr pregătise o tavă de sandvişuri şi făcuse cafea proaspătă. Urmărise îngrozită la televizor reportajele care arătau că Maria Valdez îşi schimbase depoziția. Numai Elaine este de vină, îşi spuse ea. Dacă nu ne-ar fi concediat, aş fi fost aici şi aş fi luat rufele în dimineața aceea. Şi aş fi ştiut exact ce era şi ce nu era în coşul de rufe, ce am dat şi ce nu am dat la curățat. Cum poate femeia asta, Valdez, să-şi schimbe acum povestea? Cine o plăteşte? se întreba ea.

Păcat că nu am fost aici nici când a venit detectivul acela, Nicholas Greco, să vorbească cu Gary. De atunci este foarte neliniştit. Se gândeşte că poate a făcut rău spunându-i lui Greco că Peter a fost şocat când a auzit că poşeta lui Susan nu era în maşina lui.

— Ce rău poate să-i facă asta? îl întrebase ea pe Gary atunci, dar acum nu mai era sigură. Poate că totuşi această informație avea importanță. Dar îl cunoştea pe Peter Carrington şi era convinsă că nu ar fi putut face rău nimănui.

Participase împreună cu Gary la înmormântarea lui Susan Althorp. Fusese o fată atât de drăguță şi blândă, îşi spuse Jane luând farfuriile şi ceştile de pe servantă. Îmi plăcea s-o văd cum se găteşte atunci când lucram la dineurile din familia Althorp.

În fața bisericii, înainte ca dricul şi limuzina familiei să plece

spre mormânt, cei doi soți Althorp stătuseră în sacristie şi primiseră condoleanțele prietenilor. Dar de ce se ascunsese Gary în spatele mulțimii în loc să se ducă să vorbească cu ei? se întrebase Jane. Susan fusese întotdeauna drăguță cu el. În ultimul an, o dusese cu maşina la cel puțin şase petreceri atunci când domnul ambasador nu dorea ca ea sau prietenii ei să conducă maşina la întoarcere. Dar ştia că soțului ei nu-i place să-şi exteriorizeze sentimentele şi se gândea probabil că nu este cazul să-l abordeze când era înconjurat de atâția demnitari în biserică.

Gary dădea cu aspiratorul în holul de sus în timp ce Jane pregătea dejunul. Intră în bucătărie exact la timp ca s-o scutească de osteneala de a-l căuta.

— Exact la țanc, spuse Jane. Poți să iei farfuriile, şi ceştile, şi tacâmurile. Ai grijă să bați la uşă înainte să intri.

— Cred că ştiu şi eu măcar atâta lucru, spuse el sarcastic.

— Bineînțeles că ştii, spuse ea oftând, Iartă-mă! Nu sunt în apele mele. Mă tot gândesc la ziua de ieri şi la înmormântare. Susan era o fată aşa de frumoasă, nu-i aşa?

Observă că soțul ei se făcu stacojiu la față şi întoarse capul.

— Da, era, murmură el, luă tava şi ieşi din bucătărie.

19

Avocații au plecat abia pe la ora trei, după ce, timp de cinci ore întregi, îi puseseră tot soiul de întrebări lui Peter pentru a-l pregăti pentru ceea ce părea acum inevitabil – o acuzație de

omor în cazul Susan Althorp. Nu am luat nici măcar pauza de prânz, ne-am oprit numai puțin ca să ciugulim din sandvișuri şi să sorbim cafea. Toate amănuntele legate de petrecerea din seara aceea şi de micul dejun de a doua zi au fost scoase la iveală.

Din când în când, Vincent Slater îl contrazicea pe Peter în privința anumitor detalii. Unul m-a surprins în mod deosebit:

— Peter, Susan şedea alături de tine la masă, iar Grace era la altă masă.

Până atunci nu ştiusem că Grace Meredith, femeia cu care Peter se căsătorise când avea treizeci de ani, participase la acea petrecere. Dar de ce nu? Erau la petrecere vreo douăzeci dintre prietenii lui Peter de la Princeton. Peter a explicat că Grace venise însoțită de altcineva.

— Cine era acest altcineva? întrebă Conner Banks.

— Gregg Haverly, un prieten de la clubul din Princeton.

— O cunoşteai pe Grace Meredith înainte să vină la petrecerea din seara aceea? întrebă Banks.

Îmi dădeam seama că Peter era tot mai epuizat de ploaia necontenită de întrebări.

— N-o mai văzusem niciodată pe Grace înainte de seara aceea, a spus el pe un ton de gheață. De fapt, n-am mai revăzut-o mai bine de nouă ani. Am dat din întâmplare peste ea la un meci între Princeton şi Yale. Eram amândoi cu câte un grup de prieteni, dar niciunul dintre noi nu venise însoțit în mod special de cineva, aşa că am rămas împreună.

— Mai sunt şi alți oameni care ştiu că nu ai mai revăzut-o în

toți aceşti nouă ani?
Presupun că Banks a remarcat expresia de pe chipul lui Peter, pentru că s-a grăbit să adauge:
— Peter, încerc să anticipez întrebările procurorului. Acesta este genul de interogatoriu la care te va supune. Din moment ce soția ta era prezentă la petrecere, s-ar putea gândi că ți-ai manifestat interesul față de ea şi Susan a observat. Apoi, poate că te-ai certat cu Susan mai târziu, iar tu a devenit violent.
În acel moment, Peter a împins scaunul şi s-a ridicat.
— Domnilor, a spus el, cred că este momentul să pun capăt acestei zile.
Am remarcat că a fost în mod deliberat foarte rece cu Banks când i-a condus pe avocați la plecare. După ce au plecat cu toții, Peter a spus:
— Nu-l mai vreau pe individul ăsta, Banks, în echipa mea. Scapă de el, Vince.
Ştiam că Peter făcea o greşeală şi, din fericire, ştia şi Vincent. Înțelegea că Banks nu face altceva decât să-l pregătească pe Peter pentru genul de întrebări dure care îl aşteptau.
— Peter, o să-ți pună o mulțime de întrebări despre fel de fel de lucruri, interveni el. Şi o să facă tot felul de insinuări şi aluzii. Trebuie să te obişnuieşti cu asta.
— Cu alte cuvinte, faptul că am cunoscut-o pe Grace în seara aceea ar putea fi folosit împotriva mea, adică m-am îndrăgostit nebuneşte de ea şi m-am hotărât s-o ucid pe Susan?
Era clar că nu aşteaptă niciun răspuns.
Speram ca Vincent Slater să se ducă acasă. Doream puțină

liniște, ca să fiu singură cu Peter. Amândoi aveam nevoie de liniște. Dar Peter a anunțat că se duce la birou.
— Kay, trebuie să renunț la funcția de director executiv și președinte al companiei, deși voi continua să am mereu votul hotărâtor în toate deciziile. Acum trebuie să mă concentrez asupra unui singur lucru: să nu ajung la închisoare. Apoi a adăugat neajutorat: Femeia asta minte. Îți jur, îmi amintesc perfect că am pus cămașa în coșul de rufe.
S-a apropiat de mine și m-a sărutat. Probabil că arătam foarte abătută pentru că a spus ironic:
— Încearcă să tragi un pui de somn, Kay! A fost o zi îngrozitoare.
Dar somnul era ultimul lucru la care îmi era gândul.
— Nu, am spus eu. Mă duc s-o văd pe Maggie.
Presupun că ziua aceasta îl adusese pe Peter la capătul răbdării, pentru că răspunse șicanat:
— Ai grijă să-i transmiți salutările mele cele mai călduroase și întreab-o dacă nu vrea să fie martorul meu la proces.

20

Barbara Krause luă avionul împreună cu Nicholas Greco și Tom Moran spre Lancaster, Pennsylvania, unde închinară o mașină ca să ajungă până la locuința Mariei Valdez Cruz, o căsuță modestă de țară, nu departe de aeroport. Ninsese și drumul era alunecos, dar Greco, pentru că făcuse deja o vizită fostei cameriste, s-a oferit să conducă. Barbara Krause era

furioasă că informația despre faptul că Maria Valdez îşi schimbase declarația ajunsese la urechile presei. Jurase să descopere sursa scurgerilor de informații şi să-l concedieze pe vinovat.

— Acum două zile, când am fost aici, am sfătuit-o pe Maria să fie asistată de avocatul ei când ne vom întâlni din nou, le aminti Greco înainte să sune la sonerie.

Şi tocmai acest avocat, Duncan Armstrong, un bărbat înalt, zvelt, abia trecut de şaptezeci de ani, le deschise acum uşa. După ce musafirii intrară în casă, se postă protector lângă clienta lui micuță şi îşi exprimă imediat indignarea în legătură cu scurgerea de informații către presă.

Moran fusese de față la interogatoriul Mariei Valdez în urmă cu douăzeci şi doi de ani. Era un copil pe atunci, îşi spuse el, să fi avut vreo nouăsprezece ani, la fel ca Susan Althorp. Dar era încăpățânată şi rămăsese neclintită în versiunea ei că dăduse cămaşa la curățat.

În mod ciudat, fermitatea şi hotărârea de atunci acum dispăruseră. Părea tulburată când îi invită pe oaspeți să ia loc în livingul curat şi primitor.

— Soțul meu s-a dus cu fetele la cinema, spuse ea. Sunt adolescente. Le-am spus că o să veniți, explicându-le că am făcut o greşeală şi am mințit autoritățile în tinerețe, dar că nu este niciodată prea târziu ca să îndrepți lucrurile.

— Maria vrea să spună că s-ar putea să fi făcut o greşeală când ați interogat-o în legătură cu dispariția lui Susan Althorp, interveni Armstrong. Dar înainte de a începe discuția, aş dori

să văd ce documente ați pregătit.
— Îi oferim doamnei Cruz imunitate în schimbul cooperării ei depline în legătură cu această cercetare, spuse ferm Barbara Krause.
— Să mă uit şi eu o clipă la hârtiile acestea. Le citi cu atenție, apoi spuse: Maria, asta înseamnă că vei fi chemată să depui mărturie la proces, iar avocații apărării vor susține că acum minți. Dar important este că nu vei fi acuzată de mărturie mincinoasă inițială.
— Am trei fiice, răspunse Maria Cruz. Dacă una dintre ele ar dispărea şi după aceea ar fi găsită moartă, inima mea ar fi zdrobită. Când am auzit că s-a găsit cadavrul fetei, m-am simțit îngrozitor la gândul că declarația mea s-ar putea să fi lăsat un ucigaş în libertate. Dar recunosc că nu aş fi avut curajul să vorbesc dacă nu m-ar fi găsit domnul Greco.
— Şi afirmi că nu ai văzut niciodată acea cămaşă şi că nu ai dat-o la curățat? întrebă Moran.
— N-am văzut cămaşa. Ştiam că domnul Peter Carrington spusese că o pusese în coşul de rufe şi mi-a fost frică să-l contrazic. Abia venisem în țară şi nu voiam să-mi pierd slujba. Am trimis la curățătorie cămăşile care erau în coş, dar sunt *aproape* sigură că acea cămaşă de seară nu era acolo. În momentul în care m-a interogat poliția, m-am gândit că s-ar putea să mă înşel, dar în adâncul sufletului meu ştiam că nu mă înşel. Nu era nicio cămaşă de seară în coşul de rufe. Dar am spus poliției că era acolo şi că probabil a fost luată de cei de la curățătorie.

— Omul de la curățătorie a jurat tot timpul că nu a primit cămaşa aceea, a spus Barbara Krause. Să sperăm că mai este în viață.
— Dacă va trebui să depun mărturie acum, o să se creadă că mint? întrebă timid Maria. Pentru că pot să dovedesc că nu mint.
— Să dovedeşti? întrebă Moran. Cum adică?
— Am plecat din slujba aceea la o lună după ce am fost interogată de poliție. M-am întors la Manila, pentru că mama era foarte bolnavă. Domnul Carrington senior ştia acest lucru şi mi-a dat cinci mii de dolari bonus, după cum s-a exprimat el înainte să plec. Era foarte recunoscător pentru că susținusem declarația fiului lui. Ca să fiu corectă față de el, era convins că spun adevărul.
— Cred că eşti prea generoasă, spuse Barbara Krause. Banii aceştia au fost un fel de recompensă.
— Am încasat cecul, dar mi-a fost teamă că dacă am să mă întorc acasă cu aşa mulți bani, oamenii vor crede că i-am furat, aşa că am făcut o copie de pe cec înainte să-l duc la bancă. Maria băgă mâna în buzunarul jachetei. Uite-l, spuse ea.
Barbara Krause luă copia cecului şi o examină cu atenție, apoi i-o întinse lui Moran. Lui Greco îi era clar că o considerau o dovadă-bombă!
— Acum ştim că acea cămaşă nu a ajuns niciodată în coşul cu rufe, spuse Barbara Krause. E timpul să-l arestăm şi să ne prezentăm în fața marelui juriu.

21

Pentru prima dată în ultimele zile, nu era niciun ziarist agăţat de grilajul de la intrare când am plecat. Probabil că dacă fuseseră, îi văzuseră pe Vincent şi pe Peter când plecaseră şi poate că se luaseră după ei. Îi dădusem telefon lui Maggie şi îi spusesem că vin s-o văd. Vorbea cam spăşită, probabil îşi dăduse seama că ceea ce îi spusese reporterului era o lovitură sub centură şi îşi închipuia că sunt supărată pe ea.

Dar trecuseră trei săptămâni de când n-o mai văzusem şi în clipa când am păşit pragul, mi-am dat seama cât de dor îmi fusese de ea. În living era şi mai multă dezordine decât de obicei, dar Maggie arăta splendid. Stătea pe fotoliul ei preferat şi urmărea emisiunea cu judecătoarea Judy, aprobând încântată din cap când această dădu verdictul, zâmbind cu toată faţa. Îi plăcea felul în care se răstea judecătoarea Judy la acuzaţi. Televizorul era dat tare, pentru că Maggie nu-şi punea niciodată proteza auditivă, dar a auzit zgomotul uşii care se închisese în urma mea, aşa că a sărit sprintenă în picioare şi a venit să mă îmbrăţişeze.

Fireşte, Maggie era Maggie, aşa că a întrebat ea prima:

— Cum se mai simte el?

— Când spui „el”, presupun că te referi la soţul meu. Este foarte stresat, dar se descurcă admirabil.

— Kay, sunt îngrijorată din cauza ta. Este…

Am întrerupt-o.

— Maggie, dacă ai cumva de gând să foloseşti în legătură cu

Peter cuvântul pe care cred eu că ai de gând să-l rosteşti, să ştii că plec de aici pentru totdeauna.
Ştia ce înseamnă asta şi a spus:
— Hai să bem o ceaşcă de ceai, propuse ea.
Câteva minute mai târziu, stăteam pe canapea, iar ea era la loc, în fotoliul ei. Țineam fiecare câte o ceaşcă de ceai în mână şi mă simțeam foarte bine, ca la mine acasă. Am întrebat-o despre prietenii ei şi i-am povestit despre luna de miere.
Nu am discutat despre acuzația rostită de Gladys Althorp şi nici despre faptul că fosta cameristă îşi schimbase declarația. Eram sigură că Maggie era la curent cu toate acestea. Dar am condus conversația acolo unde voiam, de fapt, să ajung.
— Maggie, indiferent cât ar fi de cumplit pentru familia Althorp, sunt totuşi bucuroasă că s-a găsit cadavrul. Cel puțin, mama ei va avea acum linişte.
— A fost descoperit pe domeniul Carrington, nu s-a putut abține Maggie.
— Da, tehnic vorbind, pe domeniu, dar dincolo de gard. Oricine ar fi putut să-l îngroape acolo. Nu am lăsat-o pe Maggie să riposteze şi am continuat imediat: Ştiai că tata a fost cel care a avut ideea să mute gardul viu înapoi pentru ca peisajul să nu fie afectat în cazul în care s-ar efectua lucrări publice în zonă?
— Da, îmi amintesc că tatăl tău vorbea tot timpul despre asta. Avea intenția să facă ceva şi cu proprietatea care rămăsese dincolo de gard, dar nu a mai apucat.
— Maggie, ai greşit într-o anumită privință. Tata nu a fost

concediat din cauza băuturii. A fost dat afară pentru că Elaine Carrington a încercat să flirteze cu el şi pentru că el nu a răspuns avansurilor ei, femeia s-a descotorosit de el. Mi-a spus Peter. De unde ţi-a venit ideea că a fost concediat din pricina băuturii?

— Nu-mi pasă ce ţi-a spus soţul tău. Tatăl tău avea probleme cu băutura, Kay.

— Ei bine, după cum afirmă Peter, nu consuma alcool niciodată atunci când lucra.

— Kay, când tatăl tău mi-a spus că a fost concediat, era foarte supărat, extrem de supărat.

— Asta s-a întâmplat la câteva săptămâni după ce dispăruse Susan Althorp, nu-i aşa?

— Da, îmi amintesc exact că trecuseră cincisprezece zile.

— Asta înseamnă că poliţia l-a interogat şi pe el, din moment ce încă mai lucra acolo.

— L-au interogat pe toţi cei care lucrau pe domeniu, ba chiar şi pe cei care fuseseră numai în vizită acolo. În noaptea în care a dispărut Susan, ai stat aici, cu mine. Tatăl tău invitase câţiva prieteni la voi acasă, la o partidă de poker. Au stat acolo până la miezul nopţii şi cred că atunci când s-au despărţit, se simţeau cu toţii foarte bine. Tipul ăsta, Greco, a fost cât se poate de deplasat când a insinuat că sinuciderea tatălui tău a avut de-a face cu dispariţia lui Susan.

— De asta sunt sigură, totuşi avea dreptate într-o privinţă. Trupul tatei nu a fost găsit niciodată. De ce eşti aşa de sigură că s-a sinucis?

— Kay, am fost cu el la cimitir când s-au împlinit şase ani de la moartea mamei tale. Asta fost cu numai o lună înainte să-şi pună capăt zilelor. Trecuseră şase ani, dar el s-a prăbuşit la pământ şi a plâns ca un copil. Mi-a spus că îi este dor de ea în fiecare zi şi nu se mai oprea. Şi încă ceva. Îi plăcea să lucreze pe domeniul Carrington. Sigur, mai lucra şi pentru alte familii, dar soţii Carrington îl lăsau să facă exact ceea ce dorea el. A fost o lovitură teribilă pentru el concedierea.
Maggie s-a ridicat de pe fotoliu, a traversat încăperea şi şi-a pus mâinile pe umerii mei.
— Kay, te-a iubit nebuneşte, dar tatăl tău suferea de o depresie serioasă, iar atunci când bei şi suferi de depresie, se pot întâmpla lucruri cumplite.
Am plâns apoi împreună.
— Maggie, mi-e aşa de frică pentru ceea ce i s-ar putea întâmpla lui Peter.
N-a răspuns, dar ştiam ce gândea: *Kay, mie mi-e frică să nu ţi se întâmple ţie ceva.*
I-am telefonat lui Peter pe mobil. Era tot în oraş şi nu avea de gând să se întoarcă înainte de ora zece cel mai devreme.
— Invit-o pe Maggie în oraş la cină, a spus el şi a râs. Spune-i că este invitata mea.
Am mers împreună cu Maggie la o „farfurie cu paste", cum zice ea. Conversaţia noastră a făcut-o să-şi amintească de mama şi mi-a povestit încă o dată întâmplarea aceea, când oprise întreg spectacolul şi cântase acel cântec.
— Avea o voce de-a dreptul sfâşietoare când a cântat ultimul

refren, *„Am mai auzit acel cântec”,* mărturisi Maggie cu ochii strălucitori şi fredonă fals cântecul. Îmi stătea pe limbă să-i povestesc despre vizita mea la castel din acea după-amiază, dar m-am abținut. Nu voiam să aud o predică despre nesăbuința mea.

După masă, am condus-o cu maşina până în fața casei, am aşteptat până a intrat, apoi m-am întors acasă. În căsuța portarului mai era lumină, aşa că am presupus că soții Barr erau acolo. Totuşi nu pot să-mi dau seama dacă şi Elaine este acasă. Locuința ei este prea departe atât de poarta din față, cât şi de conac, ca să se vadă lumina de la ea.

Era abia ora nouă. Casa noastră arăta de-a dreptul înfricoşător. Parcă îmi şi imaginam pe cineva ascunzându-se în armura medievală de la intrare. Luminile exterioare aruncau umbre mute prin vitraliile de la ferestre. Pentru o clipă m-am întrebat dacă acestea erau luminile instalate cândva de tata, cele pentru care se grăbise în după-amiaza aceea când mă luase cu el.

M-am îmbrăcat cu un halat de casă comod şi mi-am pus papucii în picioare în aşteptarea lui. Nu aveam chef să dau drumul la televizor, căci mi-era teamă să nu dau peste vreo altă poveste despre cazul Althorp şi ultimele descoperiri, despre camerista care îşi schimbase declarația. În avionul cu care ne întorsesem acasă, începusem o carte şi am luat-o din nou în mână. Dar nu avea rost; cuvintele rămâneau lipsite de sens.

Mă gândeam la tata. Mă copleşiseră toate amintirile plăcute legate de el. Îmi era dor de el şi acum. Peter a venit puțin după ora unsprezece. Arăta stors de vlagă.

— Începând de astăzi mi-am dat demisia din consiliul de conducere, a spus el. Am să-mi păstrez însă un birou la firmă.
A spus că Vincent comandase masa la birou, dar a recunoscut că nu se atinsese de ea. Am mers amândoi jos, în bucătărie, şi i-am încălzit puţină supă de pasăre făcută de Jane Barr. A părut să se mai lumineze şi s-a ridicat să aducă o sticlă cu vin şi două pahare de la bar. A turnat vinul şi a ridicat paharul.
— Să ne oferim unul altuia în fiecare seară acelaşi toast, propuse el. O să trecem şi peste asta. Adevărul va ieşi la lumină.
— Amin, am spus eu cu înflăcărare.
Apoi Peter m-a privit drept în ochi şi privirea lui era gânditoare şi tristă.
— Kay, suntem singuri aici, a spus el. Dacă ţi se întâmplă ceva în noaptea aceasta, or să dea în mod sigur vina pe mine, nu-i aşa?
— N-o să mi se întâmple nimic, i-am spus eu. Dar ce te face să spui aşa ceva?
— Kay, ştii cumva dacă am avut episoade de somnambulism de când ne-am întors acasă?
Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.
— Da. În prima noapte. Dar nu mi-ai spus că eşti somnambul, Peter.
— Eram copil. A început după ce a murit mama. Doctorul mi-a dat nişte medicamente şi un timp totul a încetat. Dar am avut un coşmar în care se făcea că bag mâna în piscină şi încerc să scot ceva, iar coşmarul acesta îmi stăruie în minte. Nu ai avea

de unde să ştii dacă se întâmplă aşa ceva.
— Dar s-a întâmplat deja, Peter. M-am trezit pe la ora cinci şi nu erai aici. Te-am căutat în celălalt dormitor şi din întâmplare m-am uitat pe fereastră. Te-am văzut la piscină. Stăteai în genunchi pe margine şi cu mâna în apă. Apoi te-ai întors în casă şi te-ai băgat în pat. Ştiam că nu trebuie să te trezesc.
— Kay, începu el şovăitor. Apoi a spus ceva atât de încet încât n-am înțeles clar. Vocea i s-a frânt şi şi-a muşcat buza. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi.
M-am ridicat, am înconjurat masa şi l-am cuprins cu brațele.
— Ce este, Peter? Ce vrei să-mi spui?
— Nu, nu e nimic…
Dar era ceva şi încă ceva extrem de important. Puteam să jur că Peter şoptise *„Mai am şi alte coşmaruri, poate că s-au întâmplat cu adevărat…”*

22

Barbara Krause, Tom Moran şi Nicholas Greco se întoarseră de la Lancaster abia spre sfârşitul după-amiezii. Barbara şi Moran se duseră direct la birourile lor de la Tribunalul districtului Bergen şi petrecură următoarele câteva ore pregătind o declarație care cuprindea toate dovezile strânse până în prezent în cadrul cercetărilor. Aceasta avea să fie înaintată în sprijinul cererii lor de a declanşa procedura de urmărire penală şi de emitere a unui mandat de percheziție. Peter Carrington urma să fie acuzat de uciderea lui Susan Althorp, iar mandatul

de percheziție va autoriza inspectarea caselor şi a terenurilor de pe domeniul Carrington.
— Vreau să scotocesc tot domeniul cu câini dresați pentru găsirea cadavrelor, i se adresă Barbara lui Moran. Cum se face că nu au găsit-o acum douăzeci şi doi de ani, când mirosul probabil că era mult mai puternic? O fi îngropat-o mai întâi în altă parte. Şi o fi adus-o după aceea aici, atunci când a fost convins că nimeni nu va mai căuta nimic?
— Se poate, răspunse Moran. Eram de față când acei câini au patrulat zona în care au găsit-o acum. Nu înțeleg cum ar fi putut câinii să n-o descopere şi nu-mi imaginez nici cum am fi putut să n-o descoperim noi, inclusiv eu însumi, căci pământul trebuie să fi fost săpat proaspăt.
— Am să-l previn pe judecătorul Smith chiar acum, spuse Barbara Krause şi am să-i cer să ne permită să mergem la el acasă mâine dimineață la ora cinci, ca să poată analiza mandatele.
— O să-i placă la nebunie chestia asta, comentă Moran, dar o să ne dea timp să ne adunăm echipa în noaptea asta şi să fim deja acolo când va sosi mandatul la 6.30 şi când, mai mult ca sigur, Peter Carrington va fi în pat cu noua lui soție. O să-mi facă mare plăcere să-i dau apelul de trezire.
Se făcuse ora două noaptea când terminară toate documentele. Moran se ridică în picioare şi se întinse.
— Nu-mi amintesc să fi comandat masa de seară, spuse el.
— Am băut amândoi în jur de opt ceşti de cafea, spuse Barbara. Îți fac cinste cu cina mâine, după ce îl arestăm pe individ.

23

În noaptea aceea nu cred că am închis vreun ochi. Peter era aşa de obosit că a adormit imediat, dar eu am rămas întinsă alături de el, cu braţul pe umerii lui, încercând că înţeleg ce credeam că l-am auzit spunând. Oare se gândea că evenimentele despre care presupunea că sunt coşmaruri se întâmplaseră de fapt cu adevărat în timp ce era somnambul?

Peter s-a trezit la ora şase. L-am propus să facem o alergare uşoară de dimineaţă. Pe mine nu mă doare capul aproape niciodată, dar acum simţeam cum mă încearcă o astfel de durere. A fost de acord şi ne-am îmbrăcat repede. Am coborât în bucătărie, a stors o portocală şi a făcut suc, în timp ce eu făceam cafea şi puneam o felie de pâine în prăjitor. Nu ne-am mai aşezat la masă, sorbind din suc şi din cafea în picioare.

Acesta a fost ultimul minut normal pe care l-am petrecut împreună.

Sunetul insistent al soneriei de la intrare ne-a făcut pe amândoi să tresărim. Ne-am privit şi am înţeles imediat ce urma să se întâmple. Venise poliţia să-l aresteze.

E de-a dreptul ciudat ce face omul când se produce o catastrofă. Am alergat şi am scos felia de pâine prăjită. Voiam ca Peter să mănânce ceva înainte să fie luat de acasă.

A scuturat din cap când i-am întins-o.

— Peter, s-ar putea să nu mai mănânci nimic mult timp de acum înainte, am insistat eu, iar ieri nu ai mâncat mai nimic.

Soneria de la intrare răsuna ca un ecou în toată casa, iar noi discutam despre mâncare. Dar a luat felia de pâine prăjită din mâna mea şi a început s-o mănânce. Cu cealaltă mână şi-a umplut din nou ceaşca de cafea şi a început s-o dea pe gât, aşa fierbinte cum era.

Am alergat să deschid uşa. Erau cel puțin şase bărbați şi o femeie care stăteau afară. Auzeam şi câini care lătrau dintr-o maşină de poliție parcată pe alee.

— Doamna Carrington?

— Da.

— Sunt procuror-adjunct Tom Moran. Domnul Carrington este acasă?

— Da, sunt aici.

— Domnule Carrington, am un mandat care mă autorizează să fac percheziție în casele şi pe terenurile domeniului.

Moran i-a întins mandatul lui Peter şi apoi a continuat:

— Sunteți arestat pentru uciderea lui Susan Althorp. Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Orice veți spune poate fi folosit împotriva dumneavoastră şi va fi folosit împotriva dumneavoastră la tribunal. Aveți dreptul la prezența unui avocat în timpul interogatoriului. Dacă sunteți de acord să răspundeți la întrebări, puteți înceta să răspundeți în orice moment. Ştiu că puteți să vă permiteți un avocat, aşa că nu voi mai intra în detalii referitoare la avocatul numit de curte pentru a vă reprezenta.

În mintea mea, prevăzusem încă de ieri că asta avea să se întâmple. Dar una este să anticipezi ceva şi alta este să vezi cu

ochii tăi că se întâmplă. Este diferența dintre un coşmar şi realitate. Doi detectivi au trecut pe lângă minte şi s-au postat de o parte şi de alta a lui Peter. Înțelegând ce au de gând să facă, Peter mi-a dat mie mandatul de percheziție, apoi a întins mâinile în față. Am auzit clicul cătuşelor. Peter era alb ca varul la față, dar calm.

Unul dintre detectivi a deschis din nou uşa de la intrare. Era clar că au de gând să-l ridice imediat.

— Dați-mi voie să-i aduc pardesiul, i-am cerut eu lui Moran. E frig afară.

Jane şi Gary Barr tocmai sosiseră şi ei.

— Îl aduc eu, doamnă Carrington, a spus Jane cu vocea tremurândă.

— Unde îl duceți pe soțul meu? am întrebat eu.

— La închisoarea districtuală Bergen.

— Vin cu maşina în urma ta, i-am spus eu lui Peter.

— Doamnă Carrington, interveni Moran, vă propun să aşteptați. Domnului Carrington i se vor lua amprentele şi va fi fotografiat. În această perioadă nu aveți voie să-l vedeți. La ora trei după-amiază este programată o înfățişare la judecătorul Harvey Smith. Cu această ocazie se va stabili cauțiunea.

— Kay, telefonează-i lui Vincent şi spune-i să fie pregătit să depună cauțiunea, a spus Peter. În timp ce detectivii îl scoteau pe Peter afară din casă, Gary Barr i-a pus un pardesiu pe umeri, iar Peter s-a aplecat să mă sărute. Am simțit buzele lui reci pe obraz iar vocea îi era răguşită când mi-a spus: *La ora trei. Ne vedem atunci, Kay. Te iubesc.*

Moran şi unul dintre detectivi au plecat cu el. Uşa s-a închis în urma lor, iar eu am rămas acolo, incapabilă să fac şi cea mai mică mişcare.
Atmosfera se schimbase. Erau cel puțin şase detectivi care aşteptau în foaier. Toți, în afară de femeia-ofițer, şi-au pus mănuşi de latex – percheziția casei începuse. De afară se auzea tot mai puternic lătratul câinilor. Începuseră percheziția curții.
Am simțit cum Jane Barr mă apucă de braț.
— Doamnă Carrington, veniți la bucătărie cu mine, a spus ea.
— Trebuie să-i telefonez lui Vincent. Trebuie să le telefonez avocaților.
Vocea mea suna ciudat, răguşită şi stridentă.
— Sunt Caria Sepetti, detectiv, s-a prezentat femeia-ofițer pe un ton destul de plăcut. Trebuie să stați toți trei împreună şi am să stau şi eu cu dumneavoastră. Dacă doriți, putem să aşteptăm în bucătărie până când se termină percheziția în restul casei. După aceea, va trebui să plecați din bucătărie. Vor dori să inspecteze şi bucătăria, desigur.
— Jane o să vă facă ceva de mâncare, doamnă Carrington, a spuse Gary Barr.
Se vede treaba că mâncarea este considerată un mijloc de a prinde curaj în timpul unui proces, mi-am spus eu furioasă, încearcă să mă hrănească din acelaşi motiv din care eu i-am îndesat lui Peter o felie de pâine în gură. Am încuviințat din cap şi m-am dus cu cei doi soți de-a lungul coridorului spre bucătărie. Doamna detectiv Sepetti era chiar în spatele nostru. Am trecut de biblioteca lui Peter. Aici erau doi detectivi –

unul dintre ei scotea cărțile din rafturi, celălalt răscolea biroul. Mi-am amintit ce mulțumit arăta Peter în ziua aceea, cu mai puțin de patru luni în urmă, când stătusem în acea încăpere împreună cu el şi admirasem atmosfera de acolo.

Ajunsă în bucătărie, am încercat să beau o ceaşcă de cafea, dar mâinile îmi tremurau aşa de tare, că cea mai mare parte din cafea s-a vărsat în farfurioară. Jane mi-a pus mâna pe umăr o secundă, când a luat farfuria şi mi-a înlocuit-o cu alta curată. Ştiam cât de mult îl iubeşte pe Peter. Îl cunoştea de pe vremea când era un băiețel orfan de mamă. Eram sigură că şi ea are inima zdrobită.

I-am telefonat lui Vincent Slater. A primit vestea cu mult calm.

— Era inevitabil, a spus el liniştit. Dar va fi acasă diseară, îți promit. În New Jersey, judecătorul este obligat să acorde cauțiune. Sunt convins că va fi vorba de câteva milioane, dar le avem.

Avocații trebuiau să ajungă la ora nouă. Fără vreun motiv anume, i-am telefonat lui Conner Banks şi nu celorlalți trei.

— Ne aşteptam la asta, Kay, a spus el, dar ştiu că este cumplit pentru amândoi. O să obținem o copie de pe mandatul de arestare şi împreună cu Markinson voi fi la tribunal la ora trei. Ne vedem acolo.

Am pus receptorul în furcă şi m-am dus la fereastră. Erau prognozate ploaie şi lapoviță la prânz, dar am văzut că începuseră să cadă deja primele picături de ploaie. Apoi primele rafale de lapoviță au lovit geamul.

— Parcă am citit undeva că dacă plouă, câinii polițiști nu pot să lucreze, așa este? am întrebat-o eu pe doamna detectiv Sepetti.
— Depinde ce caută, a răspuns ea. Dar dacă vremea o ține tot așa, bănuiesc că-i vor aduce înăuntru.
— Şi ce caută? am întrebat-o eu. Ştiu că în vocea mea se simțea furia. Întrebarea pe care aş fi vrut de fapt s-o pun era dacă îşi închipuia cumva că Peter este un ucigaş în serie şi se aşteptau să găsească nişte cadavre îngropate pe tot cuprinsul domeniului.
— Nu ştiu, doamnă Carrington, a spus ea liniştită şi m-am uitat la ea. Se apropia probabil de cincizeci de ani. Părul lung până la maxilar avea onduleuri naturale care îi încadrau plăcut fața cam rotundă. Purta o jachetă bleumarin şi pantaloni. Singura bijuterie erau nişte cercei în formă de X, dar sunt sigură că mai avea şi un ceas la mână acoperit de mânecă.
Era o nebunie să observ astfel de detalii care nu aveau absolut nicio importanță. Am plecat de la fereastră. În bucătărie era un televizor mic şi i-am dat drumul exact la timp ca să-l văd pe Peter cum cobora din maşina politiei şi era condus în închisoarea districtuală Bergen.
— Aflăm de la sursa noastră că, în timp ce Carrington este arestat sub acuzația de crimă, probele continuă să se adune împotriva lui, transmitea reporterul. Fosta cameristă, Maria Valdez Cruz, a mărturisit nu numai că a mințit atunci când a declarat că văzuse cămaşa de seară a lui Carrington în coşul de rufe, dar are şi dovada că tatăl lui Carrington a plătit-o cu cinci mii de dolari drept mită.

Am închis imediat televizorul.
— Oh, Dumnezeule mare, a oftat Jane Barr. Nu cred aşa ceva. Asta nu se poate. Domnul Carrington era un om onorabil. N-ar fi mituit pe nimeni.
Nici chiar ca să salveze viaţa fiului său? m-am întrebat eu în sinea mea.
Nu eram sigură de răspuns.

24

Elaine Carrington era încă în pat când detectivii de la procuratură au sunat la uşa ei puţin după ora 6.30 dimineaţa. Tresărind uluită, îşi aruncă un halat pe ea şi se repezi să deschidă. Se întâmplase ceva cu Richard? se întrebă ea înnebunită. Oare nu erau mulţumiţi cei cărora le datora bani pentru pariuri? îngrozită de ceea ce ar fi putut să audă, deschise uşa larg.
Când citi mandatul de percheziţie, simţi un fel de uşurare. Apoi, ignorând prezenţa detectivului care o însoţea, se duse în birou şi deschise televizorul.
Câteva clipe mai târziu, pe ecran apăru imaginea lui Peter coborând din maşina poliţiei cu cătuşe la mâini în faţa închisorii districtuale din Bergen şi pe Elaine o trecu un fior. *A fost întotdeauna bun cu mine,* reflectă ea în timp ce îl privea cum se străduieşte să-şi ascundă faţa de fotografi.
La vârsta de douăzeci şi doi de ani, la moartea tatălui său, Peter Carrington a devenit capul imperiului familial, relata crainicul

de la televiziune.
O fotografie înfățișându-i pe cei doi, tată şi fiu, cu puțin timp înainte de atacul de cord al tatălui apăru pe ecran, declanşând imediat o reacție de furie din partea lui Elaine. Aşa tânăr cum era, Peter a înțeles ce a însemnat pentru mine traiul cu zgârcitul acela de taică-său, îşi spuse ea. Unul dintre cei mai bogați oameni din lume, şi, cu toate astea, s-a certat pentru bani până şi la petrecerea de ziua lui. Mă amenința întotdeauna că n-o să plătească facturile. *„Descurcă-te. Vezi tu cum faci să le plăteşti."* Aşa spunea mereu. În cei cinci ani cât am fost măritată cu el, s-a jeluit pentru fiecare bănuț pe care l-am cheltuit, îşi aminti ea cu amărăciune.
Când se termină emisiunea despre Peter, Elaine închise televizorul. Când m-am măritat cu el, totul era aici neglijat de ani de zile, îşi aminti ea. Singurul lucru la care n-a bombănit a fost legat de amenajarea grădinii. Era omul naturii.
Îşi dădu seama că, ori de câte ori era nervoasă sau supărată, îşi amintea cu furie de contractul prenupțial meschin pe care fusese silită să-l semneze. Apoi un zgomot din exterior o făcu să se grăbească la fereastră. Lapovița începuse să izbească în geamuri, dar mai auzea şi altceva.
— Acolo sunt câini? îl întrebă ea pe tânărul detectiv care şedea pe scaunul de lângă uşa biroului, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.
— Sunt câinii care cercetează împrejurimile dresați, doamnă Carrington, răspunse el pe un ton profesionist.
— Dar au găsit deja cadavrul lui Susan Althorp. Acum ce mai

caută? îşi închipuie că avem aici un cimitir? se stropşi ea.
Detectivul nu răspunse.
Pe la amiază, echipa de polițişti părăsi casa, iar Elaine urcă, la ea în cameră. În timp ce făcea duş şi se îmbrăca, analiza în minte perspectivele declanşate de arestarea lui Peter. Ce se va întâmpla dacă Peter rămâne în închisoare pentru tot restul vieții? se întrebă ea. Oare o să decidă împreună cu Kay să vândă domeniul? Pot face acest lucru atâta timp cât eu sunt încă în viață? Ar încălca în felul acesta acordul meu prenupțial sau, în orice caz, ar trebui să-mi ofere o sumă de bani drept recompensă.
Acordul prenupțial pe care îl semnase fusese cel mai bun pe care reuşise să-l obțină avocatul ei. Zece milioane de dolari la moartea lui Carrington senior; permisiunea de a locui tot restul vieții atât pe domeniu, cât şi în cel mai mic din cele două apartamente ale lui Carrington de pe Park Avenue. Un venit de un milion de dolari anual pentru tot restul vieții. Dar fireşte că era şi o chichiță: dreptul de a folosi casa şi apartamentul înceta în momentul în care s-ar fi recăsătorit. Cele zece milioane fuseseră irosite de mult într-o investiție proastă, se gândi amărâtă Elaine. Aş fi putut să mai câştig câteva milioane bune.
Am greşit când am stăruit pe lângă Peter să nu se însoare cu Kay, se gândi ea îngrijorată în timp ce scotea o pereche de pantaloni şi un pulover de caşmir din dulap. O să fie acum împotriva mea. Probabil că ar fi trebuit să le fac o vizită după ce s-au întors din luna din miere, dar pur şi simplu, nu puteam

suferi s-o văd cum se plimbă prin casă.
Dădu din nou drumul la televizor. După cum se anunța la ştiri, Peter urma să fie pus sub acuzare la ora trei. Ridică telefonul, iar când răspunse Kay, începu imediat:
— Kay, draga mea, sunt dezolată de ceea ce se întâmplă cu tine şi cu Peter. Vreau să merg şi eu cu tine la tribunal.
Kay reacționă imediat la îngrijorarea ei:
— Nu, nu veni la tribunal, spuse ea, dar presupunând că Peter va reuşi să vină acasă diseară, ar fi drăguț dacă ai putea să vii împreună cu Richard la masă. Am să-l invit şi pe Vincent. Cred că Peter are nevoie să vadă chipuri prietenoase la masă în seara asta şi să aibă siguranța că există oameni care îl iubesc şi îl sprijină.
Apoi Kay cedă nervos şi izbucni în plâns.
— Sunt atât de îngrijorată pentru el, Elaine. Ştiu că şi tu eşti.
— Kay, aş da orice, dar absolut orice pe lumea asta, să-l ajut pe Peter. Ne vedem diseară, draga mea.
Elaine puse receptorul în furcă. *Kay, dacă ai şti ce am făcut deja ca să-l ajut pe Peter,* îşi spuse ea.

25

Sunteți sigură că vreți să faceți asta, doamnă Althorp?
Întrebă Nicholas Greco. Afară este o vreme îngrozitoare.
— Asta i-am spus şi eu, domnule Greco, interveni Brenda, menajera, cu fața crispată de îngrijorare, în timp ce o ajuta să se îmbrace.

— Am să fiu de față la punerea sub acuzare a celui care a ucis-o pe Susan şi nu mai discutăm despre asta. Domnule Greco, mergem cu maşina mea. Presupun că şoferul meu va reuşi să ne lase lângă intrarea în tribunal.
Când spune că nu mai are ce discuta, apoi aşa este, îşi zise Greco. Văzu că Brenda era gata să continue cu protestele şi dădu din cap ca s-o potolească.
Şoferul aştepta afară ținând o umbrelă deschisă. Fără un cuvânt, Greco şi şoferul o apucară pe femeia fragilă de câte un braț şi o ajutară să urce în maşină. După ce porniră, Gladys întrebă: – Domnule Greco, spuneți-mi cum se procedează la punerea sub acuzare. Durează mult?
— Nu, Peter Carrington se va înfățişa împreună cu avocatul lui în fața judecătorului. Înainte de asta aşteaptă într-o celulă de detenție de lângă sala de judecată. Procurorul citeşte apoi capetele de acuzare.
— Cum va fi îmbrăcat?
— În costum de deținut.
— Va purta cătuşe?
— Da. După ce sunt citite capetele de acuzare, judecătorul îl întreabă cum pledează. Avocatul va răspunde în numele lui, fireşte, *„nevinovat”.*
— Bineînțeles că aşa o să pledeze, spuse Gladys cu un zâmbet amar.
Greco văzu cum clienta sa îşi muşcă buza ca să nu tremure.
— Doamnă Althorp, spuse el, nu va fi uşor pentru dumneavoastră. Aş fi dorit să mai fie cineva din familie cu

dumneavoastră.
— Fiii mei n-au reuşit să vină. Locuiesc amândoi în California. Iar soţul meu era deja pe drum spre Chicago în dimineaţa aceasta, când s-a anunţat că Peter Carrington a fost arestat. Dar ştiţi ceva, domnule Greco, într-un fel nu-mi pare său că sunt singură astăzi aici. Nimeni n-a jelit-o pe Susan aşa cum am făcut-o eu în toţi aceşti ani. Eram foarte apropiate. Făceam aşa de multe lucruri împreună. Încă de când era copil, îi plăcea să meargă cu mine la muzeu, la operă şi la spectacole de balet. A studiat artele frumoase la colegiu, exact la fel ca mine. Când a ales artele frumoase, glumea spunând că acum o să avem şi mai multe lucruri în comun, ca şi când ar mai fi fost nevoie de aşa ceva! Era frumoasă, şi iubitoare, şi drăgălaşă, şi dulce, era un om absolut perfect. Charles şi băieţii vor participa la procesul lui Carrington. Eu n-o să mai apuc să-l văd. Astăzi este datoria mea s-o reprezint pe Susan. Aproape că simt cum spiritul lui Susan va fi acolo. Vi se pare o prostie?
— Nu, deloc, spuse Greco. Am participat la multe procese, iar prezenţa victimei este întotdeauna resimţită de rudele şi prietenii care depun mărturie în legătură cu ea. Astăzi, când se va citi actul oficial de punere sub acuzarea de crimă, toţi cei din sală se vor gândi la imaginile pe care le-au văzut în ziare cu Susan. Va reînvia în mintea lor.
— Nici nu pot să vă spun cât de recunoscătoare vă sunt pentru că aţi găsit-o pe Maria Valdez. Depoziţia ei şi copia cecului primit de la tatăl lui Peter vor fi fără îndoială suficiente pentru a-l condamna pe Carrington.

— Şi eu cred că în cele din urmă Carrington va fi condamnat, răspunse Greco. A fost o onoare pentru mine să fiu în serviciul dumneavoastră, doamnă Althorp, şi sper că de aici încolo vă veți găsi liniştea lăuntrică.
— Aşa sper şi eu.
Se lăsă pe spate şi închise ochii, vizibil epuizată. Douăzeci de minute mai târziu, maşina se oprea în fața tribunalului.

26

Deşi purta un pardesiu, Conner Banks simțea frigul în timp ce străbătea grăbit parcarea de la Tribunalul districtual Bergen din Hackensack, New Jersey. Parcarea era aglomerată şi locul pe care reuşise în cele din urmă să-l găsească era în cel mai îndepărtat colț posibil de intrarea în tribunal.
Încercă să meargă mai repede, dar Walter Markinson, cu fața deja udă din cauza lapoviței, se răsti la el:
— Ia-o mai uşor, eu nu alerg în fiecare dimineață trei kilometri ca tine,
— Scuze.
— Şi n-ar fi fost rău să aduci şi o umbrelă.
— Scuze.
Pe drum, venind din Manhattan, discutaseră despre formularea exactă a declarației pe care urmau s-o facă pentru presă. *„Domnul Carrington nu este vinovat de această acuzație şi nevinovăția sa va fi demonstrată în sala de judecată.*" *Sau: „Clientul nostru şi-a susținut în permanență nevinovăția.*

Dosarul împotriva lui se bazează pe presupuneri, zvonuri şi pe declaraţia unei femei care, după douăzeci şi doi de ani, îşi schimbă depoziţia dată sub jurământ."

După cum evoluează cazul acesta, am putea să-l apărăm şi pe Jack Spintecătorul, îşi spuse rânjind Conner. Nu mai fusese niciodată implicat într-un adevărat circ de presă ca acesta.

În clădirea asta s-au mai judecat câteva procese celebre, îşi spuse el în timp ce ajungeau, în sfârşit, la adăpost de lapoviţă. Fusese aşa-numitul Cizmar, individul din Philadelphia care umbla însoţit de fiul lui de doisprezece ani prin districtul Bergen şi ataca femeile. Ultima lui victimă, pe care o ucisese, fusese o soră medicală în vârstă de douăzeci şi unu de ani, care se oprise în apropierea casei jefuite de el pentru a ajuta un invalid care locuia acolo. Apoi mai fuseseră crimele lui Robert Reldon.

Individul acesta, un bărbat frumos şi provenind dintr-o familie bună, îi amintea de Peter Carrington. Răpise şi omorâse două femei. În timpul procesului, îl îmbrâncise pe gardianul care îi scotea cătuşele în spatele juriului, sărise pe fereastră, furase o maşină şi avusese aproximativ treizeci de minute de libertate. Acum, treizeci de ani mai târziu, Cizmarul este mort, iar Reldon încă mai putrezeşte în închisoare.

Şi este foarte probabil ca şi Peter Carrington să-şi petreacă restul zilelor cu el, îşi spuse Banks.

Punerea sub acuzare urma să se desfăşoare în sala de judecată a Onorabilului Harvey Smith, judecătorul care semnase şi mandatul de arestare pentru Peter Carrington. Aşa cum se

aştepta Banks, când ajunse acolo împreună cu Markinson, sala era deja înțesată de auditori şi ziarişti. Fotografii şi cameramanii îşi concentrau atenția asupra unei femei care şedea în zona de mijloc a sălii. Spre uimirea lui, îşi dădu seama că era Gladys Althorp, mama victimei.

Se grăbi împreună cu Markinson spre partea din față a sălii.

Era abia două şi douăzeci, dar Kay Carrington era deja acolo, în primul rând destinat publicului, cu Vincent alături de ea. Banks fu oarecum surprins să constate că purta un costum de jogging. Apoi înțelese sau crezu că înțelege motivul: Slater îi spusese că cei doi soți se pregăteau să alerge când li se înmânase mandatul de arestare. Asta va purta şi el după ce va depune cauțiunea şi va pleca acasă. Vor să ofere o imagine de front unit.

Markinson îşi schimbase expresia posomorâtă şi ursuză cu una plină de bunăvoință şi solicitudine. Cu fruntea încruntată şi ochii plini de înțelegere, o bătu uşor pe Kay pe umăr în timp ce o îmbărbăta:

— Nu fi îngrijorată. O s-o facem bucățele pe individa aia, Valdez, când va depune mărturie.

Kay ştie cât de gravă este situația, gândi Banks. Walter ar trebui să-i acorde mai multă încredere. Sesiză o străfulgerare de mânie în ochii lui Kay când aceasta privi în sus, la Markinson.

— Walter, nu am nevoie de îmbărbătare, spuse ea cu o voce fermă şi joasă. Ştiu cu ce ne confruntăm. Şi mai ştiu că există cineva care a ucis-o pe fata asta şi care ar trebui să fie în această

sală de judecată în locul soțului meu. Peter este nevinovat. Nu este capabil să facă rău nimănui. Vreau să simt că şi tu crezi acelaşi lucru.

— Fericiți cei ce nu au văzut şi au crezut. Cuvintele din Scriptură» trecură rapid prin minte lui Banks în timp ce îi saluta pe Kay şi pe Vincent. Diseară va fi acasă, Kay, îi spuse Conner. Asta pot să-ți promit.

Şi el, şi Markinson îşi luară apoi locurile. În spatele lor, sala se umplea treptat. Se aşteptaseră la asta – era genul de caz de răsunet la care mulți dintre angajații tribunalului doreau să asiste.

— Toată lumea în picioare, spuse grefierul.

Rămaseră în picioare în timp ce judecătorul parcurse rapid distanța de la uşă la biroul lui şi se aşeză. Banks îşi făcuse lecțiile imediat ce aflase cine va fi judecătorul care va rosti punerea sub acuzare. Aflase că Onorabilul Harvey Smith era cunoscut ca un om drept, dar foarte dur când era vorba de sentințe. Cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru Carrington este să tergiversăm cât mai mult procedurile, pentru că, odată condamnat, se va duce direct la închisoare, cugetă Banks. După ce va fi eliberat pe cauțiune, cel puțin va putea să doarmă în patul lui până la finalizarea procesului.

Cazul lui Peter Carrington nu era singurul din lista dosarelor de şedință: mai erau şi alți deținuți care îşi aşteptau punerea sub acuzare. Grefierul citi acuzațiile şi aceştia veniră unul câte unul în fața judecătorului. Găinării, îşi spuse Banks, în

comparație cu cazul nostru. Primul fusese acuzat de falsificare de cecuri: Al doilea furase ceva dintr-un magazin.
Peter Carrington era al treilea care urma să fie pus sub acuzare. Când fu adus în sală, în costumul portocaliu şi cu cătuşe la mâini, Banks şi Markinson se ridicară în picioare şi se aşezară de o parte şi de alta a lui.
Procuroarea Barbara Krause citi actul de acuzare. Camerele de luat vederi începură să zumzăie febril, îndreptându-se spre Peter, când acesta, privind drept în ochii judecătorului, rosti cu o voce fermă:
— Nevinovat.
Lui Conner Banks îi era clar că Barbara Krause saliva deja de plăcere la gândul că ea va fi principala acuzatoare în acest caz. Când se discuta cauțiunea, femeia luă cuvântul:
— Onorată instanță, este vorba de un acuzat care dispune de posibilități nelimitate. Reprezintă un risc foarte mare ca acuzatul să renunțe la cauțiune şi să părăsească țara. Cerem ca suma cauțiunii să fie stabilită proporțional cu averea lui; să i se confişte paşaportul; să i se impună purtarea unei brățări electronice în permanență şi să i se interzică părăsirea domeniului, cu excepția participării la slujbele religioase, vizitelor la medic şi întâlnirilor cu avocații, iar acestea să aibă loc numai cu o notificare prealabilă şi cu permisiunea serviciului de monitorizare a brățării electronice.
O să ne dea ceva de furcă la proces, îşi zise Banks uitându-se la Barbara.
Judecătorul se întoarse către Peter:

— Domnule Carrington, înțeleg foarte bine că, dată fiind averea dumneavoastră foarte mare, nu contează dacă vă fixez o cauțiune de un dolar sau de douăzeci şi cinci de milioane de dolari. De aceea, vă stabilesc o cauțiune în valoare de zece milioane de dolari. Citi apoi lista de condiții cerute de procuroare şi le aprobă pe toate.
— Onorată instanță, spuse Peter clar şi răspicat, voi respecta întru totul toate condițiile de eliberare pe cauțiune. Vă asigur că abia aştept să-mi reabilitez numele în cadrul procesului şi să termin cu acest coşmar oribil pentru mine şi pentru soția mea.
— Soția ta! Dar cum rămâne cu soția pe care ai înecat-o? Cu ea cum rămâne?
Cineva strigase aceste cuvinte cu furie şi patimă.
Ca toți ceilalți oameni prezenți în încăpere, Banks se întoarse imediat. Un bărbat bine îmbrăcat stătea în picioare în mijlocul sălii de judecată. Chipul lui era schimonosit de mânie şi bătu cu pumnul în scaunul din fața lui.
— Grace era sora mea! Era însărcinată în şapte luni şi jumătate! Ai ucis copilul pe care familia noastră nu-l va cunoaşte niciodată! Grace nu era o beție când s-a măritat cu tine! Tu ai împins-o spre depresie. Şi apoi te-ai descotorosit de ea pentru că nu voiai să ai un copil handicapat. Ucigaşule! Asasinule! Criminalule!
— Dați-l afară pe omul acesta! ordonă judecătorul Smith. Dați-l afară imediat! Lovi puternic cu ciocănelul. Linişte în sala de judecată!
— Mi-ai ucis sora! strigă sfidător fratele lui Grace Carrington

în timp ce era dus afară din sală.
După ieşirea lui, în sală se aşternu liniştea, întreruptă de plânsul sfâşietor al lui Gladys, care şedea cu faţa afundată în palme.

27

Se făcuse deja ora şase şi se lăsase întunericul când ajunseră în cele din urmă acasă. Afară continua să plouă torenţial. Un poliţist stătea de pază în zona delimitată cu jaloane şi frânghii pe care câinii n-o cercetaseră încă.
Datorită acţionării rapide a lui Vincent, Peter nu fusese nevoit să-şi petreacă noaptea la închisoare. Imediat ce i-am telefonat ca să-l înştiinţez că Peter fusese arestat, făcuse toate aranjamentele necesare ca să aibă la îndemână orice sumă ar fi stabilit judecătorul drept cauţiune. După acuzarea rostită de judecător, se dusese la bancă, luase un cec confirmat în valoare de zece milioane de dolari şi se întorsese la tribunal ca să depună cauţiunea.
În timp ce el era plecat, iar eu aşteptam ca Peter să fie eliberat, mi s-a permis să stau împreună cu Conner Banks şi cu Walter Markinson în sala goală a juraţilor aflată în vecinătatea sălii de judecată a lui Smith. Cred că erau şi ei la fel de uimiţi şi şocaţi ca şi mine de atacul violent al fratelui lui Grace, Philip Meredith. Iar apoi urmaseră plânsetele sfâşietoare ale lui Gladys Althorp. Mă uitam la chipul lui Peter în timp ce asculta acuzaţiile lui Meredith şi hohotele de plâns ale lui Gladys. Nu

cred că ar fi putut exprima mai multă durere nici dacă ar fi fost jupuit de viu. Le-am spus asta şi celor doi avocaţi, Markinson şi Banks. Aceştia şi-au manifestat îngrijorarea în legătură cu faptul că ceea ce se petrecuse în sala de judecată ar fi putut să prejudicieze cazul lui Peter. Nici măcar Markinson nu s-a mai grăbit să mă bată încurajator pe umăr.

Apoi Conner Banks mi-a adresat o întrebare care m-a descumpănit total.

— Din câte ştii, a ameninţat vreodată vreunul dintre membrii familiei Meredith că îi va intenta lui Peter un proces civil în legătură cu moartea soţiei sale?

Eram de-a dreptul şocată.

— Nu, am răspuns eu imediat. Apoi mi-am nuanţat răspunsul: Cel puţin, Peter nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

— Acum voi fi cinic, a continuat el. S-ar putea ca Philip Meredith să fie un frate animat de dorul după ceea ce îşi închipuie el că este dreptatea sau poate că doreşte să obţină o înţelegere cu Peter. De fapt, s-ar putea să fie şi una, şi alta. Ştie, fără îndoială, că ultimul lucru de care are nevoie Peter acum este încă un proces desfăşurat concomitent cu cel de crimă.

Când a fost eliberat Peter, Markinson şi Banks au vorbit cu el câteva minute înainte să plece spre New York. L-au sfătuit să încerce să se odihnească cât mai bine şi i-au spus că vor veni la noi acasă a doua zi, după-amiază devreme.

L-am luat pe Peter de mână şi am dat peste brăţara electronică de la încheietura lui. Am străbătut coridorul lung şi ne-am îndreptat spre maşina care ne aştepta afară. În naivitatea mea,

speram că nu va fi niciun ziarist afară când plecăm. M-am înşelat, fireşte. Erau, şi încă în număr mare. Mă întrebam dacă erau aceiaşi oameni care îl filmaseră de dimineaţă pe Peter când fusese dus la închisoare sau dacă era un lot proaspăt de fotografi şi de reporteri.

Au început să ne bombardeze cu întrebări:

— Domnule Carrington, ce aveţi de spus despre… Kay, ai cunoscut-o pe…

Vincent stătea lângă maşină şi ţinea uşa deschisă. Ne-am grăbit să ne aşezăm pe bancheta din spate ignorând întrebările. Când am ieşit în sfârşit din raza vizuală a reporterilor, ne-am îmbrăţişat strâns. Nu am schimbat aproape niciun cuvânt în drum spre casă.

Peter s-a dus direct sus. Nu mai era nevoie să-mi spună că vrea să facă un duş şi să se schimbe. Sunt sigură că după experienţa celulei de închisoare, simţea nevoia fizică să-şi toarne câteva găleţi de apă fierbinte în cap.

Vincent rămăsese să ia cina cu noi. Susţinând că are de dat câteva telefoane de afaceri, se retrase în biroul lui din spatele casei.

M-am îndreptat spre bucătărie. Eram convinsă că nimic nu-mi poate ridica moralul, dar mirosul îmbietor de friptură înăbuşită m-a înviorat sincer, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că era felul de mâncare preferat al lui Peter, l-am fost recunoscătoare lui Jane Barr că avusese grijă să pregătească exact acest fel de mâncare pentru seara aceasta.

Gary Barr era şi el în bucătărie şi se uita la televizor. L-a închis

imediat ce m-a văzut, dar nu suficient de repede. Am mai apucat să văd pe ecran că era intervievat Philip Meredith. Pentru o clipă, m-am simțit tentată să aflu ce spunea, dar m-am răzgândit repede. Indiferent ce ar fi fost, auzisem destul de la el astăzi.

— Unde doriți să servesc cocteilurile, doamnă Carrington? a întrebat Gary.

Aproape uitasem că îi invitasem pe Elaine şi pe Richard la cină.

— În salonul din față, aşa cred că e cel mai bine.

Nu discutasem cu Elaine despre ora cinei pentru simplul motiv că nu ştiam la ce oră va fi Peter acasă, dar când mai fusesem pe aici înainte să mă căsătoresc cu Peter, cocteilurile se serveau întotdeauna în jurul orei şapte.

M-am dus şi eu repede sus ca să fac un duş şi să mă schimb. O clipă m-am întrebat oare de ce închisese Peter uşa de la salon către celălalt dormitor, dar mi-am spus că probabil simțea nevoia să stea puțin întins. Era târziu, dar m-am spălat totuşi pe cap. Oglinda mă arăta palidă şi trasă la față, aşa că am acordat o atenție specială machiajului, mi-am dat cu fard de pleoape, apoi cu rimei, am pus şi puțin roşu în obraji şi un glos pentru buze. Ştiam că lui Peter îi place să-mi las părul desfăcut, aşa că am decis să-l port în felul acesta în acea seară. M-am gândit că pantalonii de catifea neagră şi bluza imprimată s-ar putea să pară prea optimiste, când în realitate nu aveam niciun motiv să fiu aşa.

Când am terminat, din camera lui Peter nu se auzea niciun zgomot. Mă întrebam dacă a adormit, aşa că am traversat

salonul şi am deschis uşa celuilalt dormitor. L-am văzut pe Peter cum stătea în picioare lângă pat, cu o expresie de nedumerire pe faţă şi privea în jos la o valiză deschisă.
— Peter, ce s-a întâmplat? am întrebat eu, alergând spre el.
M-a apucat strâns de mână.
— Kay, când am ajuns aici, m-am întins puţin pe pat. Voiam să mă odihnesc numai câteva minute. Probabil că am adormit. Ştiu că am visat că mă duceam undeva şi apoi m-am trezit. Şi uite!
A arătat spre interiorul valizei. Lenjeria intimă şi şosetele erau aranjate frumos înăuntru.
În cele patruzeci de minute de când ne întorsesem acasă, avusese din nou un episod de somnambulism.

28

La ora şapte, Nicholas Greco stătea mulţumit la masă împreună cu soţia sa, Frances, în casa lor din Syosset, Long Island. De regulă, Frances nu-i punea întrebări în legătură cu cazul la care lucra, dar după ce urmărise ştirile de la ora şase şi reportajul despre acuzarea lui Peter Carrington, dorea să ştie toate amănuntele în legătură cu ce se întâmplase în sala de judecată. Îi gătise mâncarea lui preferată, salată verde, macaroane cu brânză şi jambon la cuptor. Greco îşi dădu seama că, deşi voia să uite de ziua aceea chinuitoare, îi datora totuşi soţiei sale relatarea impresiilor legate de evenimentele acelei zile.
— Dacă aş fi în locul avocaţilor lui Carrington, m-aş gândi deja

la o negociere cu procuratura, începu el. Scena aceea neaşteptată din sala de judecată a creat o impresie foarte puternică. Din câte am înțeles, Philip Meredith nu este înclinat de regulă spre demonstrații emoționale. Am pus-o pe Beth să-l verifice în timp ce veneam spre casă. Locuieşte în Philadelphia, locul natal al familiei Meredith timp de mai multe generații. O familie bună, dar fără bani. El şi sora lui, Grace, au studiat la colegiu cu burse. Philip este şef de serviciu la o companie de marketing şi s-a căsătorit cu iubita lui din copilărie, au trei copii, dintre care doi la colegiu. Acum are patruzeci şi opt de ani, iar sora lui era cu şase ani mai mică decât el.

Frances îi dădu castronul cu macaroane.

— Mai ia o porție. Tot alergând de colo-colo până la Lancaster şi înapoi n-ai apucat să mănânci ca lumea.

Greco îi zâmbi şi deşi logica îi spunea că nu este cazul, întinse mâna şi îşi mai puse o porție. Deşi avea cincizeci şi cinci de ani, Frances cântărea exact la fel cât la douăzeci şi cinci de ani. Părul ei avea aceeaşi nuanță de blond cenuşiu, dar, fireşte, acum la menținerea culorii contribuiau vizitele la salonul de înfrumusețare. Însă în ochii lui îndrăgostiți, Frances nu se schimbase mult în ultimii treizeci de ani.

— Am citit despre cadavrul lui Grace Carrington, cum a fost găsit în piscină, spuse Frances şi muşcă dintr-un corn. Acum patru ani, când s-a produs tragedia, au fost fel de fel de speculații în legătură cu ce se întâmplase. Revista *People* a făcut mult tamtam pe tema asta. Îmi amintesc că s-a afirmat că

Peter Carrington fusese „implicat” şi în dispariţia lui Susan Althorp. Dar sunt aproape sigură că, la vremea respectivă, familia Meredith a dat o declaraţie în sensul *„Moartea lui Grace nu este niciun mister, este o tragedie.”* De ce crezi că fratele ei a început să formuleze acuzaţii acum?

Nicholas Greco ar fi fost încântat să schimbe vorba, dar îşi aminti că Frances îşi păstrase nu numai silueta şi culoarea părului, ci şi curiozitatea înnăscută.

— Din câte înţeleg eu, părinţii lui Grace Carrington erau ei înşişi foarte supăraţi din cauza problemei ei cu băutura şi le plăcea şi lor foarte mult Peter. La vremea respectivă nu au suspectat nimic deosebit, dar acum, când tatăl este mort, iar mama este într-un sanatoriu pentru bolnavii de Alzheimer, poate că Philip a decis că este momentul să-şi exprime propriile sentimente.

— Ei bine, dacă tu nu ai fi descoperit-o pe Maria Valdez, astăzi nu ar mai fi avut loc niciun fel de punere sub acuzare, remarcă Frances. Sper că doamna Althorp apreciază faptul că ai făcut ceea ce n-a putut face nimeni altcineva.

— Maria s-a evaporat pur şi simplu când procuratura a vrut să vorbească din nou cu ea. Omul din Filipine cu care lucrăm noi a luat la puricat toate legăturile ei mai vechi şi aşa a descoperit că păstrează relaţiile cu un văr îndepărtat. Am avut mare noroc că am găsit-o.

— Oricum, a fost ideea ta s-o pui pe doamna Althorp să-l acuze pe Peter Carrington în revista *Celeb.* Toţi prietenii mei au fost de acord că trebuia s-o dea în judecată pentru asta. Chiar dacă

nu ai fi găsit-o pe Maria Valdez, tot l-ai fi făcut pe Peter Carrington să răspundă la întrebări sub jurământ. Şi sunt sigur că s-ar fi împiedicat pe undeva.

Oare chiar s-ar fi împiedicat? se întrebă Greco. Mai era încă o întrebare sâcâitoare la care nu se răspunsese în acest puzzle: poşeta de seară care dispăruse. O luase Susan cu ea atunci când coborâse din maşina lui Carrington? Dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, întrebarea aceasta nu voia să-i dea pace.

— Îți mulțumesc că eşti fânul meu numărul unu, draga mea, îi spuse el soției sale. Acum, dacă nu te superi, hai să discutăm despre altceva.

Sună telefonul şi Frances se ridică să răspundă, întorcându-se cu receptorul după al treilea apel fără să fi răspuns.

— Nu recunosc numărul, spuse ea.

— Atunci lasă robotul să răspundă.

Mesajul începu: *Domnule Greco, sunt Philip Meredith. Ştiu că erați în sala de judecată în după-amiaza aceasta, împreună cu doamna Althorp. Am vorbit cu ea. Aş dori să vă angajez ca să cercetați împrejurările morții surorii mele, Grace Meredith Carrington. Întotdeauna am fost convins că a fost ucisă de soțul ei, Peter Carrington, şi, dacă acest lucru este posibil, v-aş ruga să găsiți dovezi în sprijinul acestei afirmații. Sper că îmi veți răspunde. Numărul meu este…*

Greco apăsă pe tasta VORBEŞTE luând receptorul din mâna sofiei sale.

— Aici Nicholas Greco, domnule Meredith, răspunse el.

29

Dacă cineva s-ar fi uitat pe fereastră în seara aceea şi ne-ar fi văzut cum beam cocteiluri în salonul de jos, sunt sigură că şi-ar fi spus că suntem foarte fericiți şi norocoşi. Fireşte că nici Peter, nici eu nu am menționat nimic despre episodul de somnambulism, ci ne-am aşezat unul lângă altul pe canapeaua din fața şemineului. Elaine şi fiul ei, Richard Walker, ocupaseră fotoliile de lângă şemineu, iar Vincent Slater, care prefera întotdeauna un scaun cu spătarul drept, îşi trăsese unul ca să fie mai aproape de noi.

Gary Barr ne servea băuturile. Eu şi Peter luasem câte un pahar de vin, ceilalți cocteiluri. Fără a i se cere, Gary închisese uşile despărțitoare care împărțeau salonul în două, vrând să ne asigure o atmosferă mai intimă, dacă se poate numi aşa o încăpere lungă de nouă metri.

În luna noastră de miere, Peter îmi spusese că doreşte să angajez un decorator pentru a face tot ce cred eu de cuviință în reamenajarea casei. Vorbea rar despre Grace, dar îmi amintesc un comentariu despre ea, referitor la decorare:

— Când s-a căsătorit cu tata, Elaine a schimbat o mulțime de lucruri şi trebuie să recunosc că ştia ce face. A angajat un decorator foarte renumit ca să lucreze cu ea. Fireşte că a produs o adevărată hemoragie financiară cu această ocazie. Să-l fi auzit pe tata cum se mai plângea. Dar Grace n-a schimbat, practic, nimic. Prefera să stea în apartamentul de la New York. În cei opt ani cât am fost căsătoriți, şi-a petrecut

aproape tot timpul acolo.
Toate acestea îmi treceau prin minte în timp ce stăteam în camera aceea drăguță şi ne uitam la focul din şemineu. Elaine era frumoasă ca de obicei, fardată cu multă grijă, şi ochii albaştri ca două safire îl priveau cu multă simpatie şi afecțiune pe Peter.
Îmi plăcea şi Richard Walker. Nu era un bărbat chipeş în sensul clasic, dar avea un anumit magnetism care sunt sigură că atrăgea multe femei. Cu excepția ochilor, din cauza trăsăturilor lui aspre şi a trupului îndesat, n-ai fi spus niciodată că ieşise din pântecele lui Elaine Walker Carrington. Peter îmi spusese că tatăl lui Richard, primul soț al lui Elaine, se născuse în România şi venise în Statele Unite cu părinții când avea vreo cinci sau şase ani. Şi-a anglicizat numele când s-a dus la colegiu şi era deja un om de afaceri prosper în momentul în care se căsătorise cu el.
— Elaine nu s-ar fi căsătorit nici în ruptul capului cu un bărbat fără un portofel gros, îmi spusese Peter, dar într-un fel, se păcălise de fiecare dată. Presupun că tatăl lui Richard era inteligent şi fermecător, dar îi plăceau jocurile de noroc şi pariurile, pierzând aproape totul. Căsătoria nu a durat prea mult, iar el a murit când Richard era adolescent. Apoi Elaine s-a căsătorit cu tata, care era aşa de zgârcit, încât prietenii glumeau spunând că precis a mai păstrat banii de la prima sfântă împărtăşanie.
Fireşte, Richard moştenise majoritatea trăsăturilor fizice de la tatăl său, presupun că şi o parte din farmecul lui. În timp ce îşi

bea cocteilul, ne-a povestit ce simțise prima dată când venise la masă aici şi cât de formidabil i se păruse atunci tatăl lui Peter.
— Peter era pe atunci în primul an la Princeton, Kay, mi s-a adresat el, aşa că era plecat la şcoală. Eu absolvisem Universitatea Columbia şi primisem prima slujbă la Sotheby's. Tatăl lui Peter nu a fost deloc impresionat. Mi-a oferit un post de stagiar la una din diviziile Carrington. Am uitat care.
Vincent Slater, care nu era mare specialist în arta conversației, a început să râdă.
— Probabil că era divizia de brokeraj. Acolo am început şi eu.
— Oricum, eu l-am refuzat, a continuat Richard, şi acesta a fost începutul sfârşitului unei relații frumoase. Tatăl tău a considerat întotdeauna că pierd timpul de pomană, Peter.
— Ştiu, a spus Peter zâmbind şi mi-am dat seama că încercarea lui Richard de a-i abate gândurile de la realitatea sumbră avea succes, cel puțin în parte. Ne-am aşezat la masă şi am fost încântată să văd că Richard apreciază friptura înăbuşită a lui Jane Barr.
— Nici nu mi-am dat seama că mi-este foame, dar asta arată nemaipomenit de bine.
În timp ce mâneam, Richard ne-a povestit cum decursese primul lui tur prin casă.
— Tatăl tău m-a îndemnat să mă uit şi eu pe aici, începu el. Mi-a vorbit despre capelă şi m-am dus s-o văd. Este aproape de necrezut că aici chiar a trăit un preot în secolul al XVII-lea. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă nu e cumva bântuită de stafii. Tu ce crezi, Kay?

— Când am văzut-o pentru prima dată aveam şase ani, am răspuns eu. Sesizând mirarea de pe chipul lui, i-am explicat: l-am povestit despre asta lui Peter în noaptea când bunica mea s-a împiedicat şi a căzut la recepție, iar apoi Peter a stat cu mine la spital şi m-a adus acasă.
— Da, Kay a fost un spirit aventuros în copilărie, adăugă Peter. A ezitat şi am simit că nu vrea să vorbească despre tatăl meu, aşa că i-am dat o mână de ajutor.
— Tata a venit aici într-o sâmbătă ca să verifice iluminatul. Urmau să vină foarte mulți oaspeți în seara aceea la o cină oficială. Am rămas câteva clipe singură, aşa că am plecat în explorare.
Atmosfera de la masă s-a schimbat brusc. Adusesem vorba, fără să vreau, de noaptea în care dispăruse Susan Althorp. Am încercat să schimb subiectul grăbindu-mă să adaug:
— În capelă era foarte frig şi umed, şi apoi am auzit că vine cineva şi m-am ascuns între bănci.
— Serios? a exclamat Vincent Slater. Şi te-au prins?
— Nu, m-am ghemuit în genunchi. Mi-am ascuns fata în mâini. Ştiți cum sunt copiii. *„Dacă eu nu te văd înseamnă că nici tu nu mă vezi.”*
— Şi ai surprins o pereche de îndrăgostiți? a întrebat Vincent Slater.
— Nu, cei doi se certau pentru bani.
Elaine a izbucnit în râs, scoțând sunete aspre, răguşite.
— Peter, tatăl tău şi cu mine ne-am certat pentru bani peste tot în ziua aceea, spuse ea. Dar nu-mi amintesc să fi ajuns şi în

capelă.
— Femeia îi promitea că asta va fi ultima dată, am continuat eu, încercând disperată să schimb subiectul.
— Şi asta seamănă cu mine, a spus Elaine.
— Păi nu cred că are prea mare importanță. Nici nu m-aş fi gândit la asta dacă nu ai fi început tu să vorbeşti despre capelă, Richard, am spus eu.
Gary Barr se afla în spatele meu, gata să-mi toarne vin în pahar. Şi, o secundă mai târziu, tot acel vin aluneca în jos pe gulerul meu.

30

Aşa cum îi promisese lui Tom Moran, Barbara Krause a sărbătorit punerea sub acuzare a lui Peter Carrington în aceeaşi seară cu o cină la Stony Hill Inn, unul dintre restaurantele lor preferate din Hackensack. Comandară friptură de miel şi discutară apariția bruscă şi tirada impresionantă a lui Philip Meredith.
— Ştii ceva, dacă reuşim să-l facem pe Carrington să recunoască asasinarea soției sale, pe lângă uciderea lui Susan Althorp, aş fi tentată să-i ofer posibilitatea unei înțelegeri.
— Parcă spuneai că ăsta e ultimul lucru pe care ai fi dispusă să-l faci, şefa, protestă Moran.
— Ştiu. Dar oricât aş încerca să mă conving că vom obține o condamnare în cazul Althorp, n-o să fie deloc uşor. Fapt e că Maria Valdez a cam încurcat-o cu declarația ei întoarsă pe dos.

Iar Carrington are cei mai buni avocați pe care îi poți cumpăra în această țară. Treaba e dură.
— Ştiu, încuviință Moran. L-am văzut astăzi pe amândoi cu Carrington. Cât primesc ei pentru o zi de lucru ar fi suficient pentru aparatul dentar al copiilor mei.
— Hai să discutăm puțin, spuse Barbara. Dacă recunoaşte ambele cazuri, putem să-i oferim treizeci de ani fără posibilitatea de eliberare condiționată, pentru ambele sentințe. Hai să spunem lucrurilor pe nume: nu aveam suficiente dovezi ca să-l acuzăm acum de uciderea soției, dar ştie că s-ar putea să mai apară dovezi. O să fie eliberat la şaptezeci de ani şi o să aibă o mulțime de bani. Dacă acceptă această ofertă, va primi condamnările şi, presupunând că va trăi suficient de mult, mai are speranța să iasă din închisoare. Dar ştii foarte bine că mi-ar plăcea teribil de mult să instrumentez acest caz, continuă Barbara. Însă mai este o problemă. Acum mă gândesc la familiile victimelor. Le-ai văzut şi le-ai auzit pe amândouă astăzi.
Doamna Althorp nu va mai apuca să vadă procesul, dar dacă Peter Carrington mărturiseşte, va apuca să-l vadă condamnat. Şi mai este ceva. Dacă mărturiseşte, deschide calea proceselor civile.
— Nu cred că familia Althorp are nevoie de bani, spuse sec Moran.
— Sunt nişte milionari săraci, spuse Barbara Krause. Nu-ți place eticheta asta? Asta se aplică tuturor celor care au mai puțin de cinci milioane. Am citit asta într-o revistă. O decizie

civilă ar însemna că vor putea face o contribuție importantă la un spital în numele lui Susan. Iar, din câte ştim despre Philip Moran, n-a dus-o niciodată prea grozav şi are şi trei copii de întreținut.
— Atunci vorbeşti serios? Vrei să le oferi o negociere avocaților lui Carrington? întrebă Moran.
— Să zicem că reflectez la asta. Oricum, mielul a fost delicios. Naiba să le ia de calorii. Cu toată viteza înainte. Hai să comandăm un desert.

31

Știu că în acea seară Peter a reuşit cumva să se relaxeze.
Imediat ce s-a terminat masa, ne-am luat cafelele şi ne-am dus în bibliotecă, iar ceilalți s-au ridicat să plece. Uneori, Richard rămânea acasă la Elaine peste noapte, dar acum ne-a spus că se ducea înapoi, în Manhattan, pentru că avea o întâlnire cu o tânără artistă la Carlyle, când aceasta ieşea de la teatru.
— Este foarte talentată, aşa cred, ne-a spus Richard, şi foarte frumoasă, aş putea adăuga. Este o combinație mai rară.
— Numai să nu te îndrăgosteşti, dragă Richard, a spus Elaine pe un ton tăios. Şi dacă te hotărăşti să dai o petrecere în cinstea ei, pune-o pe ea să plătească şampania.
Când a auzit asta, Vincent a ridicat din sprâncene către Peter, iar acesta i-a răspuns cu un zâmbet discret. Împreună cu Peter i-am condus pe toți trei până la uşă. Maşinile lui Richard şi Vincent erau parcate chiar în fața casei. Bărbații au deschis

umbrelele şi Elaine s-a sprijinit de braţul fiului, străbătând apoi în goană distanţa până la maşină.
Peter a încuiat uşa în urma lui şi apoi, când ne-am întors către scară, l-am zărit pe Gary Barr.
— Doamnă Carrington, noi plecăm. Trebuie să vă spun încă o dacă cât de rău îmi pare de bluza dumneavoastră. Nici nu-mi vine să cred că am fost atât de neîndemânatic. N-am mai păţit aşa ceva niciodată în toţi anii de când servesc.
Bineînţeles că după ce îmi turnase vinul pe mine, am acceptat scuzele lui, am urcat şi mi-am schimbat rapid bluza. Peter se săturase şi el de atâtea scuze, pentru că înainte de a apuca să-l liniştesc din nou pe Gary, a intervenit şi i-a tăiat-o scurt:
— Cred că doamna Carrington ţi-a spus foarte clar că înţelege că a fost vorba de un accident nefericit. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta. Noapte bună, Gary.
Până acum nu zărisem decât câteva imagini fugare ale acestei ipostaze a lui Peter – aceea de bărbat impunător – aş putea spune chiar formidabil, şi m-am bucurat că am ocazia să-i cunosc din nou această latură. Următoarele luni până la proces aveau să fie atât de umilitoare şi de înfricoşătoare pentru el. Pe mine mă lăsase să văd cât de vulnerabil este, pentru că avea încredere în mine. Dar în acel moment, mi-am dat seama că rolul pe care mi-l asumasem, mai mult de protectoare şi mai puţin de soţie, nu se potrivea pentru un om de valoarea lui.
În timp ce urcam scările, mi-a venit în minte fără vreun motiv anume, o seară de acum zece ani, când venisem acasă de la facultate. Mă uitam împreună cu Maggie la televizor, la un

film vechi, *Cum să prinzi un hoț,* cu Grace Kelly şi Cary Grant. În timpul uneia dintre reclame, mi-a spus că Grace Kelly îl cunoscuse pe Prințul Rainier pe când turna filmul acesta în Monaco.

— Kay, am citit un reportaj despre vizita pe care a făcut-o prințul părinților ei, la Philadelphia. Atunci i-a cerut tatălui mâna fiicei. În ziua următoare, mama lui Grace a declarat reporterilor că Rainier era o persoană atât de drăgălaşă, încât i se putea trece cu vederea faptul că era prinț. Un reporter din înalta societate a pufnit disprețuitor: „Oare doamna Kelly nu înțelege că a te căsători cu un monarh domnitor este altceva decât a lua de bărbat un prinț oarecare?"

Astăzi îl văzusem pe Peter, cum fusese hăituit în sala de judecată, apoi îl văzusem înspăimântat, privind la valiza deschisă de care nu-şi amintea când şi de ce o pregătise. Iar acum, îl văzusem pe Peter în ipostaza lui imperială, sătul de explicațiile servitorilor. *Care este adevăratul Peter?* m-am întrebat eu în timp ce ne pregăteam de culcare.

Şi mi-am dat seama că nu ştiu care este răspunsul.

32

A doua zi de dimineață, vremea era aproape neschimbată. Temperatura crescuse, aşa că nu mai era lapoviță, dar ploaia continua să curgă fără încetare, într-un ritm monoton.

— După cum se vede, nici astăzi câinii nu vor putea mirosi nimic, zise Moran intrând în biroul Barbarei Krause, imediat

după ora nouă dimineața. Astăzi n-are rost să-i trimitem să mişune în jurul domeniului Carrington.
— Ştiu. Ar fi doar o risipă a banilor contribuabililor, fu de acord Barbara. Şi apoi, oricum, n-o să găsim nimic acolo. Am examinat din nou puținele dovezi pe care le-au luat din casa mamei vitrege. Întreaga percheziție s-a soldat cu un mare zero. Dar oricum, nici nu era de aşteptat să mai găsim ceva substanțial după douăzeci şi doi de ani. Dacă Peter Carrington a fost suficient de inteligent ca să scape de cămaşa lui de seară după ce a ucis-o pe Susan, este clar că nu mai exista nimic altceva care să-l neliniştească.
— Cred că dacă ar fi existat ceva, am fi găsit dovezile de prima dată când am percheziționat casa, spuse Moran ridicând din umeri.
— Există un singur lucru care mă interesează, la uită-te puțin la asta. Barbara îi întinse o foaie de hârtie lui Moran. Era o schiță de amenajare peisagistică. Moran o privi cu atenție.
— Ce-i cu asta?
— Era într-un sertar dintr-o cameră de la etajul superior al casei. Se pare că de-a lungul anilor, familia a folosit unele din camerele de sus ca pe un pod de vechituri, locul unde arunci fel de fel de lucruri de care nu vrei să te mai împiedici prin casă. Băieții mi-au spus că ai putea să mobilezi o casă întreagă cu ceea ce este depozitat acolo sus, de la canapele şi scaune, până la fotolii, porțelanuri, argintărie, tablouri şi scrisori de familie datând încă din secolul al XIX-lea.
— Cred că n-au auzit niciodată de vânzările private sau pe

eBay, mormăi Moran. Stai puțin, știu ce este! Este reprezentată zona exterioară a domeniului Carrington, locul unde a fost găsit trupul fetei, numai că nu este nimic plantat pe el.
— Așa este. De fapt, este o copie de pe o schiță originală.
— Și ce-i cu asta?
— Uită-te la numele din colțul schiței.
Moran apropie hârtia de lampa de pe biroul Barbarei Krause.
— Jonathan Lansing! e peisagistul, tipul care s-a aruncat în fluviul Hudson la puțin timp după dispariția lui Susan Althorp. Era tatăl actualei doamne Carrington.
— Exact. A fost concediat de familia Carrington la câteva săptămâni după ce a dispărut Susan și se pare că s-a sinucis. Spun *„se pare”,* pentru că trupul lui n-a fost găsit nici până astăzi.
Moran o privi fix pe șefa lui.
— Doar nu vrei să spui că există vreo legătură între el și Susan Althorp?
— Nu. Am pus mâna pe tipul care a ucis-o. Dar văd că Lansing a fost cel care a propus ca gardul să fie mutat cu cinci metri mai departe de stradă. Când mă uit acum la schița asta, văd că nu avea de gând să lase zona de dincolo de gard în paragină. Schița asta reprezintă un proiect conform căruia aici ar fi urmat să se sădească niște plante perene, dincolo de gard.
— Da, dar a fost concediat și familia Carrington nu și-a mai bătut capul să facă nimic, ci a aruncat numai niște semințe de gazon și gata, spuse Moran la obiect.
— Așa se pare, încuviință și Barbara Krause. Puse schița la loc

în dosar… Nu ştiu, spuse ea, mai mult ca pentru ea însăşi decât pentru Moran, nu ştiu ce să cred…

33

Marți de dimineață, în ziua următoare punerii sub acuzare, Philip Meredith luă trenul de la Philadelphia către New York. Ştiind că s-ar putea ca fotografia lui să fi apărut pe prima pagină a ziarelor, îşi luă măsura de precauție de a purta ochelari de soare. Nu avea niciun chef să fie recunoscut sau abordat de străini. Nu mai dăduse ochii cu Peter Carrington de la înmormântarea surorii sale. Se dusese la tribunal pentru simpla plăcere de a-l vedea cu cătuşe şi acuzat de crimă. Izbucnirea lui îl uimise chiar şi pe el la fel de mult ca şi pe cei prezenți în sala de judecată.

Dar acum, dacă tot se întâmplase aşa, intenționa să-şi ducă acuzația mai departe. Dacă Nicholas Greco reuşise să găsească un martor-cheie împotriva lui Peter Carrington în cazul Althorp, poate că va putea găsi o dovadă la fel de zdrobitoare care să demonstreze că şi Grace fusese asasinată.

Coborî din tren la stația Penn de la intersecția străzii Thirtythird cu Bulevardul Seventh şi ar fi preferat să parcurgă pe jos distanța până la biroul lui Greco de pe Bulevardul Madison, între străzile Forty-eighth şi Forty-ninth. Dar pentru că ploua, fu nevoit să se aşeze la coada pentru taxiuri. O vreme ca aceasta îl făcea să se gândească la ziua înmormântării lui Grace. Nu era frig pentru că era abia începutul lui septembrie,

dar ploua. Acum Grace se odihnea în mormântul familiei Carrington de la cimitirul *Gate of Heaven* din districtul Westchester. Şi asta îşi dorea – să aducă rămăşiţele ei pământeşti la Philadelphia. Trebuia să fie lângă cei care o iubiseră, îşi spunea el, alături de părinţii şi de bunicii noştri.

În cele din urmă, ajunse la taxi. Se urcă şi dădu adresa. Nu mai fusese de mult timp la Manhattan şi era surprins de aglomeraţia din oraş. Cursa costase nouă dolari, iar şoferul nu fusese deloc mulţumit văzând că nu primise nimic în plus peste bancnota de zece dolari. Dacă adun preţul biletului de tren şi al taxiului dus-întors, ziua asta o să mă coste destul de mult chiar înainte să apuc să-l văd pe Greco, îşi spuse Philip. Avusese deja o discuţie în contradictoriu pe tema asta cu soţia lui, Lisa.

— Era cât pe-aici să mor când am auzit ce ai făcut la tribunal, îi reproşase ea. Ştii foarte bine că am iubit-o pe Grace, dar tu eşti obsedat de chestia asta de patru ani de zile. Angajarea unui detectiv particular costă bani pe care noi nu-i avem, dar dacă vrei tu, n-ai decât s-o faci. La şi un împrumut dacă crezi că trebuie, dar termină cu toate astea într-un fel sau altul.

Clădirea de la nr. 342 de pe Madison era îngustă şi avea opt etaje. Biroul lui Greco de la etajul patru era un apartament cu o mică zonă de recepţie. Recepţionera îi spuse lui Meredith că era aşteptat şi îl însoţi imediat în biroul personal al lui Greco.

După o primire cordială şi o scurtă discuţie despre vreme, Greco trecu la afaceri.

— Când mi-aţi telefonat aseară acasă, aţi precizat că s-ar putea să aveţi o dovadă că moartea surorii dumneavoastră nu a fost

un accident. Vă rog să-mi vorbiți despre asta.
— Poate că „dovadă” e cam mult spus, recunoscu Meredith. Cuvântul pe care ar fi trebuit să-l folosesc este „mobil”. Nu este vorba numai de îngrijorarea lui Peter în privința naşterii unui copil cu posibile malformații din pricina alcoolismului lui Grace. Aici este vorba de o sumă mare de bani care ar fi putut constitui mobilul uciderii lui Grace.
— Vă ascult, spuse Greco.
— Căsătoria lor nu a fost una din acele uniuni legate în paradis. Peter şi Grace erau firi foarte diferite. Ei îi plăcea New York-ul şi viața de societate, lui nu. În conformitate cu acordul lor prenupțial, Grace ar fi primit douăzeci de milioane de dolari, plătibili o singură dată, în cazul unui divorț cu excepția situației – şi este vorba de o mare excepție – în care ar fi avut un copil cu el. Dacă ar fi avut un copil cu el, ar fi primit douăzeci de milioane de dolari anual, pentru ca să poată creşte copilul aşa cum se cuvine pentru un Carrington.
— La moartea surorii dumneavoastră, Peter Carrington a fost de acord să se supună unui test cu detectorul de minciuni şi l-a trecut, spuse Greco. Venitul lui a fost estimat la opt milioane de dolari pe săptămână. Cifrele acestea exorbitante ni se par incredibile nouă, adică mie şi dumneavoastră. Cu toate acestea, chiar o sumă mare de bani plătibilă anual conform termenilor acordului prenupțial, soției divorțate nu constituie un mobil plauzibil pentru uciderea soției însărcinate şi a propriului copil nenăscut. Chiar dacă ar fi putut avea probleme fetale din cauza abuzului de alcool, există o mulțime de măsuri care se puteau

lua pentru un copil născut cu probleme.
— Sora mea a fost asasinată, insistă Meredith. În cei opt ani cât a fost căsătorită cu Peter, a avut trei avorturi spontane. Era disperată după un copil. Nu s-ar fi sinucis pentru nimic în lume când era în sfârşit aproape de termen. Ştia că este alcoolică şi începuse să frecventeze în secret Asociația Alcoolicilor Anonimi. Era hotărâtă să termine cu băutura.
— Analizele au arătat că nivelul de alcool în sânge era de peste trei ori mai mare decât limita legală admisă. Sunt mulţi oameni care se reapucă de băutură, domnule Meredith. Sunt sigur că ştiţi şi dumneavoastră acest lucru.
Philip Meredith ezită o clipă, apoi ridică din umeri
— Am să vă spun ceva ce am jurat în faţa părinţilor mei că nu voi dezvălui niciodată. Considerau că aceasta ar compromite în mod iremediabil imaginea pe care o avea lumea despre Grace. Dar acum tata e mort, iar mama este într-un sanatoriu. Are Alzheimer şi nu mai este conştientă de ceea ce se întâmplă.
Meredith coborî vocea, ca şi când s-ar fi temut să nu-l spioneze cineva.
— În momentul morţii ei, Grace avea o aventură cu cineva. Era foarte atentă, în sensul că într-adevăr, copilul era al lui Peter. Grace dorea să nască şi apoi să divorţeze de Peter. Bărbatul cu care era încurcată nu avea deloc bani, iar lui Grace nu-i surâdea gândul de a trăi în sărăcie, voia să continue acelaşi gen de viaţă cu care se obişnuise, având banii lui Carrington la dispoziţie. Cred că în noaptea aceea sau la acea petrecere cineva i-a pus ceva în băutură, cu scopul de a o face să se

îmbete, căci odată luată prima înghițitură, nu se mai putea opri.
— Grace era deja beată când a venit Carrington acasă. Cine putea să-i pună ceva în băutură?
Meredith se uită drept în ochii lui Greco.
— Vincent Slater, fireşte. E gata să facă orice pentru familia Carrington. Şi când spun orice, chiar mă gândesc la absolut orice. Este unul dintre sicofanții aceia care miros banii şi fac tot ce le porunceşte stăpânul.
— Adică a pus ceva în paharul surorii dumneavoastră cu gândul s-o îmbete şi apoi s-o înece? Haideți, domnule
Meredith, e cam trasă de păr!
— Grace era însărcinată în şapte luni şi jumătate. Dacă ar fi intrat brusc în travaliu, existau şanse foarte clare ca pruncul să supraviețuiască. Mai avusese deja dureri false de naştere. Nu mai era timp de pierdut. Peter ar fi trebuit să vină acasă abia în seara următoare. Cred că Slater a pus votcă în apa minerală a lui Grace cu intenția s-o îmbete, apoi s-o arunce în piscină după pierderea cunoştinței. Când a venit acasă, Peter a smuls paharul din mâna surorii mele şi l-a aruncat pe jos, cu genul de reacție spontană pe care am avut-o şi eu ieri, în sala de judecată. Pun pariu că încă se dojeneşte în gând pentru că şi-a ieşit din fire atunci. Dacă ar fi avut timp să gândească, ar fi fost acelaşi soț iubitor şi înțelegător care fusese întotdeauna cu Grace, de când începuse să bea.
— Vreți să-mi spuneți că Slater a pus ceva în paharul surorii dumneavoastră, iar apoi Peter a aruncat-o în piscină după ce

şi-a pierdut cunoştinţa?
— Fie Peter, fie Slater, unul dintre ei a aruncat-o în piscină. De asta sunt convins. Nu avem decât cuvântul lui Slater că s-a dus acasă în noaptea aceea. N-aş fi surprins să aflu nici că Slater l-a ajutat pe Peter să scape de trupul lui Susan. Şi nici nu m-ar mira să aflu că tot el a scăpat de cămaşa lui Peter imediat după ce acesta a ucis-o. Este un om extrem de devotat. Şi la fel de imoral.
— De ce nu vă înfăţişaţi în faţa biroului procuraturii cu această teorie, acum când mama dumneavoastră nu mai poate afla că v-aţi încălcat promisiunea făcută faţă de ea?
— Pentru că nu doresc ca numele surorii mele să fie târât în noroi, eventual fără niciun folos. Eu vă ofer mobilul şi o teorie, dar fireşte că la un moment dat se vor scurge unele ştiri care vor ajunge pe mâna vreunui reporter.
Nicholas Greco se gândi la discuţia avută cu Slater acasă la acesta. Slater era neliniştit, îşi aminti el. Era clar că ascunde ceva, îi era teamă că s-ar putea să iasă ceva la iveală. Să fi fost oare tocmai rolul pe care îl jucase în moartea lui Susan Althorp sau a lui Grace Carrington sau în ambele cazuri?
— Mă interesează să preiau cazul, domnule Meredith, se auzi Greco spunând. Nu ştiu cum staţi dumneavoastră cu banii şi sunt dispus să-mi ajustez onorariul în mod corespunzător. Putem include o clauză conform căreia, în cazul în care veţi obţine despăgubiri civile, voi primi o sumă suplimentară.

34

Am remarcat o schimbare la Peter, de parcă ar fi fost împins până la marginea răbdării. Am dormit amândoi foarte bine, probabil de epuizare, dar şi pentru că aveam sentimentul că suntem în stare de război. Duşmanul câştigase prima bătălie, dar acum trebuia să ne adunăm forţele pentru ceea ce avea să urmeze.

La ora 8.30 am coborât la micul dejun şi Jane Barr aranjase deja masa în sufrageria mică, iar pe bufet aşteptau cafeaua şi sucul de portocale proaspăt stors.

— De ce nu? am încuviinţat noi când ne-a propus să ne pregătească ouă jumări cu costiţă, deşi îmi promisesem ferm să nu accept un astfel de meniu.

Ziarele obişnuite de dimineaţă nu erau pe masă.

— Lasă că o să le citim mai târziu, propuse Peter. Oricum ştim ce scrie în ele.

Jane ne-a turnat cafeaua şi a plecat la bucătărie să pregătească micul dejun. Peter a aşteptat până când a ieşit din încăpere şi apoi a reluat:

— Kay, a început el, cred că nu mai trebuie să-ţi spun că va fi un asediu pe termen lung. Marele Juriu o să mă pună sub acuzare, suntem amândoi de acord cu asta. Apoi se va stabili o dată pentru proces care ar putea fi peste un an sau mai mult. A folosi în actualele împrejurări cuvântul „normal” poate să pară ridicol, dar am să recurg totuşi la el. Vreau ca viaţa noastră să decurgă pe cât este omeneşte posibil de normal în acest

răstimp, adică până când jurații vor pronunța un verdict.
Nu mi-a lăsat timp să comentez şi a continuat.
— Am voie să plec de pe domeniu ca să discut cu avocații mei. Am să discut foarte des cu ei şi am să merg în Park Avenue. Vince trebuie să fie acum ochii şi urechile mele la sediul companiei. Şi o să petreacă şi el acolo o grămadă de timp.
Mai sorbi o dată din cafea. În scurta pauză care s-a creat astfel, mi-am dat seama că în mai puțin de două săptămâni mă obişnuisem atât de mult cu prezența lui Slater, încât mi se părea ciudat când nu era în preajmă.
— Gary o să ne ducă cu maşina în Manhattan şi înapoi, a spus Peter. Intenționez să obțin permisiunea de a merge la New York cel puțin de trei ori pe săptămână.
Peter ştia ce face, avea un scop clar în minte după felul cum vorbea.
— Kay, eu ştiu că nu pot face rău nimănui. Tu mă crezi?
— Te cred şi ştiu că este aşa, am spus eu.
Am întins mâinile peste masă şi degetele noastre s-au împreunat.
— Cred că m-am îndrăgostit de tine exact în clipa când te-am văzut, am spus eu. Erai aşa de cufundat în cartea ta şi păreai aşa de fericit în fotoliul tău mare. Apoi, când te-ai ridicat, ți-au alunecat ochelarii de pe nas.
— Şi m-am îndrăgostit de fata frumoasă, cu părul lăsat pe umeri. Mi-a venit în minte un vers din poemul The Highwayman: *„And Bess, the landlord's black-eyed daughter, stood plaiting a bright red love-knot în her long, dark hair."*

Mai ții minte de la şcoala primară?
— Firește. Iar ritmul poemului amintea de cadența copitelor calului. Numai că eu sunt fiica grădinarului, nu a moşierului, i-am amintit eu. Şi nici nu am ochi negri.
— Destul de aproape.
În mod ciudat, în dimineața aceea nu-mi puteam lua gândul de la tata. Mă gândeam la faptul că, numai cu câteva zile în urmă, Maggie îmi povestise cât de mult îi plăcea să lucreze pe domeniul Carrington, pentru că avea libertatea şi posibilitatea să proiecteze nişte grădini superbe, fără a se preocupa de costuri.
În timp ce mânca ouăle şi costița prăjită plină de colesterol, l-am întrebat pe Peter ce părere avea despre asta.
— Tata era o combinație ciudată de zgârie-brânză şi crize de generozitate incredibilă, a spus el. Şi tocmai asta vreau să le explic foarte costisitorilor noştri avocați. Dacă Maria Valdez a plecat acasă în Filipine, pentru că mama ei era foarte bolnavă, era în firea lui să facă un astfel de gest măreț, să scrie un cec ca s-o ajute să plătească onorariile medicilor. Dar, în aceeaşi zi, şi-a ieşit din minți pentru că Elaine comandase un serviciu nou de farfurii.
Mă gândeam că şi Peter îmi spusese să angajez un designer de interioare şi să fac tot ce doresc dacă vreau să reamenajez casa.
— Se pare că nu prea semeni cu el, am apreciat eu. Cel puțin nu în privința faptului că mi-ai lăsat mână liberă să schimb orice vreau în casă.
— Dar în anumite privințe sunt exact ca el, o contrazise Peter.

De pildă, nu i-a plăcut deloc când Elaine a angajat un bucătar, un valet, o menajeră şi câteva cameriste. La fel ca şi tata, prefer să am un cuplu cum sunt cei doi Barr, care să facă treabă ziua, dar seara să se ducă la ei acasă. Pe de altă parte, niciodată n-am înțeles de ce se supăra tata din cauza banilor care se cheltuiau cu întreținerea zilnică a casei. Cred că moştenise ceva de la Carrington I care nu avea nici măcar o cămaşă ca lumea pe el, dar a făcut avere cu puțurile de petrol – se spune că era mare zgârcit. Mă îndoiesc că a cumpărat vreodată semințe de gazon şi, cu atât mai puțin, alte plante scumpe.

Am terminat micul dejun şi Peter a început să-şi organizeze ziua aşa cum o plănuise, l-a telefonat pe mobil lui Conner Banks şi i-a cerut să-i obțină permisiunea de a veni la New York în această după-amiază ca să aibă o întâlnire la firma lor. Apoi a vorbit mai multe ore la telefon cu Vincent Slater şi cu directorii executivi de la propria companie.

Mi-am dat seama că eram nerăbdătoare să mă duc din nou în oraş cu Peter. Nu avea niciun rost să stau cu Peter şi să asist la şedințele lui cu avocații. Voiam să profit de acest prilej ca să fac o vizită în micul meu apartament. O parte din hainele mele preferate de iarnă şi câteva fotografii înrămate ale părinților mei erau încă acolo şi aş fi vrut să le am aici, în preajma mea.

Peter a obținut permisiunea de a părăsi domeniul Carrington şi am plecat spre New York la începutul după-amiezii.

— Kay, deşi apartamentul tău este în drum, a spus, cred că am să-i cer lui Gary să meargă direct în Park Avenue, la avocați. Dacă, din întâmplare, suntem urmăriți de poliție sau de presă

şi dacă cineva fotografiază maşina oprită în faţa casei tale, s-ar putea să pretindă că am încălcat condiţiile eliberării pe cauţiune. Poate că sunt puţin paranoic, dar nu vreau să risc să mă întorc la închisoare.
Înţelegeam perfect acest lucru şi exact aşa am procedat. Până când am ajuns în faţa clădirii avocaţilor, ploaia se mai potolise. Prognoza meteo indicase cer senin şi se pare că de astă dată aşa avea să fie. Peter era îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cămaşă şi cravată. Pardesiul lui era dintr-o stofă frumoasă de caşmir, albastru-închis şi arăta exact ceea ce şi era: un distins director executiv. Gary i-a deschis portiera, Peter m-a sărutat în grabă şi a spus:
— Vino să mă iei la patru şi jumătate. Poate reuşim să scăpăm de ora de vârf.
Mă uitam în urma lui în timp ce traversa rapid trotuarul şi nu mă puteam abţine să nu mă gândesc cât de nelalocul lui fusese cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, când stătea în sala de judecată în costumul portocaliu de deţinut, cu cătuşe la mâini şi asculta citirea acuzaţiei de crimă.
Nu mai fusesem în apartamentul meu din ziua când ne căsătorisem. Acum, pe de o parte, mi se părea totul foarte familiar şi plăcut, pe de altă parte, cu alţi ochi, îmi dădeam seama cât de mic era spaţiul. Peter fusese aici de câteva ori în perioada când îmi făcea o curte asiduă. În timpul lunii de miere, mi-a sugerat în treacăt să achit tot ce mai aveam de plătit şi să renunţ la tot ce este aici, cu excepţia lucrurilor personale.

Dar ştiam că încă nu sunt pregătită pentru asta. Da, aveam o viaţă nouă, dar o parte din mine nu voia să se desprindă total şi definitiv de viaţa cea veche. Mi-am verificat mesajele telefonice. Nu era niciunul important, cu excepţia celui care venise în dimineaţa aceasta de la Glenn Taylor, tipul cu care mă întâlneam înainte să-l cunosc pe Peter. Fireşte că i-am spus despre Peter imediat ce am început să ne vedem mai des.

— Şi eu care tocmai voiam să te iau la cumpărături să-ţi alegi un inel, mi-a spus el râzând, numai pe jumătate în glumă. Apoi a adăugat: Kay, te rog să fii sigură că ştii bine ceea ce faci. Carrington vine cu un trecut încărcat.

Mesajul lui Glenn din dimineaţa aceasta era exact ceea ce mă aşteptam să primesc de la el – sprijin şi încurajare.

— Kay, îmi pare tare rău pentru tot ceea ce i se întâmplă lui Peter. Nu e chiar cel mai bun început pentru o căsnicie. Ştiu că vă descurcaţi, dar nu uita, dacă pot să te ajut cumva, dă-mi de ştire.

Mi-a făcut plăcere să aud din nou vocea lui Glenn şi mi-am amintit cât de mult ne plăcea să mergem împreună la teatru, dar poate că într-o zi vom putea ieşi toţi trei la un spectacol şi la o cină. Imediat mi-am dat însă seama că Peter nu va putea ieşi nicăieri seara decât dacă va fi achitat la proces. Şi eram şi eu condamnată la asta, căci ştiam clar că nu-l voi lăsa niciodată pe Peter singur acasă seara.

Mi-am luat câteva haine din dulap şi le-am pus pe pat. Aproape toate aveau etichete de la magazinele economice. Elaine nu s-ar îmbrăca nici în ruptul capului cu aşa ceva, mi-am spus eu.

În luna noastră de miere, Peter îmi făcuse cadou un card American Express de platină.
— Cumpără până îți vine rău, sau cum s-o fi spunând, mi s-a adresat el zâmbind.
M-am pomenit plângând. Nu doream să am multe haine. Dacă ar fi stat în puterile mele, aş fi dat toți banii familiei Carrington pentru ca el să fie exonerat de moartea lui Susan şi Grace. Deodată îmi doream chiar să se mute în acest apartament, împreună cu mine, şi să se chinuie să-şi plătească împrumutul făcut pentru a merge la facultate, aşa cum făcea Glenn. Orice, numai să ne simplificăm viața.
M-am şters la ochi şi m-am dus să iau fotografiile părinților din dulap. Era una cu mama, tata şi cu mine la spital, imediat după ce mă născusem. Arătau aşa de fericiți împreună, radiind de bucurie către aparatul fotografic. Eu eram înfăşurată într-o păturică, un prunc nou-născut cu fața zbârcită, care privea în sus spre ei. Mama arăta aşa de tânără şi era aşa de frumoasă, cu părul răsfirat pe pernă. Tata avea pe atunci treizeci şi doi de ani, era încă frumos ca un tinerel şi cu o licărire în ochi. Aveau atât de multe lucruri pentru care să trăiască, dar ea nu mai avea decât două săptămâni până când embolia aceea avea s-o răpună.
Când am aflat împrejurările morții ei şi că eu eram încă la sânul ei când ne-a găsit tata, aveam vreo doisprezece ani. Îmi amintesc că mi-am țuguiat buzele, încercând să-mi imaginez cam ce simțisem când eram alăptată de ea.
Îi arătasem această fotografie lui Peter prima dată când venise

aici şi el spusese:
— Sper că într-o bună zi vom face şi noi o fotografie ca aceasta, Kay.
Apoi a luat fotografia în care eram eu şi tatăl meu, cu puțin timp înainte de a merge cu maşina în locul acela uitat de Dumnezeu şi de a dispărea în fluviul Hudson.
— Îmi amintesc foarte bine de tatăl tău, Kay. Mă interesa foarte mult de ce şi cum alegea plantele. Am avut câteva discuții foarte interesante.
M-am şters din nou la ochi şi m-am dus spre şemineu să iau şi această fotografie acasă cu mine. În seara aceea, cu consimțământul lui Peter, am mutat fotografia preferată a mamei lui şi una a lui de când era copil, împreună cu mama şi cu tatăl lui, şi le-am pus pe placa de deasupra şemineului din salonul dintre dormitoarele noastre. Le-am adăugat acolo şi pe cele ale părinților mei pe care le adusesem din apartamentul de la New York.
— Bunicii, a spus Peter. Într-o zi o să le povestim copiilor noştri despre ei.
— Ce să le spun despre el? am întrebat eu arătând spre fotografia tatălui meu. Să le spun că acesta este bunicul care şi-a pus capăt zilelor şi şi-a părăsit copilul?
— Încearcă să-l ierți, Kay, a spus Peter încet.
— Încerc, am şoptit eu, dar nu pot. Pur şi simplu nu pot.
Mă uitam fix la fotografia în care eram eu şi tata şi, deşi ştiam că e o prostie, în momentul acela mi s-a părut că aude ceea ce spuneam eu şi îmi reproşa că pot să cred aşa ceva despre el.

În dimineața următoare, exact aşa cum promisese băiatul de la meteo, soarele strălucea, iar temperatura crescuse. La ora nouă, am auzit lătrături afară şi mi-am dat seama că veniseră din nou echipele cu câini dresați pentru a descoperi cadavre.

35

Nicholas Greco îşi fixase o întâlnire cu Barbara Krause la procuratură pentru ora 3.30 în după-amiaza de miercuri.
— Nu mă aşteptam să vă fac o vizită atât de curând, spuse el intrând pe uşă.
— Ca să fiu sinceră, nici eu nu mă aşteptam să vă văd atât de repede, întări ea, dar sunteți întotdeauna binevenit.
— Sunt aici deoarece Philip Meredith m-a angajat ca să cercetez împrejurările în care s-a înecat sora lui, Grace Meredith Carrington.
Barbara Krause învățase de mult să-şi controleze expresia feței în sala de judecată, exact ca la poker, dar nu-şi putu ascunde uimirea la auzul acestei veşti.
— Domnule Greco, dacă puteți descoperi ceva care să ne ajute să-i legăm numele lui Peter Carrington de moartea ei, v-aş fi cât se poate de recunoscătoare, spuse ea.
— Nu sunt magician, doamnă Krause. Domnul Meredith mi-a încredințat o anumită informație pe care nu v-o pot dezvălui în momentul de față. Dar pot să vă spun că ne oferă un mobil plauzibil pentru ca Peter Carrington să fi dorit să scape de soția lui. În ciuda acestui fapt, sunt sigur că într-o sală de judecată,

niciun juriu normal nu-l va găsi vinovat, dincolo de orice îndoială rezonabilă, numai pe baza acestei informații. De aceea aş dori să văd dosarul cazului şi să mi se permită să vorbesc cu polițiştii care au inspectat scena crimei.
— Asta-i simplu. Tom Moran a condus cercetările. Acum este la un proces, dar va fi liber peste o oră sau două. Dacă doriți, până atunci puteți sta în biroul lui ca să examinați dosarul.
— Ar fi minunat.
În timp ce apăsa pe butonul interfonului ca să trimită pe cineva după dosar, Barbara spuse:
— Domnule Greco, noi am cercetat dosarul acela cu multă atenție. N-am găsit nimic care să poată sta în picioare în fața unui judecător. Din ceea ce spuneți dumneavoastră, este clar că Philip Meredith a ascuns anumite informații care ne-ar putea ajuta în elucidarea cazului. Indiferent dacă găsiți sau nu ceva în dosarul nostru care să pară relevant, v-aş îndemna să-l încurajați pe clientul dumneavoastră să coopereze cu noi. Poate îi amintiți că dacă Peter Carrington recunoaşte asasinatul, se deschide calea pentru un proces civil de amploare în favoarea familiei Meredith.
— Sunt cât se poate de sigur că Philip Meredith este conştient de acest lucru. Şi mai cred că, în ultimă instanță, chiar dacă eu nu găsesc nimic în acest dosar, va putea fi convins să vă dezvăluie tot ceea ce mi-a spus şi mie.
— Domnule Greco, mi-ați înseninat ziua.
Timp de o oră şi jumătate, Nicholas Greco a stat pe unul din scaunele pentru oaspeți din biroul micuț al lui Tom Moran şi

şi-a luat notițe în nelipsitul carnețel pe care îl avea întotdeauna în servietă. Dintre însemnările lui Moran, una i se păruse deosebit de interesantă. Se referea la o hârtie împăturită, găsită în buzunarul rochiei de seară a lui Grace Carrington, o pagină din revista People, numărul din 25 august 2002, care conținea un interviu cu legendara Marian Howley. *„Marian Howley tocmai a inaugurat propriul spectacol”,* se spunea în însemnare. *„Deşi hârtia era udă, a putut fi identificată, şi conținea şi trei cuvinte scrise de mâna lui Grace Carrington: Să comand bilete.”*

Grace Carrington avea de gând să meargă la un spectacol de pe Broadway, îşi spuse Greco şi îşi notă data revistei. Nu aşa gândeşte o femeie care doreşte să se sinucidă.

La dineul din seara aceea mai fusese invitată încă o familie, Jeffrey şi Nancy Hammond şi, la fel ca şi în urmă cu patru ani, aceştia locuiau tot în Englewood. Dacă e aşa, va încerca să stea de vorbă cu ei în zilele următoare.

Gary Barr servise cocteiluri şi cina din seara aceea, notă el.

Interesant acest domn Barr, îşi spuse Greco. Lucrase sporadic şi pentru familia Althorp, fusese câteodată şi şofer pentru Susan Althorp şi prietenii ei. Servise la cina oferită de familia Carrington din seara dispariției lui Susan şi la micul dejun de a doua zi. De asemenea, fusese de fată şi în noaptea când se înecase Grace, căci locuia în casa de lângă poarta domeniului.

Omniprezentul domn Barr, îşi spuse el. Cred că merită să-i mai fac o vizită, decise el.

Era ora cinci, iar Moran încă nu se întorsese la birou. A fost la

tribunal, îşi spuse Greco. Acum o să se ducă direct acasă. Am să-i telefonez mâine ca să stabilim o întâlnire la o oră mai potrivită.
Străbătu coridorul, îndreptându-se spre biroul personal al Barbarei Krause, ca să returneze dosarul. Moran era împreună cu ea. Barbara se uita la Greco de parcă ar fi uitat complet de existența lui. Apoi spuse:
— Domnule Greco, îmi pare rău, dar va trebui să amânăm discuția pentru altădată. Eu şi Tom ne ducem la domeniul Carrington. Se pare că echipa de câini a dezgropat alte oase umane acolo.

36

Uneori, când organizam o oră de lecturi pentru copii la bibliotecă, le recitam una din poeziile mele preferate. Este vorba despre The Children's Hour (Ora copiilor) de Henry Wadsworth Longfellow şi începe aşa: *„Between the dark and the daylight, when the night is begining to lower…".*
În cazul nostru, lumina zilei era cea care începea să pălească în momentul în care am auzit câinii lătrând afară, undeva în partea de vest a domeniului. Peter plecase la biroul avocaților din Manhattan, dar eu preferasem să rămân acasă. Mă simțeam mult prea obosită şi îmi petrecusem de fapt cea mai mare parte a zilei în pat, moțăind din când în când.
Era deja ora patru când m-am sculat din pat, am făcut un duş şi m-am îmbrăcat, după care m-am dus jos, în biblioteca lui Peter

şi m-am instalat comod în fotoliul lui ca să citesc ceva şi să-l aştept să vină acasă.
Când am auzit lătratul câinilor, m-am repezit spre bucătărie. Jane tocmai venise de la casa ei de lângă poartă ca să pregătească cina.
— Au mai venit şi alţi poliţişti, doamnă Carrington, mi-a spus ea neliniştită, sunt la poartă. Gary s-a dus să vadă ce se întâmplă.
Înseamnă că au mai dezgropat câinii ceva, mi-am spus eu. Fără să mă mai sinchisesc să pun o haină pe mine, am pornit în goană prin amurgul rece, pe poteca ce ducea spre locul de unde se auzeau strigătele şi lătrăturile. Detectivii erau deja acolo şi delimitau zona cu cordonul galben. Era în jurul heleşteului plin de peşti vara. Maşinile poliției traversau grăbite pajiştea înghețată, cu farurile aprinse.
— Unul dintre câini a dezgropat un os de la picior, mi-a şoptit Gary.
— Un os de la picior! Şi cred că este vorba de un os uman?
Am întrebat eu. Stăteam acolo îmbrăcată numai cu un pulover subțire şi dinții îmi clănțăneau deja de frig.
— Sunt sigur că aşa cred.
Am auzit sunetul sirenelor de la maşinile care se apropiau. Mai veneau alți poliţişti, mi-am spus eu. Urmează ziariştii. Cine ar putea să fie persoana îngropată acolo? Zona aceasta fusese cândva locuită de indieni. Tot timpul se descopereau dovezi ale traiului lor din vechime. Poate că era vreun os al celor care fuseseră îngropați cândva aici.

Dar atunci l-am auzit pe unul care ținea câinele:
— … şi era înfăşurat în acelaşi fel de sac de plastic ca şi fata.
Am simțit cum mi se înmoaie picioarele şi cineva a strigat:
— Ține-o să nu cadă!
N-am leşinat, dar un detectiv m-a apucat de un braț şi Gary Barr de celălalt şi aşa m-au condus în casă. Le-am spus să mă ducă în biblioteca lui Peter. Tremuram când m-am prăbuşit în fotoliul lui, iar Jane a venit imediat cu o pătură pe care a înfăşurat-o în jurul meu. L-am spus lui Gary să stea afară şi să-mi spună ce se mai întâmplă. În cele din urmă a venit să mă informeze că îi auzise pe oameni spunând că găsiseră un schelet uman complet şi că victima avea la gât un lanț cu un medalion.
Un medalion! Bănuiam deja că s-ar fi putut ca acele rămăşițe să fie ale tatălui meu. Când am auzit de medalion, am ştiut imediat că trebuie să fie cel pe care îl purta tatăl meu întotdeauna, cel care avea înăuntru fotografia mamei mele. În acel moment am fost sigură că scheletul găsit de câini fusese cândva carne din carnea mea şi sânge din sângele meu.

37

Nu mai am nevoie de alte dovezi că Peter Carrington a ucis-o pe sora mea, îi spuse Philip Meredith lui Nicholas Greco în dimineața de după descoperirea rămăşițelor pământeşti ale lui Jonathan Lansing pe domeniul Carrington. Am discutat cu soția, mă duc direct la biroul procuraturii. Individul este ucigaş

în serie!
Greco nu era surprins de telefonul de la Meredith.
— Cred că este o idee foarte înțeleaptă, spuse el. Şi s-ar putea să nu fie nevoie să se facă publice informațiile despre relația surorii dumneavoastră cu un alt bărbat. Dacă Peter Carrington poate fi convins să recunoască asasinarea ei, opinia publică va presupune că încerca să preîntâmpine naşterea unui copil cu deficiențe.
— Dar avocații lui vor şti despre ce este vorba, nu-i aşa?
— Fireşte. Dar aşa cum probabil că înțelegeți, se vor strădui să obțină cel mai bun târg pentru clientul lor şi nu vor dori să se ştie că un om cu averea lui Carrington a comis o crimă ca să evite să plătească nişte bani.
— Şi după ce recunoaşte că a ucis-o pe Grace, se poate intenta procesul civil, aşa este?
— Da.
— Ştiu că s-ar putea să vi se pară meschin din partea mea că mă interesează banii, dar sanatoriul mamei mele mă costă zece mii de dolari pe lună şi am nevoie de ajutor. N-aş vrea să fiu nevoit s-o mut de acolo.
— Vă înțeleg.
— Vă mulțumesc că sunteți dispus să mă ajutați, domnule Greco. Cred că de acum procurorul va prelua cazul.
S-ar părea că aceasta este cea mai scurtă misiune pe care am avut-o vreodată, îşi spuse în sinea lui Nicholas Greco, încuviințând amabil cele spuse de Philip Meredith. Dar după ce puse receptorul în furcă, se lăsă pe spate şi începu să se

gândească. Obținuse de pe internet pagina din revista People, care fusese găsită asupra cadavrului lui Grace Carrington în noaptea când se înecase.
Când a fost găsită în piscină, Grace purta o rochie de satin pentru femei însărcinate. De ce să fi pus pagina aceea în buzunarul jachetei în loc să lase revista deschisă pe masă? se întrebă Greco.
Uneori, atunci când voia să vizualizeze o situație, Greco îşi punea întrebarea: „Ce ar face Frances în acest caz?" Şi de astă dată ştia răspunsul. O femeie care ține la imaginea ei, nu va dori să-şi creeze o umflătură inestetică şi inutilă în buzunarul rochiei de seară din satin. Dacă era la ea acasă şi vedea într-o revistă ceva ce o interesa, Frances ar fi pus un semn oarecare acolo şi ar fi lăsat revista deschisă la acea pagină pe masă, cu fața în jos.
În dosarul procuraturii nu se menționa că revista fusese luată ca probă în cadrul cercetării. Trebuie să văd în ce zi a apărut la standuri numărul acela, îşi spuse Greco. Şi acum doresc parcă şi mai mult să mă întâlnesc cu ceilalți doi soți care au fost prezenți la dineul cu pricina, Nancy şi Jeffrey Hammond.
O să continui să fac cercetări în cazul acesta, deşi îmi încalc regula fundamentală şi anume să nu lucrez niciodată gratis, îşi zise Nicholas Greco zâmbind în sinea lui.

38

La cinci zile după ce descoperiseră cadavrul tatălui meu, mi-au

dat medalionul găsit la gâtul lui. Îl fotografiaseră şi îl analizaseră ca pe o posibilă dovadă, dar după aceea au fost de acord să mi-l dea. Laboratorul curățase cei douăzeci şi doi de ani de coclеală de pe el, scoțând la iveală strălucirea argintului. Medalionul fusese închis, dar umezeala pătrunsese înăuntru şi fotografia mamei mele se înnegrise, dar trăsăturile ei încă mai puteau fi recunoscute. Am purtat acel medalion la înmormântarea tatălui meu.

Fireşte că i-au pus în spinare lui Peter şi moartea tatei. Vincent Slater îl dusese pe Peter cu maşina în Manhattan în după-amiaza aceea şi sosiseră acasă cu câteva minute după descoperirea cadavrului. Slater i-a telefonat imediat lui Conner Banks, care a luat legătura cu procuroarea Krause. Aceasta i-a spus că îl contactase deja pe judecătorul Smith şi se fixase o audiere de urgență pentru ora opt seara. A mai spus că, deşi nu va cere un mandat de arestare pe numele lui Peter pentru această nouă descoperire, s-ar putea s-o facă în viitorul apropiat. În seara aceasta avea de gând să ceară judecătorului să mărească suma cauțiunii şi să modifice condițiile eliberării condiționate, în sensul să nu i se mai permită să părăsească incinta decât pentru situații de urgență medicală.

Banks i-a spus lui Vincent că se va întâlni cu Peter la tribunal. Am vrut să merg şi eu cu ei, dar Peter s-a opus categoric.

Am încercat să-l fac să înțeleagă că, după acest prim şoc îngrozitor, următoarea mea reacție fusese de profund regret pentru supărarea nutrită pentru tatăl meu atâția ani. Şi i-am mai spus că toată furia care se acumulase la gândul că mă

abandonase se transformase într-o uriaşă milă faţă de tata, însoţită de dorinţa arzătoare de a afla cine l-a ucis. Şedeam pe genunchii lui Peter, cu pătura încă înfăşurată în jurul meu, cu uşa de la bibliotecă închisă, şi i-am spus lui Peter că ştiu că este nevinovat, căci ştiam acest lucru cu fiecare părticică a fiinţei mele.

Maggie mi-a dat telefon imediat ce a aflat ştirile de la televizor. Când a aflat cu cine vorbesc, Peter mi-a cerut s-o invit la noi. Din fericire, a sosit după ce el şi Vincent plecaseră la tribunal. Apoi am trimis-o acasă pe Jane Barr, care era vizibil tulburată de descoperirea cadavrului tatălui meu.

— Tatăl dumneavoastră era un om adorabil, doamnă Carrington, mi-a spus ea plângând. Şi când te gândeşti că a zăcut acolo în toţi anii aceştia.

Îi eram recunoscătoare că era impresionată de tatăl meu, dar nu mai voiam s-o ascult, l-am spus şi lui Gary să se ducă acasă cu ea.

M-am instalat apoi cu Maggie în bucătărie. A făcut pâine prăjită şi ceai şi îi auzeam amândouă pe oamenii care continuau să sape în grădină, în timp ce sorbeam câte o înghiţitură de ceai şi ronţăiam din pâinea prăjită. Auzeam şi câinii cum lătrau în timp ce erau duşi încoace şi încolo pe domeniu.

În seara aceea, Maggie îşi arăta toţi cei optzeci şi trei de ani ai ei. Ştiam că este îngrijorată din cauza mea şi o înţelegeam perfect. Era convinsă că este o nebunie să cred în nevinovăţia lui Peter şi nu voia să rămân singură în casă cu el. Ştiam că nu

puteam să-i spun nimic care s-o liniştească.
Vincent a sunat la ora nouă şi mi-a spus că îi măriseră cauţiunea cu încă zece milioane de dolari. Un curier era în drum spre ei cu un cec autentificat în valoare de această sumă.
— Acum ar fi mai bine să pleci, Maggie, am spus eu. Nu-mi place să ştiu că mergi noaptea cu maşina şi ştiu că nici tu nu vrei să dai ochii cu Peter.
— Kay, nu vreau să te las singură cu el. Dumnezeule mare, cum de poţi fi atât de oarbă şi de necugetată?
— Pentru că există o altă explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat şi am de gând s-o aflu. Maggie, imediat ce ni se va da trupul tatei, o să organizăm înmormântarea. Cu siguranţă ai actul de proprietate pentru locul de veci.
— Da, este în cutia cu valori. Am să-l iau eu. Să nu-l aduci pe soţul tău la înmormântare, Kay. Ar însemna să-l sfidezi pe tatăl tău dacă Peter Carrington ar veni să se prefacă că îl jeleşte.
Maggie avusese nevoie de curaj ca să facă această afirmaţie, căci ştia că s-ar putea să nu mai vorbească niciodată cu ea.
— Peter nu va avea voie oricum să asiste la înmormântarea tatei, am spus eu, dar, dacă ar avea voie, ar fi acolo, alături de mine.
În timp ce ne îndreptam spre uşă, i-am spus:
— Ascultă la mine, Maggie. Ai crezut că tata a fost concediat din cauza băuturii, dar nu a fost adevărat. Ai crezut că s-a sinucis pentru că era deprimat şi nici asta nu a fost adevărat. Ştiu că atunci când a dispărut tata, tu te-ai ocupat de vânzarea casei şi te-ai descotorosit de o mulţime din lucrurile care erau

acolo.
— Am mutat mobila din living, din dormitor şi din sufragerie la mine acasă, a ripostat Maggie. Asta ştii şi tu, Kay.
— Şi ai îngrămădit cele mai multe din lucrurile tale în pod. Dar ce altceva ai mai mutat la tine acasă? Ce s-a întâmplat cu dosarele de lucru ale tatei?
— Era unul singur. Tatălui tău nu-i plăcea să păstreze nimic, l-am pus pe băieții care au cărat mobila să pună şi biroul lui cu dosare tot în pod. Dar era prea înalt, aşa că l-au pus culcat. Şi deasupra au pus canapeaua mea cea veche.
Atunci nu e de mirare că nu l-am văzut niciodată, mi-am spus eu.
— Vreau să-mi arunc o privire pe acest dosar cât mai curând, am spus eu. Ne-am oprit în dreptul dulapului pentru oaspeți şi am scos din el haina lui Maggie, am încheiat-o la nasturi, am sărutat-o şi i-am spus: Ai grijă cum conduci până acasă. S-ar putea să mai fie polei pe şosea. Asigură-te că încui maşina. Şi ascultă la mine: într-una din zilele astea, tu şi cu Peter o să fiți cei mai buni prieteni.
— Oh, Kay, a oftat ea, în timp ce deschidea uşa să iasă. Nu există om mai orb decât cel care nu vrea să vadă.

39

În ultimele zile, Pat Jennings nu mai ştia ce să se facă cu patronul ei, Richard Walker. Luni venise cu expresia aceea cunoscută de uşurare pe chip care arăta că mama îi plătise toate

datoriile de la pariuri. În aceeaşi zi, fratele lui vitreg, Peter Carrington, fusese pus sub acuzația de asasinat. În ziua următoare, marți, Walker discutase despre el foarte dezinvolt:

— Am luat cina cu Peter după ce s-a întors acasă, îi spusese el lui Pat.

Pat îl întrebă ce părere are despre fosta cameristă, Maria Valdez.

— Fireşte că Peter este deprimat din pricina a ceea ce s-a întâmplat, îi explică Walker. Este revoltător că femeia aia şi-a schimbat declarația şi pătează acum memoria tatălui meu vitreg. Sper că o să mă cheme să depun mărturie. Vor afla, astfel, din sursă directă, că bătrânul putea avea şi crize de generozitate spontană. Îmi amintesc că într-o seară luam cina împreună cu el şi cu mama la ora 21. Cineva a venit la masa noastră să ne vorbească de nu ştiu ce cauză nobilă, iar Carrington senior a scos imediat carnetul de cecuri şi i-a scris unul în valoare de zece mii de dolari, acolo pe loc. Dar după aceea, l-a sfidat pe sărmanul chelner cu un bacşiş de-a dreptul meschin.

Walker îi mai vorbi lui Pat şi despre Kay, soția lui Peter.

— Este o fată de-a dreptul încântătoare, se entuziasmă el. Exact ce-i trebuia lui Peter de mai mulți ani. Din câte am văzut, cu toți banii lui, n-a fost prea norocos în dragoste.

Miercuri dimineață, Walker veni la galerie cu o tânără artistă, Gina Black. La fel ca şi predecesoarele ei, Gina îi fu prezentată ca un talent strălucitor, a cărei carieră avea să înflorească sub îndrumarea lui Walker.

O-ho-ho! fu reacția lui Pat.
Auzise despre scheletul găsit pe domeniul Carrington miercuri seara, când ascultase ştirile împreună cu soțul ei. Walker o informase a doua zi de dimineață că era vorba de spre tatăl lui Kay Carrington.
— Deocamdată nu se ştiu niciun fel de detalii, îi mărturisi el, dar purta la gât un lanț cu un medalion în care era fotografia mamei lui Kay. Mama mea este înspăimântată. Era în apartamentul ei de la New York şi a auzit despre aceasta de ia televizor. A spus că atunci când începuseră percheziția cu câini în grădină, înainte de a începe ploaia mai deunăzi, ea îi întrebase pe detectivi dacă nu-şi închipuie cumva că aici este un cimitir.
— Două cadavre găsite pe domeniu, spuse Pat. Nici dacă m-ai plăti, n-aş vrea să locuiesc acolo.
— Nici eu, fu de acord Walker şi trecu pe lângă masa ei, ducându-se spre biroul personal. O să dau câteva telefoane. Să nu-mi faci legătura cu nimeni.
Pat aşteptă până se auzi clicul ferm al uşii. O să stea la telefon cu agentul lui de pariuri, îşi spuse ea. O să fie înglodat în datorii până peste cap în câteva zile. Mă întreb când o să-şi ia maică-sa mâna definitiv de pe el ca să-l lase să se descurce singur.
Luă revista *New York Post* pe care o îndesase în sertarul de sus al biroului ei. În autobuzul cu care venise pe Strada Fifty-seventh sărise pagina şase, dar acum o parcurse cuvânt cu cuvânt. Sărmana Kay Carrington, îşi spuse ea. Cum o fi oare că

fii măritată cu un om care este în mod clar un ucigaş în serie? Probabil este îngrijorată că s-ar putea să fie şi ea omorâtă într-o bună zi.

În ora următoare primi un singur telefon de la o femeie care spunea că se numeşte Alexandra Lloyd. Mai telefonase şi săptămâna trecută, iar Walker nu o sunase. Primise mesajul ei? întrebă ea.

— L-a primit în mod sigur, spuse Pat ferm. Dar am să-i reamintesc.

— Vă rog să notaţi din nou numărul meu şi să-i transmiteţi că este vorba de ceva foarte important.

— Bineînţeles. Treizeci de minute mai târziu, când Walker deschise uşa de la biroul lui, Pat văzu expresia de emoţie şi excitaţie de pe chipul lui. Probabil că nu mai este niciun cal care să alerge pe undeva astăzi şi pe care să nu fi pariat, îşi spuse ea. Richard, ţi-am lăsat un bilet pe birou săptămâna trecută, că a telefonat Alexandra Lloyd. A revenit cu telefonul acum şi ţi-a transmis că este foarte important să iei legătura cu ea.

Îi întinse hârtia pe care notase numărul de telefon al femeii. Richard o luă şi o rupse în bucăţele apoi se întoarse în biroul lui. De astă dată trânti uşa cu putere.

40

Lovitura care l-a ucis pe Jonathan Lansing a fost atât de puternică, încât i-a înfundat craniul la ceafă, spuse Barbara

Krause în timp ce lectura raportul de autopsie. Mă întreb ce gândeşte Kay Carrington când se uită acum la bărbatul ei.
Tom Moran ridică din umeri.
— Dacă nu se teme să înnopteze împreună cu el în aceeaşi casă, mă întreb dacă este în deplinătatea facultăților mintale din punct de vedere legal.
— De astă dată putem fi siguri că Peter Carrington a avut un complice, opină Barbara. Că doar n-a lăsat maşina lui Lansing la dracu-n praznic şi s-a întors apoi pe jos acasă. Cineva l-a adus cu maşina.
— M-am uitat în dosarul nostru de pe vremea când a dispărut Lansing şi s-a raportat că ar putea fi vorba de o sinucidere. Compania de asigurări a avut anumite dubii. Au făcut cercetări în toată zona unde a fost găsită maşina. Un tip ca Peter Carrington nu poate trece neobservat. Are o anumită prestanță. Chiar dacă este îmbrăcat în haine de la Armata Salvării, tot nu poate trece neobservat. Dar nicio descriere nu indică faptul că Carrington ar fi luat autobuzul sau ar fi închiriat o maşină.
— Se spune că Lansing a fost concediat pentru că începuse să bea, spuse Barbara, dar să presupunem că a existat un alt motiv. Să presupunem că cineva îl considera un adevărat pericol. A fost concediat la două săptămâni după dispariția lui Susan Althorp. S-a spus că s-a sinucis două săptămâni mai târziu. Dar când poliția a căutat cu câinii şi a răscolit tot domeniul, n-a găsit nimic, nici măcar în zona dinafara gardului.
Pe masa Barbarei se afla proiectul peisajului schițat de Lansing.

— Mă întreb dacă şi-a prezentat proiectul după ce cadavrul lui Susan fusese îngropat acolo. În acest caz, şi-a semnat singur condamnarea ia moarte.
Se uită la ceas.
— Ar fi bine să mergem. Înmormântarea lui Lansing este la ora unsprezece. Cască bine ochii, poate se întâmplă ceva interesant.

41

Am aranjat ca slujba de înmormântare pentru tata să aibă loc la biserica din apropierea cimitirului MaryRest, unde este îngropată şi mama mea. Este în Mahwah, un orăşel aflat la aproximativ douăzeci de minute de mers cu maşina, la nord-vest de Englewood. Speram ca locul şi ora slujbei să rămână secrete, dar când am sosit la biserică, fotografii erau deja acolo în forță.
Pe mine şi pe Maggie ne luaseră cu maşina cei de la firma de servicii funerare. Când am intrat şi am străbătut intervalul dintre bănci, am văzut chipuri cunoscute: Vincent Slater, Elaine, Richard Walker, soții Barr. Ştiu că intenționaseră de la bun început să vină, dar n-am vrut să-mi fac apariția însoțită de ei. Nu făceam parte din lumea lor când murise tata. În aceste ultime ore, doream să mă separ de ei. Voiam să-l păstrez pe tata numai pentru mine.
În durerea mea, mă simțeam izolată chiar şi față de Maggie. Ştiu că ținuse la tata şi că fusese foarte fericită când mama se

măritase cu el. Ştiu că după moartea mamei l-a încurajat chiar să înceapă să iasă cu alte femei, dar cunoscând-o pe Maggie, sunt sigură că în sinea ei a fost foarte încântată că el a refuzat întotdeauna.

Pe de altă parte, Maggie îl ponegrise întotdeauna pe tata în faţa mea din cauză că bea, deşi cred că a exagerat toate poveştile acelea ca să găsească o motivaţie pentru dispariţia lui.

În biserică era puţină lume, mai ales prietenii lui Maggie, aşa că mi-am dat seama că nu-şi putuse ţine promisiunea de a nu vorbi cu nimeni despre înmormântare. Dar când am văzut lacrimile din ochii ei, m-a durut inima pentru ea. Odată, îmi spusese că nu a mai participat la nicio înmormântare fără să retrăiască durerea suferită la moartea mamei mele.

M-am aşezat pe prima bancă din biserică, la câţiva centimetri de sicriu, cu degetele pe medalionul care stătuse la gâtul tatei în toţi aceşti ani. Îmi spuneam mereu că ar fi trebuit să-mi dau seama că nu se putea să-şi fi pus capăt zilelor. Niciodată n-ar fi fost în stare să mă părăsească.

Maggie a început să plângă când solistul a intonat Ave Maria, aşa cum cântase şi la înmormântarea mamei mele.

„Ave, Ave, Ave, Maria."

Oare de câte ori mai auzisem acest cântec de-a lungul anilor, m-am întrebat eu. *Am mai auzit acel cântec.* Când ultimele note delicate se pierdură în tăcere, mi-a venit în minte, fără niciun motiv, episodul din capelă. Oare scena dintre femeia şi bărbatul de atunci ar fi putut avea vreo semnificaţie mai aparte? Gândul m-a străfulgerat doar, apoi a dispărut. Slujba

s-a terminat. Am urmat sicriul tatei pe intervalul dintre bănci. Odată ajunşi afară, reporterii s-au strâns în jurul nostru. Unul dintre ei m-a întrebat:

— Doamnă Carrington, nu vă deranjează faptul că soţul dumneavoastră nu poate fi alături de dumneavoastră în aceste clipe grele din viaţa dumneavoastră?

Am privit drept în camera de luat vederi. Ştiam că Peter se uită la televizor, sperând că înmormântarea va fi transmisă de canalele locale.

— Soţul meu, aşa cum probabil ştiţi, nu are voie să părăsească domeniul. Nu este vinovat de moartea lui Susan Althorp, de moartea soţiei sale, după cum nici de moartea tatălui meu. O rog pe Barbara Krause, procuroarea districtuală din Bergen, să-şi amintească principiul legal şi moral din această ţară conform căruia o persoană este considerată nevinovată până la proba contrarie. Doamnă Krause, consideraţi-l pe soţul meu nevinovat de toate aceste crime şi apoi examinaţi dintr-o nouă perspectivă faptele din aceste trei omoruri. Vă asigur că asta este exact ceea ce intenţionez eu să fac.

În noaptea aceea, când ne-am dus la culcare, Peter a plâns, iar eu l-am ţinut în braţe.

— Nu te merit, Kay, a şoptit el, nu te merit.

Trei ore mai târziu m-am trezit şi Peter nu era în pat. Cu o presimţire sumbră, m-am repezit, prin salon, în celălalt dormitor. Nu era nici acolo. Atunci am auzit de pe alee un scrâşnet de cauciucuri. M-am repezit la geam şi am apucat să văd cum Ferrari-ul lui se îndrepta vijelios către poartă.

Cincisprezece minute mai târziu, maşinile de politie, alertate de Sistemul Global de Monitorizare care urmăreau brățara electronică, se adunau în jurul lui. Peter stătea îngenuncheat pe gazonul înghețat din fața reşedinței Althorp. Când un polițist a încercat să-l aresteze din nou, Peter i-a repezit un pumn în falcă.

— Este somnambul, i-am spus eu mai târziu în dimineața aceea lui Conner Banks, la acuzarea lui Peter. Altfel nu ar fi părăsit în niciun caz domeniul. Peter fu adus din nou în sala de judecată, îmbrăcat în costumul portocaliu de deținut. De astă dată, pe lângă cătuşe, mai avea şi lanțuri la glezne. Asculta năucit noile acuzații care i se aduceau: încălcarea condițiilor de cauțiune… atacarea unui polițist… riscul dovedit de evadare.

Judecătorului nu i-a trebuit mult timp ca să ia o decizie. Cauțiunea de douăzeci de milioane de dolari a fost anulată. Peter rămânea în arest.

— Dar este somnambul, am insistat eu pe lângă Banks şi Markinson. Este somnambul.

— Vorbeşte mai încet, Kay, a spus Banks. Somnambulismul nu este o scuză în această țară. De fapt, chiar în momentul de față sunt doi indivizi care stau la închisoare pe viață pentru că au ucis pe cineva în timpul unui episod de somnambulism.

42

Vâlva pe care o crease poliția în legătură cu faptul că Peter Carrington fusese găsit în genunchi în fața casei Althorp şi

apoi atacase un polițist, îl făcură pe Nicholas Greco să se întrebe dacă mai are vreun rost întâlnirea cu Nancy şi Jeffrey Hammond, cei doi soți care fuseseră şi ei invitați la cina din seara când se înecase Grace Carrington.

Nancy îi telefonase şi îi explicase că fuseseră plecați în California, la rude, dar îl contactase imediat ce găsise mesajul şi îl invitase să treacă pe la ei.

Cei doi locuiau în Englewood, într-un cartier de case vechi, cu verande mari şi obloane la ferestre, cu o arhitectură tipică pentru secolul al XIX-lea. Greco urcă cele cinci trepte şi sună la uşă. Nancy Hammond veni să-i deschidă şi se prezentă, apoi îl invită înăuntru. Era o femeie scundă, trecută uşor de patruzeci de ani, cu un păr argintiu care îi încadra fața, îndulcind în mod plăcut trăsăturile aspre ale chipului.

— Jeff tocmai s-a întors acasă de câteva minute, se scuză ea. O să coboare îndată. O, iată-l, adăugă ea.

Jeffrey Hammond cobora de la etajul al doilea.

— Aşa mă prezinți tu pe mine: „iată-l?" spuse el ridicând din sprâncene.

Prima impresie a lui Greco fu că se afla în fața unui bărbat înalt, trecut bine de patruzeci de ani, care îi amintea de astronautul John Glenn. La fel ca el, făcea riduri mici la colțul ochilor când râdea. Avea un început de chelie, dar nu ascundea acest fapt. Un lucru care îi displăcea în mod deosebit lui Greco era să vadă bărbați care nu se puteau împăca cu modificarea inevitabilă din structura ADN-ului lor. Putea ochi de la un kilometru o meşă de păr fals şi era încă şi mai

dezgustat de bărbații care îşi dădeau părul lung într-o parte pieptănându-l peste chelie.
Greco se documentase în prealabil despre cei doi şi găsise exact ceea ce se aştepta să găsească în cazul unor prieteni ai lui Grace. Familii bune în ambele cazuri: tatăl ei fusese senator al statului; străbunicul lui fusese membru al unui cabinet prezidențial. Amândoi aveau o educație solidă şi un fiu în vârstă de şaisprezece ani, aflat acum la internat. Jeffrey Hammond lucra pentru o societate de strângere de fonduri, iar Nancy Hammond avea jumătate de normă la biroul unui congresman local, într-o funcție administrativă.
Le explicase atât în mesajul lăsat pe robot, cât şi în discuția telefonică de ce doreşte să vorbească cu ei. Urmându-i în living, scană rapid detaliile din jur. Un membru al familiei era muzician, căci un pian mare şi partiturile dominau încăperea. Pe suprafața pianului erau fotografii de familie. Măsuța de cafea era tapetată cu reviste ordonate în teancuri: *Național Geographic, Time, Newsweek.* Greco văzu că acestea arătau de parcă n-ar fi fost citite. Canapeaua şi fotoliile erau de bună calitate, dar necesitau o tapițerie nouă.
Impresia lui era aceea a unei case plăcute, locuite de oameni inteligenți. Imediat ce luară loc, trecu la subiectul vizitei.
— Acum patru ani, ați dat declarații la poliție în legătură cu comportamentul lui Grace Carrington la cina unde ați fost împreună în seara morții ei.
Jeffrey Hammond îi aruncă o privire soției sale.
— Nancy, eu am crezut că Grace era perfect trează când am

ajuns noi acolo. Dar tu n-ai fost de acord.
— Era neliniştită, agitată chiar, nu-şi găsea locul, spuse Nancy Hammond. Grace era însărcinată în şapte luni şi jumătate şi mai avusese deja false dureri de travaliu. Făcea eforturi să se țină departe de băutură. Era sfâşiată. Cei mai mulți dintre prietenii ei erau în oraş, veneau şi plecau de la apartamentul ei tot timpul. Iar lui Grace îi plăcea să petreacă. Dar doctorul îi spusese că trebuie să se odihnească foarte mult şi cred că în această privință se simțea mai în siguranță la conac, decât în New York. Dar e clar că se plictisea de moarte aici.
— Se vede că o cunoşteați foarte bine, comentă Greco.
— Era măritată cu Peter de opt ani. Şi în toată această perioadă am fost membre la acelaşi club de gimnastică din Englewood. Ori de câte ori stătea la conac, mergea să se antreneze la sala de gimnastică. Ne-am împrietenit.
— Avea încredere în dumneavoastră?
— „Încredere" mi se pare cam mult spus. O singură dată a lăsat garda jos şi a spus că Peter este un geniu bogat, dar lipsit de fantezie.
— Atunci nu credeți că era deprimată?
— Grace era îngrijorată din cauza faptului că bea. Ştia că are o problemă. Îşi dorea cu disperare acest copil şi nu a uitat nicio clipă că pierduse deja trei sarcini. Părerea mea este că băuse deja ceva până să ajungem noi acolo şi după aceea, într-un fel sau altul, a mai gustat pe ascuns câte ceva.
Din diverse motive, dorea ca fiul ei să trăiască, îşi spuse Greco. Şi nu în ultimul rând, să ne amintim că pruncul era biletul ei

către un venit pe viață de douăzeci de milioane anual. Se întoarse către Jeffrey Hammond.
— Dumneavoastră ce părere aveți, domnule Hammond?
Bărbatul îi aruncă o privire gânditoare.
— Tot derulez în minte evenimentele din acea seară, spuse el. Sunt de acord că Grace părea neliniştită când am ajuns noi acolo şi mai apoi, din păcate, pe parcursul serii, a început să articuleze cu greutate cuvintele şi să se clatine pe picioare.
— Dar n-a încercat nimeni s-o oprească din băut?
— Când am observat noi, era deja prea târziu. S-a dus la bar şi şi-a turnat în văzul tuturor votcă direct în pahar. Înainte de cină susținuse că bea numai apă minerală cu lămâie.
— Asta era pentru tine, spuse Nancy Hammond sec. Asemeni celor mai mulți bețivi, trebuie să fi avut sticla ascunsă pe undeva. Probabil în toaletă.
— Se aştepta ca soțul ei să ajungă la cină? întrebă Greco.
— Rețineți, cina aceea nu fusese planificată, spuse Jeffrey Hammond. Grace i-a telefonat lui Nancy cu doar o zi înainte ca să întrebe dacă eram liberi. Seara devreme, ne-a spus că în curând va fi aniversarea lui Richard Walker şi putem să considerăm că această petrecere este în cinstea lui. Nu se pusese tacâm la masă pentru Peter.
— A făcut Grace referire la un articol pe care îl citise în revista People despre actrița Marian Howley? întrebă Greco.
— Da, răspunse prompt Nancy Hammond. De fapt, avea revista deschisă la pagina respectivă când am sosit şi aşa a lăsat-o. A făcut comentarii în privința faptului că Marian

Howley era o actriță minunată şi a spus că avea de gând să cumpere bilete la noua ei piesă, că o cunoscuse pe Marian Howley cu ocazia mai multor acțiuni de binefacere şi avea un gust desăvârşit. După masă, când serveam cafeaua, a început să sporovăiască din nou despre Marian Howley şi să repete întruna, aşa cum fac beţivii, ce gust extraordinar are această actriță. Apoi Grace a rupt pagina din revistă şi a vârât-o în buzunarul jachetei, aruncând revista pe jos.

— Eu n-am văzut-o când a făcut asta, spuse Jeffrey Hammond.

— Pentru că voi toți deja o ignorați. S-a întâmplat doar cu câteva secunde înainte să între Peter când s-a dezlănțuit infernul. Am plecat şi noi câteva minute mai târziu.

Greco îşi dădu seama că se simțea dezamăgit. Venise cu speranța că va putea arunca o privire ceva mai departe, că va afla ceva în plus despre importanța paginii mototolite din buzunarul lui Grace Carrington. Se ridică să plece.

— Nu vreau să vă mai rețin, spuse el, ați fost foarte amabili.

— Domnule Greco, spuse Nancy Hammond, în toți aceşti patru ani n-am crezut nici măcar o secundă că moartea lui Grace a fost altceva decât un accident nefericit, dar după ce am văzut înregistrarea aceea cu Peter Carrington care îl pălmuia pe polițist în fața casei Althorp, mi-am schimbat părerea. Omul este psihopat şi pot să mi-l imaginez foarte bine cum a luat-o în brațe pe Grace, după ce a leşinat pe canapea, şi a aruncat-o în piscină. Aş dori să vă pot spune ceva care să lege moartea lui de el.

— Şi eu, fu de acord foarte ferm şi Jeffrey Hammond. Păcat că

în New Jersey aproape sigur că se va elimina pedeapsa cu moartea.
Greco era şi el pe punctul de a încuviința când observă ceva care îl făcu să tresară. Surprinsese o expresie de îngrijorare în privirile lui Hammond. Cu instinctul care îl înşela rareori, Greco se gândi că a dat exact peste bărbatul cu care Grace Carrington avusese o aventură.

43

După proces, procuroarea mi-a permis să mă întorc în celula de detenție unde era ținut Peter înainte să fie transferat înapoi la închisoare.
Era tot cu cătuşele la mâini şi lanțurile la picioare, stând în mijlocul încăperii. Avea capul plecat, ochii închişi şi, privindu-l, mi se frângea inima. Tot trupul lui părea atât de sleit de parcă ar fi slăbit zece kilograme peste noapte. Părul îi stătea ciufulit şi avea o paloare cadaverică sub barba care îi năpădise fața.
Celula avea o toaletă insalubră într-un colț şi în tot spațiul persista un miros neplăcut. Probabil că Peter mi-a simțit prezența, pentru că a ridicat capul şi a deschis ochii. Cu o voce fermă, dar cu o privire care cerşea înțelegere a spus:
— Kay, aseară n-am încercat să fug. Am visat că trebuie să găsesc ceva şi după aceea cineva a sărit la mine. Kay, am lovit un polițist ieri seară. L-am rănit. Poate că am…
L-am întrerupt.

— Ştiu că n-ai încercat să fugi, Peter. O să-i facem să înțeleagă acest lucru. Peter a făcut un pas înapoi, ca şi când s-ar fi temut că am să-l resping. Dar imediat a revenit la grilaj şi a ridicat mâinile ca să-şi împletească degetele cu ale mele. Am observat că nu mai avea brățara electronică. Îşi atinsese scopul, m-am gândit eu cu amărăciune, a alertat poliția când Peter a ieşit de pe domeniu. Bani foarte bine cheltuiți de statul New Jersey.
— Kay, vreau să divorțezi de mine şi să-ți vezi de viața ta! Atunci m-am prăbuşit complet şi am început să plâng în hohote, fără să mă pot controla, furioasă pe mine însămi că nu-i făceam decât rău.
— Oh, Peter, nu mai vorbi aşa, nici măcar să nu te gândeşti la aşa ceva vreodată!
Îmi făcu semn să tac.
Kay, o să vină imediat după mine. Ascultă ce-ți spun. Nu vreau să stai singură în casă. Adu-o pe bunica ta să stea cu tine.
Am scuturat din cap.
— Nu!
În acel moment a venit un polițist.
— Îmi pare rău, doamnă Carrington, dar trebuie să plecați, a spus el.
Încercând să-mi stăpânesc hohotele de plâns, i-am spus lui Peter:
— Am să aflu când pot să te vizitez. Am să…
— Kay, trebuie să te ocupi de asta imediat, a spus Peter. Vreau să-i spui lui Vincent să angajeze o firmă de securitate chiar de astăzi. Vreau să fie pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi

patru în jurul casei. Nu vei rămâne singură acolo fără pază.
Era declarația unui soț protector. Peter se temea pentru mine.
L-am privit de aproape. Ofițerul m-a luat de cot ca să mă scoată din zona de detenție. Dar nu m-am clintit. Mai aveam ceva de spus şi îmi era perfect indiferent dacă mă auzea şi paznicul.
— Peter, am să organizez o petrecere de pomină la întoarcerea ta acasă după ce se termină tot coşmarul acesta.
Am fost răsplătită cu un zâmbet. Apoi Peter a spus:
— Foarte bine, Kay, am să mă rog din toată la inima la Dumnezeu să se întâmple asta!
În dimineața următoare, întreaga echipă de avocați a lui Peter s-a întrunit la noi acasă. Walter Markinson şi Conner Banks erau şi ei acolo, firește. Ceilalți doi avocați principali veniseră şi ei cu avionul, Saul Abramson, de la Chicago, şi Arthur Robbins, de la Boston.
Vincent Slater îşi ocupă locul lui obişnuit la masa din sufragerie. Soții Barr aşezaseră, ca de obicei, pe bufetul de alături cafea, fursecuri şi apă. Totul era la fel, cu excepția faptului că Peter lipsea din capul mesei. În schimb, m-am aşezat eu pe locul lui.
Dacă săptămâna trecută atmosfera fusese apăsătoare, acum era de-a dreptul sumbră. Conner Banks deschise discuția.
— Kay, dacă asta te poate consola cu ceva, trebuie să-ți spun că raportul poliției din noaptea arestării arată că Peter era dezorientat şi amețit, că avea o expresie inertă în ochi şi nu a reacționat la ordinele lor de a se mişca după ce i-au pus cătuşele. Când s-a urcat în maşină, a început să întrebe ce s-a

întâmplat şi de ce se afla acolo. A spus chiar: *„Nu am voie să plec de pe domeniu. Nu vreau să am necazuri.”* A fost testat pentru consum de droguri şi nu au găsit nimic în organismul lui, aşadar probabil îşi închipuie că juca teatru.
— Nu juca teatru.
— Avem dosarul lui medical complet, a intervenit Markinson. El ştie că este somnambul?
Înainte să apuc eu să răspund, Vincent Slater a intervenit:
— Da, ştie.
L-am zărit broboane de sudoare pe frunte şi pe buza superioară. *„Caii asudă; bărbaţii transpiră; doamnele strălucesc.”* Aşa spunea Maggie pe vremea când eram adolescentă, veneam de la tenis şi spuneam ceva despre transpiraţie. Faptul că îmi amintisem acum tocmai de acest lucru m-a făcut să cred că eu eram cea smintită.
— Ce ştii despre somnambulismul lui Peter? l-a întrebat Markinson pe Slater.
— Aşa cum aţi aflat, lucrez pentru familia Carrington de când am terminat facultatea. Mama lui Peter a murit când el avea doisprezece ani. Pe atunci, eu aveam douăzeci şi patru de ani şi domnul Carrington senior m-a numit un fel de frate mai mare pentru Peter. Îl duceam cu maşina la şcoala pregătitoare şi îl aduceam înapoi şi îl ajutam să se acomodeze acolo. Lucruri de felul acesta. În vacanţele şcolare, tatăl lui era adesea plecat, iar dacă Peter nu era invitat să meargă în vizită la vreun coleg, îl duceam la schi sau la iahting.
Ascultam cu inima cât un purice povestea băiatului care

trebuia să aibă pe cineva pe lângă el ca să-l țină ocupat atunci când cei mai mulți copii se întorc acasă la familiile lor. Mă întrebam dacă lui Slater îi plăcuse această slujbă sau o folosise numai ca să-şi exprime recunoştința față de tatăl lui Peter şi apoi şi față de Peter.

— N-aş fi discutat niciodată despre asta şi n-aş face-o nici acum, dar cred că este spre binele lui Peter. Am fost martor la cel puțin trei episoade de somnambulism.

— Ce vârstă avea Peter pe atunci? îl întrebă imediat Banks.

— Treisprezece ani. S-a întâmplat aici, acasă. Se dusese la culcare, iar eu mă uitam la televizor în camera pe care o folosesc acum drept birou. Am auzit un zgomot şi am ieşit să văd ce este. Peter era la bucătărie, stătea la masă cu un pahar de lapte şi nişte fursecuri în față. Tatăl lui mă prevenise că avusese deja câteva episoade de somnambulism şi mi-am dat seama de îndată că eram martorul unuia dintre ele. Peter a băut laptele, a mâncat fursecurile, a pus farfuria şi paharul în chiuvetă şi a plecat din bucătărie. A trecut la câțiva centimetri de mine, dar nu m-a văzut. M-am luat după el până sus şi l-am urmărit când s-a urcat în pat.

— A existat vreun episod de somnambulism în care a avut manifestări de violență? a întrebat Conner Banks.

— Când avea şaisprezece ani, am fost împreună la Snowbird, la schi, în timpul unei vacanțe şcolare. Aveam un apartament cu două camere în vilă. Am schiat toată ziua şi ne-am dus la culcare cam pe la ora zece. O oră mai târziu, l-am auzit mişcându-se prin camera lui. Era îmbrăcat complet în

costumul de schi. Mi-am dat seama că nu trebuie să-l trezesc, aşa că m-am luat după el ca să nu i se întâmple ceva. A coborât scările. La bar mai erau oameni, dar el i-a ignorat şi a ieşit afară. Mi-am pus în grabă o jachetă groasă peste pijama şi l-am urmat – cu picioarele goale. Schiurile lui erau încuiate afară, dar avea cheia la el şi le-a descuiat.

— Şi-a descuiat schiurile în timp ce dormea? întrebă Markinson cam neîncrezător.

— Da. Apoi s-a îndreptat către lift. Nu puteam să-l las să plece. Eram sigur că liftul este asigurat, dar, pe de altă parte, nu ştiam ce ar putea să facă. Reţineţi, eram cu picioarele goale. Am alergat în urma lui şi l-am strigat pe nume.

Mă temeam deja de ceea ce urma să ne spună Slater.

— Peter s-a răsucit şi, cam aşa cum s-a repezit şi la poliţist ieri seară, m-a atacat şi pe mine. Am reuşit să sar într-o parte, dar vârful schiului m-a atins deasupra sprâncenei. Slater a indicat un semn aflat la sprânceana stângă. Cicatricea aceasta este dovada celor întâmplate în acea noapte.

— Au mai urmat şi alte episoade de somnambulism?

De astă dată întrebarea venea de la Arthur Robbins, avocatul din Boston.

— Eu nu mai ştiu. Vorbesc despre acestea pentru că ar putea să demonstreze, într-un anume fel, existenţa unui şablon care ar putea ajuta la apărarea lui Peter.

— A fost tratat vreodată de un doctor după acest incident alarmant din staţiunea de schi? a întrebat Conner Banks.

— Da, de un doctor mai în vârstă de la spitalul din Englewood.

Dar asta a fost acum douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, aşa că mă îndoiesc că mai trăieşte, însă dosarele lui s-ar putea să mai fie arhivate pe undeva.

— Din câte ştiu eu, băieţii sunt mai predispuşi la somnambulism decât fetele şi asta începe, de regulă, în adolescenţă, a spus Markinson. Oricum, nu sunt sigur că dacă îi relatăm procuroarei un accident violent de somnambulism petrecut acum douăzeci şi cinci de ani, asta îl va ajuta în vreun fel.

— A mai avut o astfel de criză săptămâna trecută, le-am spus eu. Asta a fost imediat după ce Peter s-a întors acasă după primul proces de acuzare. L-am găsit stând în picioare, în faţa unei valize deschise de pe pat, în care pusese mai multe lucruri.

Nu le-am povestit şi despre întâmplarea din noaptea revenirii din luna de miere. Nu puteam să exprim în cuvinte faptul că stătea cu braţul în apă ca şi când ar fi împins sau tras afară un obiect. M-am gândit că avocaţii erau suficient de bine plătiţi ca să-l apere pe soţul meu, dar şi că informaţia mea i-ar putea conduce spre convingerea că este totuşi răspunzător pentru moartea lui Grace.

Mi-era teamă că, deşi lucrau ca să fie achitat, în mintea lor gândeau *„Vinovat”,* conform actului de acuzare.

44

Avocaţii rămân la masă, îi spuse Jane Barr soţului ei când

acesta se întoarse după îndeplinirea sarcinilor pe care i le încredințase ea. Dar nu crezi că trei ore sunt de ajuns? Doamna Carrington arată groaznic. Pot să jur că sărmana fată o să se îmbolnăvească.

— Da, este supusă unei tensiuni foarte serioase, încuviință şi Gary Barr în timp ce îşi aşeza haina în dulapul de lângă uşa bucătăriei.

— Am făcut supă de pui, spuse Jane fără să fi fost nevoie, căci aroma de pui, ceapă şi țelină se răspândise în toată bucătăria. Am să coc nişte biscuiți şi o să mai servesc salată şi brânză. Niciunul dintre ei nu este vegetarian.

Gary Barr îşi cunoştea nevasta. În ultimele două săptămâni, de când fusese găsit cadavrul lui Susan Althorp, Jane nu mai era în apele ei. O privi cum spală salata în chiuvetă. Veni în spatele ei şi o întrebă timid:

— Te simți bine?

Jane se răsuci pe călcâie, cu fața contorsionată de furie şi de vinovăție.

— Nu există un om mai bun pe lumea asta decât Peter Carrington şi acum este la închisoare numai pentru că…

— Nu mai spune nimic, Jane, îi porunci Gary Barr, cu fața schimonosită de furie. Nu mai spune şi nu mai gândi asta. Pentru că nu este adevărat. Jur pe sufletul meu nemuritor că nu este adevărat. M-ai crezut acum douăzeci şi doi de ani. Trebuie să continui să mă crezi şi acum, căci altfel s-ar putea să trăim din nou sub acelaşi acoperiş cu Peter Carrington, şi nu mă refer la acest domeniu.

45

N-am găsit nicio mențiune în dosar despre revista pe care a citit-o Grace Carrington înainte să moară, îi spuse Nicholas Greco Barbarei Krause în timp ce se aşeza la biroul ei.

— Din câte ştiu eu, a fost aruncată, îi spuse Barbara. Grace a rupt o pagină din ea pentru că voia să-şi amintească să comande bilete la un one-woman show care tocmai se inaugurase pe Broadway.

— Da, aşa am înțeles şi eu. M-am întâlnit cu soții Hammond, cei doi tineri care mai participaseră la cină în seara aceea şi am discutat despre asta.

— L-am interogat şi noi la vremea respectivă, răspunse Barbara. În declarațiile lor au confirmat amândoi că Grace băuse şi când a revenit acasă, Peter a făcut o scenă. Soții Hammond au plecat la scurt timp după aceea. Păcat că Philip Meredith nu ne-a spus de acum patru ani că Grace avea o relație cu un alt bărbat, chiar dacă nu ştia cine este acesta.

Lui Greco îi era clar că Barbara Krause nu se gândeşte că „celălalt" ar fi putut fi tocmai Jeffrey Hammond, cu care Grace intenționa să se mărite, şi nici el nu avea de gând să-i spună. Nu era nevoie să-l târască pe Hammond în chestia asta. Cel puțin nu acum. Presupunerea lui era că omul trăia oricum în infern dacă bănuia că Peter Carrington aflase despre aventura lor şi aceasta ar fi putut contribui la mobilul uciderii soției lui.

— Doamna Hammond este absolut sigură că revista era pe

măsuța de cafea atunci când au plecat, spuse Greco. Mi-am permis s-o sun în dimineața asta pe doamna Barr, menajera. Îşi aminteşte foarte clar că nu a aruncat revista şi spune că soțul ei s-a dus acasă înainte ca soții Hammond să plece de la petrecere. Ea fusese cea care descoperise dimineață cadavrul în piscină, telefonând la 911 chiar înainte să-l trezească pe Peter Carrington.

— Ar fi avut timp să arunce revista înainte să ajungă maşina poliției acolo, dar ce rost ar fi avut? întrebă Barbara. Ar fi fost foarte uşor să obținem un alt exemplar. Nu văd ce importanță are.

Greco îşi dădea seama că procuroarea era deja iritată. Se ridică imediat în picioare.

— Nu vreau să vă mai rețin. Am vrut numai să fiu sigur că am înțeles corect faptele.

— Desigur. Barbara Krause se ridică şi îi întinse mâna: Domnule Greco, ați scos un iepure din pălărie. Nu mă deranjează să vă spun că urmărim toate firele posibile ca să dăm de urma amantului lui Grace Carrington. Chiar dacă îl găsim, mărturia lui nu va fi suficientă pentru a-l acuza pe Carrington de asasinarea soției, dar asta ar constitui pentru el un motiv puternic. Cu cât ştim mai multe despre această situație, cu atât avem mai multe şanse să-l obligăm pe Carrington să accepte o negociere.

Dar nu este vorba despre identitatea amantului, îşi spuse Greco. Este vorba de revistă. Venise la acest birou astăzi pentru un singur motiv – să confirme faptul că revista dispăruse fie

imediat înainte, fie imediat după ce se înecase Grace Carrington.

46

Este o perioadă când Kay are cea mai mare nevoie de mine şi tocmai acum se distanțează, îşi spunea Maggie, plimbându-se fără țintă prin casă. Dacă m-ar fi ascultat pe mine şi nu s-ar fi măritat cu Peter Carrington! Slavă Domnului că este la închisoare, de unde nu poate să-i facă nimic. Mi s-a făcut rău când am văzut ce a făcut poliția cu el când l-a găsit în fața casei lui Althorp şi, mai ales, cum s-a repezit şi l-a lovit pe polițist. Sper să-l țină acolo pentru tot restul vieții lui.

Este ora nouă, îşi spuse Maggie. Kay se scoală devreme – am să-i dau un telefon. Când am telefonat ieri, erau toți avocații acolo, dar nu m-a sunat înapoi după aceea.

Cu inima grea din cauza răcirii tot mai accentuate dintre ea şi nepoata ei, Maggie formă numărul de mobil al lui Kay. Dar nu răspunse nimeni. Poate că este din nou cu avocații, decise ea. Am să încerc să sun pe telefonul fix. De astă dată răspunse Jane Barr.

— Doamna Carrington a rămas în pat în dimineața aceasta, îi spuse ea lui Maggie. Am urcat să mă asigur că totul este în ordine şi a spus că nu s-a simțit bine în timpul nopții. Azi avocații nu vin aici.

— Transmite-i că, indiferent dacă-i place sau nu, am să vin la cină, spuse Maggie ferm.

Când puse la loc telefonul în furcă se auzi soneria de la intrare. Prin geamul uşii văzu că afară stăteau doi bărbaţi. Văzând-o pe Maggie, amândoi îi arătară legitimaţiile de detectivi de la biroul procurorului.

Maggie deschise uşa fără chef şi îi invită înăuntru.

— Doamnă O'Neil, începu politicos detectivul mai în vârstă, ştim că atunci când a dispărut Jonathan Lansing, toate lucrurile din casa lui au fost mutate aici. Întâmplător, printre acestea existau dosare de lucru şi, dacă da, se întâmplă să le mai aveţi?

Maggie se gândi la podul ei înghesuit.

— Am dat toate hainele lui, spuse ea. Am utilizat mobila. Era mai bună decât a mea şi, la urma urmelor, fiica lui, Kay, locuia la mine. Am creat un cămin mai plăcut pentru ea.

Poate îşi închipuie că am furat mobila, se întrebă ea neliniştită. Poate că ar fi trebuit să plătesc nişte impozite pentru ea.

— Fireşte înţelegem foarte bine, spuse detectivul mai tânăr, liniştind-o. Dar erau dosare de lucru sau personale care aparţineau lui Jonathan Lansing şi pe care le-aţi păstrat?

— Acelaşi lucru m-a întrebat şi Kay. Era unul într-un birou vechi cu trei sertare pe care l-am găsit în camera folosită de Jonathan ca birou. Acum este în pod, sub canapeaua mea cea veche. Kay a spus că vrea să vină să se uite la el, dar trebuie să găsesc pe cineva voinic ca să dea lucrurile la o parte pentru a muta canapeaua şi abia după aceea o să luăm dosarul.

— Dacă ne daţi permisiunea să examinăm conţinutul acelui dosar, o să fim foarte bucuroşi să-l punem acolo unde doriţi

dumneavoastră, în aşa fel încât să fie comod şi pentru doamna Carrington să-l vadă.
— Nu văd nimic rău în asta, spuse Maggie.
Îi conduse pe detectivi sus şi îşi ceru scuze pentru praf.
— Mereu am vrut să mă descotorosesc de lucrurile astea, explică ea în timp ce, cu un efort minim, detectivii îşi croiră drum spre birou şi îl ridicară în picioare. Dar ştiţi cum este. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu mai apuci să le faci. Kay spune că adun totul ca un hârciog şi are dreptate.
Detectivii nu răspunseră. Fiecare dintre el luase câte un dosar din sertarul de sus şi îl răsfoia. Maggie îi privea tot mai neliniştită, întrebându-se dacă procedase corect lăsându-i să vină aici. Poate că ar fi trebuit s-o întrebe mai întâi pe Kay, îşi spuse ea. Nu vreau să-i mai dau încă un motiv să fie supărată pe mine. Pe de altă parte, dacă Peter Carrington este cel care i-a ucis tatăl şi polițiştii găsesc o dovadă aici, ar fi o nebună să-şi mai piardă timpul necăjindu-se pentru soarta lui.
— La uită-te la asta, îi atrase atenția detectivul mai în vârstă partenerului său şi îi dădu o bucată de hârtie. Era o copie de pe un bilet şi o schiță de peisaj trimisă lui Peter Carrington de către Jonathan Lansing. În bilet se spunea:

Dragă Peter,
Ar fi păcat să nu finalizăm proiectul. Aşa cum probabil ştii, eu şi tatăl tău am discutat să elaborăm un plan simplu pentru terenul de dincolo de gard. Dar pentru că nu mai sunt angajatul lui şi pentru că sunt convins că doamna Elaine

Carrington nu va fi de acord să mă pună în legătură cu tatăl dumitale, aş vrea să te rog pe dumneata să-i înmânezi acest proiect din partea mea. Anexez şi cartea de vizită a unui peisagist pe care îl cunosc şi care ar putea executa acest plan în conformitate cu specificaţiile tatălui dumitale.
Mi-a făcut multă plăcere să stau de vorbă cu dumneata şi îţi urez toate cele bune,

Jonathan Lansing

În timp ce detectivul mai tânăr citea biletul, cel mai în vârstă se uită la Maggie.
— Să nu vă mai scuzaţi niciodată că adunaţi totul ca un hârciog, doamnă O'Neil, spuse el.

47

Conner Banks şedea la masă în faţa clientului său în cămăruţa rezervată pentru întrevederile avocat-client la închisoarea Districtuală Bergen. Fusese desemnat de echipa de avocaţi să analizeze opţiunile lui Peter Carrington împreună cu el.
— Peter, iată cu ce ne confruntăm acum, spuse el. Vestea cea bună este că în timp ce persoana ta „prezintă interes" pentru moartea fostei tale soţii, Grace, aceasta rămâne o chestiune separată. Nu va fi permisă menţionarea ei la acest proces, de vreme ce nu se poate stabili legătura cu decesele anterioare. Dar faptul că atât cadavrul lui Susan Althorp, cât şi al lui Jonathan Lansing au fost găsite pe teritoriul domeniului tău

înseamnă că procuratura va încerca să conexeze cele două cazuri. Chiar şi aşa, suntem de părere că nu vor putea dovedi *„vinovăția dincolo de orice îndoială rezonabilă”.*

— Ce înseamnă *„îndoială rezonabilă”* din moment ce totul arată spre mine? întrebă Peter calm. Eu am fost ultima persoană care a văzut-o pe Susan în viață. Maria Valdez va depune mărturie că acea cămaşă, despre care eu jur că am pus-o în coşul de rufe, nu a fost niciodată acolo şi că tatăl meu a plătit-o ca să-şi țină gura. Acum îmi spui că tatăl lui Kay mi-a trimis un bilet însoțit de o schiță de proiect pentru zona de dincolo de gard, unde a fost găsit trupul ui Susan. Dacă aş fi fost vinovat de moartea lui Susan, aş fi fost înspăimântat, căci prin executarea acestui plan, s-ar fi ajuns la descoperirea cadavrului. Asta mi-ar fi dat un motiv să-l elimin pe Lansing. N-am nicio scăpare.

— Peter, sunt de acord că treaba arată urât, dar ascultă-mă. Poate că altcineva a interceptat acea scrisoare. Nu există nicio dovadă că tu ai primit-o.

— Dar există dovada că tata i-a dat Mariei Valdez cinci mii de dolari.

— Peter, este cuvântul tău contra cuvântului ei că ai pus cămaşa în coşul de rufe. Şi să nu uităm că îşi contrazice acum declarația anterioară, făcută sub jurământ. Jurații sunt sceptici față de oamenii care îşi schimbă declarațiile. Şi da, tatăl tău i-a dat un cec, dar vom prezenta şi alte ocazii în care a avut accese surprinzătoare de generozitate, ca să evidențiem că a vrut să-şi manifeste compasiunea, deoarece Maria îi spusese că mama ei

este pe moarte.
— Jurații nu vor crede una ca asta, spuse Peter.
— Peter, te rog să-ți aminteşti că este suficient ca un singur jurat să fie nesigur de vinovăția ta dincolo de orice îndoială rezonabilă pentru a obține anularea procesului. Dacă nu putem obține chiar achitarea completă, sunt absolut sigur că măcar atât vom obține.
— Anularea procesului – slabă speranță!
Peter Carrington privi drept în ochii avocatului său, apoi întoarse capul şi cu un vădit efort se uită din nou la el.
— Nu credeam că sunt capabil de acte de violență împotriva altei ființe, spuse el, alegându-şi cu grijă fiecare cuvânt. Dar ceea ce i-am făcut acelui polițist îmi arată că acest lucru nu este adevărat. V-a povestit Vincent Slater că l-am lovit când aveam şaisprezece ani?
— Da, ne-a povestit.
— Şi ce se întâmplă dacă, în ciuda eforturilor voastre, nu reuşesc să obțin anularea procesului şi nu sunt achitat?
— Peter, procurorul va cere probabil de două ori condamnarea pe viață. Nu vei mai ieşi niciodată.
— Şi dacă reuşesc să facă o legătură între mine şi moartea lui Grace. În acest caz ce se întâmplă?
— Va urma, fără îndoială, încă o sentință pe viață. Dar Peter, nimeni nu poate dovedi că tu ai ucis-o.
— Conner, ascultă şi ce-ți sun eu. Nu există *„nimeni nu poate dovedi”.* Până acum am fost absolut convins de nevinovăția mea. Dar nu mai sunt chiar aşa de sigur. Ştiu că n-aş face

nimănui rău în mod conştient, dar l-am rănit serios pe poliţist noaptea trecută. Şi i-am făcut acelaşi lucru şi lui Vincent cu ani în urmă. Poate că am mai făcut-o şi în alte împrejurări.
Conner Banks simţi cum i se usucă gura.
— Peter, nu trebuie să-mi răspunzi la următoarea întrebare şi gândeşte-te bine înainte de a o face. În momentul de faţă crezi că, fiind într-o stare psihică modificată, ai fi putut să-i ucizi pe Susan Althorp şi pe Jonathan Lansing?
— Nu ştiu. Noaptea trecută cred că mă dusesem să caut trupul lui Susan pe gazonul din faţa casei părinţilor ei. Trebuia să mă asigur că e moartă. Era un vis sau s-a întâmplat cu adevărat? Nu ştiu sigur.
Banks mai văzuse expresia lui Carrington şi pe chipurile altor clienţi, oameni care ştiau că se află aproape sigur în faţa unei condamnări pe viaţă.
— Şi mai e ceva. Peter coborî vocea, apoi tăcu. Ţi-a spus Kay că în noaptea în care ne-am întors din luna de miere m-a văzut mergând în somn spre piscină şi acolo am băgat mâna în apă, pe sub învelitoare?
— Nu, nu mi-a spus.
— Iarăşi, poate că a fost doar un coşmar sau poate că jucam din nou ceva ce se petrecuse aidoma. Nu ştiu.
— Peter, nimic din toate acestea nu va fi dezvăluit în sala de judecată. O să reuşim să obţinem îndoială rezonabilă.
— Renunţă la chestia asta. Vreau ca apărarea mea să fie în sensul că am comis acele crime, pentru că eram somnambul şi nu eram conştient de ceea ce făceam.

Banks rămase cu gura căscată la el.
— Nu! în niciun caz! La dracu', nu există nicio rugăciune pentru a nu fi condamnat cu o astfel de apărare. Îi oferi procurorului capul pe tavă!
— După cum nu există rugăciune pentru a nu fi condamnat cu apărarea propusă de voi. Încercați să vedeți lucrurile ca mine. Procesul meu va atrage multă publicitate. Există o şansă să facem lumea să înțeleagă că dacă eşti blestemat să fii somnambul şi să comiți o crimă fără să fii conştient, nu eşti răspunzător de ea.
— Glumeşti!
— N-am fost nicicând mai serios în viața mea. L-am pus pe Vince să cerceteze statisticile. În legea britanică şi canadiană, o crimă comisă într-un episod de somnambulism se numeşte *„automatism nesănătos”*. În conformitate cu legile din țara noastră, fapta nu-l face pe om vinovat decât dacă intenția lui este vinovată. Dacă în momentul comiterii infracțiunii lipsea controlul mintal, iar acțiunea respectivă a fost executată în mod automat, atunci este posibilă apărarea pe baza automatismului.
— Peter, ascultă-mă! Asta poate să fie valabil în legislația britanică sau canadiană, dar aici nu merge. Aş fi prostul proştilor dacă m-aş prezenta la tribunal cu o asemenea apărare. Avem două cazuri chiar în acest stat în care oamenii au fost condamnați pentru că au ucis persoane pe care le iubeau foarte mult în timpul episoadelor de somnambulism. Unul şi-a bătut nevasta până a omorât-o, apoi a aruncat-o în piscină. Celălalt a

mers cu maşina câțiva kilometri până la casa socrilor. Le era foarte devotat, dar era şi foarte stresat. L-a bătut cu brutalitate pe socru şi a înjunghiat-o mortal pe soacră. S-a trezit în timp ce mergea cu maşina înapoi spre casă, s-a dus direct la cea mai apropiată stație de poliție şi le-a spus că trebuie să se fi întâmplat ceva cumplit, pentru că era plin de sânge şi îşi amintea vag că văzuse chipul unei femei.

— Mi-a povestit Vince despre aceste cazuri, Conner. Nu uita că am fost în vizorul poliției încă de la vârsta de douăzeci de ani. Chiar dacă am să fiu achitat, am să fiu tratat ca un paria care a reuşit să învingă sistemul şi a scăpat basma curată. Nu vreau să mai trăiesc aşa. Dacă nu-ți întemeiezi apărarea pe aceste considerente, voi găsi pe altcineva care s-o facă.

Urmă o tăcere lungă, apoi Banks întrebă:

— Ai vorbit cu Kay despre asta?

— Da, am discutat.

— Atunci să înțeleg că este de acord şi ea?

— Nu chiar din toată inima, dar da. Şi a mai fost de acord şi cu o altă condiție.

— Care anume?

— Am s-o las să fie alături de mine în timpul procesului. Dar după ce am să fiu condamnat şi înțeleg că probabil aşa se va întâmpla, a fost de acord să divorțeze de mine şi să-şi trăiască viața. Dacă nu ar fi fost de acord cu asta, aş fi refuzat s-o mai văd.

48

Poate că pare ciudat, dar după o zi sau două, a început să-mi placă singurătatea din timpul nopții. Dacă nu puteam să-l am pe Peter alături de mine, atunci preferam să fiu singură. Jane şi Gary Barr se purtau într-un fel care mă făcea să mă simt stingherită. Jane se agita mereu în jurul meu. Ştiu că era îngrijorată pentru că mă simțeam aşa de abătută, dar nu-mi plăcea să am sentimentul că mă observă ca pe o insectă sub microscop.

După vizita detectivilor, Maggie a venit în goana mare, cu ochii în lacrimi, şi a încercat să-mi explice că nu i-ar fi lăsat niciodată pe detectivi să urce în pod dacă ar fi ştiut că asta o să mă supere.

Îi datorez mult prea mult şi îmi este mult prea dragă ca s-o fac să se simtă şi mai rău decât se simțea deja. Aşa cum mi-au explicat avocații, deşi acea scrisoare a tatălui meu îi fusese adresată lui Peter, nu exista nicio dovadă că el o primise sau că nu fusese deschisă de altcineva. În timpul percheziției în casă, fusese găsită altă copie a proiectului tatălui meu.

Am reuşit s-o liniştesc pe Maggie şi s-o asigur că nu o evitam, l-am explicat de ce nu puteam s-o las să locuiască împreună cu mine. În cele din urmă a fost de acord că se simțea mai confortabil la ea acasă, pe fotoliul şi în patul ei. Aşa cum i-am explicat, eram în siguranță acolo – aveam pază la poartă şi în grădină. Fără a mai pomeni că, Peter fiind la închisoare, nu mai trebuia să se teamă de nimic din partea lui.

Vizitele mele la Peter îmi sfâşiau inima. Se convinsese atât de mult că era vinovat de moartea lui Susan şi a tatălui meu, încât manifesta un fel de detaşare curioasă faţă de apărarea lui. Juriul votase pentru punerea lui sub acuzare în cazul ambelor crime şi procesul fusese fixat pentru octombrie. Avocaţii – mai ales Conner Banks – discutau cu el în închisoare, aşa că acum îi vedeam mai rar. Am început să primesc veşti de la foştii colegi de la bibliotecă, de la alţi prieteni, atât de aici, cât şi din Manhattan. Aveau mare grijă cu felul de a mi se adresa, plini de bunăvoinţă, dar şi stânjeniţi, neştiind ce să spună.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău. Aş fi venit la înmormântare dacă aş fi ştiut unde are loc…

— Kay, dacă pot să fac ceva pentru tine, adică dacă vrei să ieşi la un restaurant sau să mergi la un film…

Ştiu ce era în mintea lor. Este greu să abordezi lucrurile acestea în mod raţional. Eram doamna Peter Carrington, soţia unuia dintre cei mai bogaţi oameni din ţară şi eram şi doamna Peter Carrington, soţia unui dublu – poate chiar triplu – asasin.

Am respins toate propunerile de întâlnire. Ştiu că şi cel mai banal dejun ar fi fost extrem de stânjenitor pentru toţi. Singura persoană căreia îi simţeam lipsa era totuşi Glenn. Îmi vorbise pe un ton foarte natural când îmi telefonase:

— Kay, cred că trăieşti un adevărat infern, a spus el.

Şi mi-a făcut plăcere să-i aud vocea. N-am încercat să mă prefac.

— Da, aşa este.

— Kay, poate o să ţi se pară o prostie, dar am încercat să mă

gândesc ce mi-ar plăcea să fac dacă aş fi în locul tău. Şi ştiu răspunsul.
— Şi care este?
— Să ies la restaurant cu un prieten vechi ca mine. Uite ce este, ştiu că asta este tot ce am reprezentat eu pentru tine şi este în regulă. Tu vei conduce conversaţia.
Şi aşa era. De fapt, cred că şi eu fusesem pentru el acelaşi lucru. Mi-ar fi plăcut să accept invitaţia lui la masă, dar, pe de altă parte, nici nu-mi pot imagina cum m-aş fi simţit dacă aş fi fost în locul lui Peter şi aş fi aflat că a ieşit la cină cu una dintre fostele lui iubite.
— Glenn, sună foarte ispititor, dar nu este o idee bună, i-am spus eu. Şi apoi am fost surprinsă să mă aud adăugând: Cel puţin nu acum.
Când începusem oare să cred că Peter avea dreptate şi că, într-o stare psihică specială, comisese crimele de care era acuzat? Am început să raţionez că, din moment ce el însuşi credea, cum aş fi putut eu să nu cred? Şi, fireşte, aceste reflecţii mă sfâşiau.
Am început să mi-l imaginez pe tata în ultimele lui săptămâni de viaţă. Întotdeauna perfecţionist, ar fi vrut să vadă terminată şi ultima parte a proiectului grădinii, chiar dacă nu mai putea să execute el însuşi lucrarea.
Conform raportului poliţiei, lovitura primită în cap fusese atât de puternică încât îi înfundase craniul. Oare Peter fusese acela care ridicase un obiect greu cu care aplicase apoi acea lovitură? Apoi m-au copleşit amintirile frumoase despre tatăl meu, cele

pe care încercasem întotdeauna să le alung, pentru că mă crezusem abandonată de el.
Amintiri de felul acesta: dimineți de duminică când, după ce mergeam la biserică, mă ducea în parcul Van Saun ca să mă plimb cu poneiul.
…Noi doi gătind la noi în bucătărie. Îmi spune că Maggie nu prea ştie să gătească, iar mama fusese silită să învețe diverse rețete din cărți ca să supraviețuiască. Maggie nu ştie nici acum să gătească, tati, gândeam eu.
…Biletul pe care i-l scrisese lui Peter: „Mi-a făcut mare plăcere discuția cu dumneata şi îți urez toate cele bune."
…Ziua în care m-am furişat în casă şi am ajuns în capelă.
În acea perioadă de singurătate, am început să mă duc la capelă aproape în fiecare zi. Nu se schimbase prea mult în toți aceşti ani. Aceeaşi statuie micuță a Fecioarei Maria era acolo, la fel şi masa care trebuie să fi servit drept altar. Am adus o candelă electrică nouă şi am pus-o în fața statuii. Stăteam acolo câte zece-cincisprezece minute, în parte rugându-mă, în parte amintindu-mi de scurta ceartă pe care o auzisem atunci, cu douăzeci şi doi de ani şi jumătate în urmă.
Şi atunci, în mintea mea a încolțit un gând. Nu conştientizasem niciodată că Susan Althorp ar fi putut fi femeia care cerea bani. Familia ei era bogată. Ştiam că avea un cont destul de gras pe numele ei.
Dar dacă fusese totuşi Susan? Atunci cine era bărbatul care se stropşise la ea *„Am mai auzit cântecul ăsta!"* După ce femeia părăsise capela, bărbatul fluierase ultimul vers din cântec. Deşi

eram numai un copil, mi-am dat seama cât de furios era bărbatul.
Acolo, în capelă, s-a înfiripat speranța că poate am să găsesc altă soluție, care ar putea elucida crimele de care era acuzat Peter.
Mi-era teamă să fac chiar şi cea mai mică aluzie în fața lui Peter la ceea ce gândeam. Dacă începea să mă creadă şi se convingea de propria-i nevinovăție, următorul gând ar fi fost că vinovatul este încă prin preajmă şi ar fi început să fie îngrijorat pentru mine.
Aşa cum stăteau lucrurile, deşi participa activ la pregătirea propriei apărări, vedeam că avocații îl convinseseră că nu trebuie să se aştepte la nimic altceva decât la verdictul „vinovat". În timpul vizitelor mele la el, a început să mă îndemne să încep deja în mod discret formalitățile de divorț.
— Kay, în felul tău, eşti şi tu la închisoare la fel ca şi mine, spunea el. Ştiu perfect că nu poți să te duci nicăieri pentru că toată lumea se uită la tine şi vorbeşte despre tine.
Îl iubeam aşa de mult! El stătea închis într-o celulă înghesuită de închisoare şi era îngrijorat pentru că eu stăteam închisă într-un conac! l-am amintit că făcusem o înțelegere. Puteam să-l vizitez la închisoare şi să fiu de față la proces.
— Aşa că hai să nu stricăm puținul timp pe care îl mai avem de petrecut împreună vorbind despre cum să te părăsesc, i-am spus eu.
Fireşte că nu aveam nici cea mai mică intenție să-mi respect partea care îmi revenea din aşa-zisa înțelegere. Dacă avea să fie

condamnat, ştiam că n-am să-l părăsesc niciodată şi nici să divorțez sau să încetez să cred în nevinovăția lui.
Dar el nu contenea să aducă în discuție acel subiect.
— Te rog, Kay, te implor, trăieşte-ți viața, mi-a spus el în timpul unei vizite la sfârşitul lui februarie.
Trebuia să-i spun ceva, ceva ce ştiam în mod sigur numai de câteva zile, dar nu ştiam când este cel mai bun moment ca să-i vorbesc despre asta. Apoi mi-am dat seama că nu va exista niciodată cel mai bun moment, dar acum era momentul potrivit.
— Eu îmi trăiesc viața, Peter, am spus eu. O să avem un copil.

49

Slujba aceasta part-time pe care o avea Pat Jennings la Galeria de Artă Walker o făcuse oarecum celebră. Acum că Peter Carrington nu numai că fusese acuzat de omor, dar mai şi fusese prins în momentul în care încălca condițiile cauțiunii, atacând un polițist, toate prietenele ei erau dornice să aibă bârfe din sursă directă despre familia Carrington.
Pat avea gura pecetluită față de toată lumea, cu excepția lui Trish, cea mai bună prietenă ai de peste douăzeci de ani. Fuseseră repartizare în aceeaşi cameră în anul întâi la facultate şi au considerat ca un fel de spirit de frondă faptul că şi-au ales fiecare un alt diminutiv de la numele pe care îl purtau amândouă – Patricia.
Acum Trish lucra undeva în magazinul exclusivist Bergdorf

Goodman, situat între Fifth Avenue şi Strada Fifty-seventh, la numai o intersecție depărtare de galerie. O dată pe săptămână, cele două femei luau un dejun rapid împreună şi, în cel mai mare secret, Pat o punea la curent cu ultimele bârfe pe care la auzise.

Acum îi împărtăşi convingerea ei că Richard Walker avea o aventură cu o tânără artistă pe nume Gina Black.

— A dat o petrecere în cinstea ei şi nu a costat deloc puțin. Când trece pe la galerie, pot să spun că e înnebunită după el. Îmi pare rău pentru ea, pentru că pot să pariez că treaba n-o să dureze. Din felul cum vorbeşte el, reiese că a avut o mulțime de prietene de-a lungul anilor. Gândeşte-te – a fost căsătorit de două ori şi ambele căsătorii nu au durat nici până să apuce să spele prima dată cârpele de bucătărie. Cred că ambele s-au săturat de faptul că este un parior înrăit şi un afemeiat fără leac.

Săptămâna următoare, Pat a discutat despre Elaine Carrington:

— Richard mi-a spus că mama lui stă mai mult în apartamentul din New York. Se simte jignită pentru că are impresia că noua soție a lui Peter Carrington, Kay, nu doreşte ca ea să treacă oricând pe la conac, ci numai dacă este invitată în mod special acolo. Şi cred că nici Richard nu s-a mai dus prin New Jersey, continuă ea. Mi-a spus că înțelege cât de greu trebuie să-i fie lui Kay, la gândul că probabil Peter i-a ucis tatăl, chiar dacă el nu-şi aminteşte. Richard spune că trebuie să fi fost ca atunci când l-a atacat pe polițist. Am văzut amândouă înregistrarea la televizor. Era clar că Peter Carrington nu se

putea controla deloc. Era de-a dreptul înfricoşător.
— Cu siguranţă că a făcut-o, fu de acord Trish. Ce nenorocire să te măriţi cu un bărbat cu atâţia bani numai ca să descoperi după aceea că nu este zdravăn la cap. Dar, în afară de tânăra artistă, ce altceva mai este nou în viaţa amoroasă a lui Richard?
— Ei bine, sunt nişte chestii, dar nu sunt sigură că e vorba de ceva nou. Este o femeie care îl tot caută la telefon, dar trebuie să fie vorba despre vreo iubire mai veche. O cheamă Alexandra Lloyd.
— Alexandra Lloyd! Ce nume ciudat! comentă Trish. Doar dacă nu este inventat. Poate lucrează în show-biz. Ai cunoscut-o?
— Nu. Poate că este tot artistă, eu aşa cred. Oricum, el îi ignoră telefoanele.
Trei zile mai târziu, Pat Jennings nu mai putu aştepta până la următorul dejun împreună, aşa că îi telefonă lui Trish.
— Richard este complet distrus, îi şopti ea la telefon. Ştiu că a pierdut zdravăn la cai. În dimineaţa asta a venit maică-sa să-l vadă. Când am ajuns aici, erau deja în biroul lui cu uşa închisă şi, mama-mia, ce scandal făceau! El îi spunea că are neapărat nevoie de bani, iar ea urla că nu are de unde să-i dea. Atunci el a răcnit la ea ceva de genul că ştia foarte bine de unde poate face rost de bani, iar ea a sărit ca arsă: Richard, nu mă face să joc această carte!
— Şi ce voia să spună cu asta? întrebă Trish cu răsuflarea tăiată.
— N-am nici cea mai vagă idee, mărturisi Pat, dar mi-ar plăcea al naibii de mult să aflu. Oricum, tot am să aflu, şi atunci îţi dau

imediat de ştire.

50

Asistenta medicală care îl întâmpină pe Nicholas Greco în uşa dormitorului lui Gladys Althorp îl preveni să nu stea prea mult.

— Este foarte slăbită, îi spuse ea. Vorbitul o oboseşte.

Fosta lui clientă stătea întinsă pe un pat de spital instalat alături de patul ei obişnuit de dimensiuni uriaşe. Mâinile i se odihneau peste cuvertură şi Greco observă lipsa verighetei pe care o purta întotdeauna.

Este oare degetul ei prea subțire acum ca să mai poarte verigheta sau este semnul respingerii finale a soțului? se întrebă în sinea lui Greco.

Gladys Althorp ținea ochii închişi, dar îi deschise în momentul în care Greco ajunse la marginea patului ei. Mişcă buzele şi îl salută cu o voce foarte înceată când Greco trecu direct la subiect.

— Doamnă Althorp, nu am vrut să vă deranjez, dar aş dori să lămuresc ceva. S-ar putea să aibă legătură cu persoana care l-a ajutat pe Peter Carrington să ascundă trupul lui Susan.

— Am auzit sirenele poliției în noaptea când a venit aici. Am pus-o pe asistentă să mă ducă la fereastră, l-am văzut cum îl târau în maşină… şi…

Pieptul lui Galdys Althorp începu să se ridice rapid în timp ce se chinuia să inspire.

Asistenta intră în grabă.
— Doamnă Althorp, vă rog să nu vorbiți. Respirați încet. N-ar fi trebuit să vin aici, îşi zise Greco. Îşi puse mâna peste mâna slăbită a bătrânei.
— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să vă mai tulbur, doamnă Althorp.
— Nu pleca. Ai venit aici dintr-un motiv. Spune-mi.
Greco ştia că cel mai bine este să treacă peste menajamente.
— Aş dori foarte mult să ştiu numele celor mai bune prietene ale fiicei dumneavoastră, cele cu care mergea împreună la petreceri când le conducea cu maşina domnul ambasador Althorp.
Dacă Gladys Althorp fu surprinsă sau nu de această întrebare, Greco nu-şi dădu seama, căci femeia nu trăda acest lucru.
— Erau trei fete. Mergeau la aceeaşi şcoală cu Susan, Elisabeth Morrow.
Doamna Althorp vorbea mai încet, cu pauze lungi pentru a respira după fiecare cuvânt.
— Cea mai bună prietenă a lui Susan era Sarah Kennedy. S-a măritat cu Stuart North. Vernie Bauer şi Lenore Salem erau celelalte două. Îmi pare rău, nu pot…
Oftă şi închise ochii.
— Domnule Greco, cred că n-ar mai trebui să-i puneți niciun fel de întrebări acum, interveni asistenta pe un ton ferm.
Susan trebuie să aibă vreo patruzeci de ani acum, calculă Greco. Celelalte sunt probabil de aceeaşi vârstă, poate un an sau doi diferență. Iar părinții lor ar fi trebuit să aibă între

şaizeci şi cinci şi şaptezeci şi cinci de ani. Ar fi vrut s-o întrebe pe mama lui Susan dacă familiile acestor fete locuiau în apropiere, dar încuviință din cap spre asistentă şi dădu să plece. Dar atunci Gladys Althorp deschise din nou ochii.

— Fetele au fost la înmormântarea lui Susan, spuse Gladys Althorp. În colțul buzelor îi apăru umbra unui zâmbet. Îşi spuneau cei patru muşchetari…

— Atunci, locuiesc încă aici? întrebă rapid Greco.

— Sarah. Când s-a măritat cu Stuart, au cumpărat casa de lângă noi. Locuiesc şi acum tot acolo.

Când părăsi locuința familiei Althorp, Greco se îndoia că o va mai vedea vreodată pe Gladys Althorp. Pe de o parte, se dojenea în mintea lui că tulburase ultimele clipe ale femeii. Dar, pe de altă parte, îşi dădea seama că se simte oarecum stingherit de faptul că toate aceste informații se potriveau atât de bine la locul lor, ceea ce îl făcea să creadă că mai erau încă alte piese importante ale acestui puzzle care nu fuseseră descoperite.

Unele dintre faptele care nu se potriveau începuseră să-i atragă atenția. Ajunsese la concluzia că Peter Carrington trebuie să fi fost ajutat de cineva să ascundă cadavrul lui Susan până în momentul în care câinii terminaseră de cercetat zona.

Iar dacă într-adevăr îl ucisese pe Jonathan Lansing, ar fi trebuit să aibă pe cineva care să-l urmeze cu maşina până în locul de pe malul Fluviului Hudson unde lăsase maşina lui Lansing, mormăi el în sinea lui.

Şi apoi, unde era exemplarul din revista People care fusese pe

masă în noaptea în care murise Grace Carrington. Se pare că faptul avea o anumită importanță. Greco ştia cam care ar fi putut fi explicația. Nancy Hammond o văzuse pe Grace când rupsese pagina din revistă. Soțul ei, Jeffrey, susținea că el nu observase. Nancy Hammond a spus că atenția celorlalți oaspeți fusese distrasă de sosirea neaşteptată a lui Peter Carrington acasă. Crede că este singura persoană care a văzut-o pe Grace când a rupt pagina şi a pus-o în buzunar.

Oare cineva care a luat mai târziu revista a crezut că pagina mai este încă în interiorul ei?

Dacă este aşa, atunci avea răspunsul la mai multe întrebări.

Dar acum se ridica altă întrebare. Peter Carrington nu ştia despre revistă. După cum susțineau cu toții – Elaine, fiul ei, Richard, Vincent Slater şi soții Hammond –, Peter s-a dus direct sus după ce a luat paharul din mâna lui Grace reproşându-i că băuse.

Greco se uită la ceas: era ora cinci. Luă mobilul şi formă numărul de la Informații. Îi era teamă ca numărul lui Stuart şi Sarah North să nu fie secret, dar nu era. A auzit o voce computerizată care îi spunea: *„Formăm pentru dumneavoastră numărul 201-555-1570. Dacă vreți să trimiteți un mesaj…”*

Receptorul telefonului din casa familiei North fu ridicat după a doua sonerie. Răspunse o voce caldă de femeie. Greco se prezentă în grabă şi îi spuse că tocmai fusese la Gladys Althorp.

— Am fost angajat să redeschid investigația legată de moartea lui Susan. Sunteți Sarah Kennedy North? întrebă el.

— Da, aşa este. Iar dumneavoastră sunteți probabil detectivul

care a găsit-o pe servitoare. Ambasadorul ne-a vorbit despre dumneavoastră.
— Poate că vă cer ceva imposibil, dar mă aflu în maşina mea chiar în faţa casei familiei Althorp. Ştiu că locuiţi alături. Aş putea trece chiar acum, numai pentru câteva minute? Doamna Althorp mi-a spus că aţi fost cea mai bună prietenă a lui Susan. Aş dori foarte mult să vă pun câteva întrebări legate de Susan.
— Într-adevăr, am fost cea mai bună prietenă a lui Susan. Fireşte că puteţi veni. Este prima casă în dreapta celei a familiei Althorp.
Trei minute mai târziu, Nicholas Greco străbătea aleea care ducea de la stradă spre uşa casei familiei North. Sarah North îl aştepta şi ţinea uşa întredeschisă.
Era o femeie înaltă, cu ochii adânciţi în orbite, cu părul roşcat-închis şi avea o alură atletică. Era îmbrăcată în blugi şi pulover. Zâmbetul ei cald părea sincer şi îl invită în biroul de lângă hol. Prima impresie a lui Greco despre interiorul casei fu aceea că acesta fusese mobilat cu mult gust şi cu tot atâţia bani.
— Soţul meu nu se întoarce decât la şase şi jumătate, îi explică Sarah şi se aşează pe canapea, indicând cu mâna fotoliul de alături pentru Greco. Are biroul tocmai în Manhattan şi insistă să facă naveta în fiecare zi. Cred că înţelegeţi, în orele de vârf durează o veşnicie.
— Înţeleg că la începutul secolului al XX-lea, Englewood era supranumit *„Dormitorul celor de pe Wall Street”.*
— Aşa este şi, într-o anumită măsură, este adevărat şi astăzi. Ce mai face doamna Althorp?

— Din păcate, nu prea bine. Doamnă North, am găsit servitoarea a cărei mărturie s-ar putea să-l condamne de Peter Carrington, dar nu sunt mulțumit. Anumite lucruri nu se potrivesc şi acum sunt convins că trebuie să fi avut un complice. M-ar interesa anul de dinaintea morții lui Susan, înțeleg că uneori, tatăl ei vă ducea cu maşina la petreceri. Dar nu erați suficient de mari ca să conduceți singure?
— Sigur că eram, dar dacă mergeam la o petrecere care era mai departe, ambasadorul insista ca Susan să fie condusă cu maşina. Părinților mei fireşte că le plăcea ideea. Nu vroiau să mergem cu maşina cu fel de fel de adolescenți care mai şi beau câte ceva şi ar fi condus imprudent la întoarcere. Fireşte, erau şi foarte multe ocazii când eram toate la facultate şi ambasadorul nu ne putea controla, să ştie ce făceam acolo. Dar acasă asta era regula.
— Totuşi în noaptea petrecerii de la reşedința Carrington, i-a permis lui Susan să fie adusă acasă cu maşina de Peter Carrington.
— Îl adora pe Peter. Avea încredere în el. Era convins că Peter este altfel. În vara aceea, în timp ce noi jucam tenis şi golf, Peter îşi pusese cămaşa albă şi cravata şi mersese la birou cu tatăl lui.
— Aşadar, atunci când erați conduse cu maşina, erați acolo dumneavoastră, Susan şi alte două fete?
— Da. Susan stătea în față cu Gary, iar Vernie, Lenore şi eu stăteam în spate.
— Gary? Greco nu dorea ca Susan să-şi dea seama că exact

acesta era omul despre care venise să se informeze.
— Gary Barr. El şi soția lui ajutau la petrecerile din casa familiei Althorp. Şi era şi şofer atunci când trebuia să mergem undeva.
— Şi cum se purta? Era prietenos?
— O, da! Susan spunea că e prietenul ei.
— Credeți că era poate… Greco ezită, că era vorba de un interes romantic? A avut vreodată Susan un fel de „slăbiciune" pentru el, aşa cum se spunea pe vremea mea?
— Pentru Gary! O, nu, nimic de genul ăsta. Spunea că o face să se simtă bine, adică în siguranță.
— Doamnă North, sper că înțelegeți că nu doresc să fiu indiscret atunci când vă pun astfel de întrebări la care, eventual dumneavoastră, ca prietenă a lui Susan, poate că nici nu doriți să răspundeți. Dar nu sunt mulțumit de situație. Cred că Peter Carrington trebuie să fi avut un complice pentru a scăpa de cadavrul lui Susan. Puteți să-mi spuneți ceva despre Susan care să mă ajute să înțeleg de ce a plecat în noaptea aceea de acasă după ce a spus părinților că s-a întors?
— Mi-am petrecut ultimii douăzeci şi doi de ani încercând să-mi dau seama de asta, spuse sincer Sarah North. Nu mi se părea deloc normal să cred că Peter a ajutat-o să-şi înşele părinții. De fapt, până când am auzit sirenele poliției în noaptea aceea, în curtea familiei Althorp, m-am îndoit de vinovăția lui. Dar în noaptea aceea ne-am pus halatele şi ne-am repezit afară să aflăm ce se întâmplă. Am văzut cum l-a pocnit pe polițist. A fost rănit serios. Este logic să ne gândim că

s-ar fi putut întâmpla ceva asemănător dacă a lovit-o pe Susan în timpul unui episod de somnambulism.
— Aţi fost şi dumneavoastră la petrecerea de la familia Carrington din seara aceea?
— Toate am fost.
— Până la ce oră aţi stat?
— Până pe la douăsprezece şi jumătate sau unu fără un sfert. Trebuia să mă întorc acasă la ora unu.
— Dar Susan era Cenuşăreasa în seara aceea. Trebuia să fie acasă până la miezul nopţii.
— La dineul din seara aceea mi-am dat seama că tatăl ei era supărat pe ea. Cred că era pur şi simplu răutăcios.
— Dar de ce era răutăcios?
— Nu ştiu.
— Susan era necăjită din cauza atitudinii tatălui ei?
— Da. De fapt, Susan n-a fost în apele ei toată seara. Deşi trebuia s-o cunoşti bine ca să-ţi dai seama de asta.
— Ambasadorul avea reputaţia că îşi pierde repede cumpătul, aşa e, doamnă North?
— Când eram copii, îl poreclisem diplo-NOT. Tot timpul ţipa la Susan şi la fraţii ei. Era un tiran.
— V-aţi întrebat vreodată oare ce ar fi putut face dacă ar fi văzut-o pe Susan furişându-se afară din casă?
— Cred că ar fi ucis-o. Sarah North tresări surprinsă ea însăşi de ceea ce îi ieşise din gură. Fireşte, nu asta am vrut să spun.
— Bineînţeles că nu, o linişti Greco. Se ridică să plece. Aţi fost foarte amabilă. Aş putea să vă mai sun dacă va fi necesar?

— Desigur. Cred că niciuna dintre noi nu vom fi liniştite până când nu va ieşi la iveală tot adevărul legat de moartea lui Susan şi a tatălui ei.
— Moartea tatălui ei! Vă gândiți la moartea tatălui doamnei Carrington?
— Da. Pe chipul doamnei North apăru o expresie de spaimă. Domnule Greco, Kay Carrington a venit să mă vadă. Mi-a pus acelaşi gen de întrebări ca şi dumneavoastră şi i-am promis să nu spun nimănui că a fost aici.
— Aveți cuvântul meu că nu voi spune nimănui nimic, doamnă North.
În timp ce se îndrepta spre maşina lui, Greco îşi dădu seama că era profund tulburat. Se trezi că se întreabă acelaşi lucru ca întotdeauna când trebuia să rezolve un caz: „Să presupunem că…" şi „Dar dacă…?"
Să presupunem că Peter Carrington este complet nevinovat de aceste crime.
Dar dacă adevăratul ucigaş a fost altcineva, o persoană care are legătură cu familia Carrington? Ce ar face acea persoană dacă ar afla că tânăra soție a lui Peter Carrington pune întrebări care ar putea să ducă la el şi să-l descopere?
Poate că doamna Carrington nu doreşte să stea de vorbă cu mine, dar o să mă întâlnesc cu ea, decise Greco când se urcă în maşină. Trebuie să fie prevenită.

Faptul că aşteptam un copil l-a emoţionat, dar l-a şi întristat pe Peter.

— Este minunat, Kay, dar acum trebuie să te odihneşti. Acest stres teribil prin care treci poate să vă facă rău şi ţie, şi copilului. O, Dumnezeule, de ce s-au întâmplat toate astea? De ce nu pot să fiu acasă cu tine, să am grijă de tine?

A decis totodată că varianta de apărare pe care o alesese îl va ajuta să-i explice copilului nostru ce se întâmplase:

— Kay, când copilul nostru o să crească, vreau să înţeleagă că au fost crime pe care le-am comis în somn, când nu deţineam niciun fel de control asupra propriei persoane.

A insistat pe lângă avocaţi să ceară o moţiune de la tribunal prin care să fie testat la un centru de cercetări ale tulburărilor de somn. Dorea să aibă dovada oficială că este somnambul şi că, atunci când era în această stare, nu era conştient de acţiunile-sale.

Chestiunea aceasta a devenit un motiv de dispută între el şi echipa de avocaţi.

— Dacă declarăm deschis, în sala de judecată, că somnambulismul este strategia noastră de apărare în cazul tău este ca şi cum am afirma *„Nevinovat din motive de alienare mentală”,* i-a explicat Conner Banks lui Peter. Este ca şi cum ai scrie pe cer, ca să poată vedea toată lumea *„Sunt vinovat. Am făcut-o. Dar pot să vă explic.”*

— Introduceţi moţiunea, a insistat Peter.

Asta însemna încă o zi în sala de judecată, în faţa judecătorului

Smith. Mi-am apăsat mâinile pe abdomen, pentru că mă simțeam mai puternică cu gândul la fătul care creştea în mine, şi l-am văzut din nou pe tatăl copilului meu adus în sală, cu cătuşe la mâini şi lanțuri la picioare, îmbrăcat în costumul portocaliu de deținut.

Conner Banks a prezentat argumentația.

— Onorată Instanță, a început el, ştiu că este vorba de împrejurări excepționale şi nu am de gând să neg că domnul Carrington a părăsit incinta domeniului, ceea ce aparent, reprezintă o încălcare a condițiilor eliberării pe cauțiune.

Vincent Slater şedea alături de mine; ştiam că nu fusese de acord cu introducerea acestei cereri.

— Cu toate acestea, Onorată Instanță, a continuat Banks, chiar şi în raportul poliției se menționează, în mod detaliat, faptul că Peter Carrington era amețit şi nu înțelegea ce se întâmplă cu el în momentul arestării. Analizele ulterioare au arătat că nu consumase nici alcool, nici droguri. Este absolut imperativ pentru apărarea noastră ca domnul Carrington să fie evaluat în mod corespunzător la o clinică specializată în tulburările de somn de la Spitalul Pascack Valley. Aceasta presupune ca Peter Carrington să petreacă o noapte în spital pentru a i se monitoriza tipul de somn.

— Imperativ pentru apărarea noastră, a şoptit Vincent către mine. Acestea sunt cuvintele de care se va agăța presa.

— Vă rugăm foarte mult, Onorată Instanță, să permiteți efectuarea acestei analize. Suntem gata să depunem o altă cauțiune de douăzeci şi cinci de milioane de dolari dacă ni se

permite efectuarea testului. Recunoaştem că nu este responsabilitatea şerifului să-l escorteze pe acuzat în timp ce acesta investighează diversele posibilităţi de apărare în cazul lui, aşadar vom compensa statul pentru salariile poliţiştilor din cadrul biroului şerifului desemnaţi să-l păzească. Suntem, de asemenea, gata să angajăm o firmă privată de securitate care va aduce mai mulţi poliţişti pensionari pentru a-l opri pe domnul Carrington în cazul vreunei încercări de evadare, ceea ce vă asigurăm că nu va fi cazul.

Onorată Instanţă, o persoană din două sute suferă de somnambulism. Pericolul potenţial reprezentat de somnambul pentru el însuşi şi pentru cei din jur nu este pe deplin cunoscut de opinia publică. Mă îndoiesc că cineva din această sală ştie, de exemplu, că somnambulii nu au voie să fie angajaţi în forţele armate ale Statelor Unite. Există temerea că aceştia ar putea reprezenta un risc atât pentru ei înşişi, cât şi pentru alţii, deoarece au acces la arme sau vehicule şi nu sunt conştienţi de acţiunile lor atunci când dorm.

Vocea lui Conner Banks devenise mai puternică şi mai fermă când accentuase ultimele cuvinte. Apoi a reluat, după o scurtă pauză, pe un ton mai calm.

— Permiteţi-i lui Peter Carrington să stabilească, o dată pentru totdeauna, că undele creierului său îl indică victima unor tulburări de somn. Oferiţi-i această şansă!

Chipul judecătorului Smith era impasibil. Nu ştiam la ce să mă aştept. Dar ştiam ce simte Peter. Satisfacţie. Transmisese acest mesaj. Începea să-şi prezinte cazul în presă.

Banks şi Markinson erau îngrijoraţi; vedeam foarte bine asta. În timpul pauzei care a urmat după formularea cererii, au venit să stea de vorbă cu mine.

— Judecătorul n-o să ne aprobe cererea şi ne-am dat şi de gol. Nu există niciun om în sala aceasta care să nu fie convins că este vorba de o strategie de apărare pe bază de alienare mentală cu o nouă chichiță.

Judecătorul s-a întors. A început prin a spune că, în cei aproape douăzeci de ani de experiență ca judecător în procese penale, nu se mai confruntase niciodată cu o cerere în astfel de circumstanțe. A menționat că statul era îngrijorat de riscul de evadare, dar procuratura nu contesta raportul poliției, în care se arăta că domnul Carrington era ameţit şi nu înțelegea ce se întâmplă cu el în momentul în care a fost reținut pe gazonul familiei Althorp.

— Cererea se aprobă, a continuat el, cu condiția ca un membru al echipei de apărători să fie în permanență prezent şi membrii echipei private de securitate gata să-l oprească în orice moment pe Peter dacă va încerca să evadeze. În aceste condiții, Peter Carrington poate să rămână douăzeci şi patru de ore la centrul de cercetare a tulburărilor de somn.

Peter a considerat că decizia judecătorului este o victorie pentru el. Dar nu şi avocații lui. Ştiam că, chiar dacă medicii vor confirma cauza medicală a somnambulismului lui, aceasta nu va reprezenta nicio diferență pentru formularea verdictului în cadrul procesului. Din acest punct de vedere, nu câştigam nimic.

Voiam să mai discut cu Banks şi Markinson după ce s-a retras curtea şi i-am rugat să ne întâlnim la noi acasă. Încă o dată mi s-a permis să-l vizitez pe Peter în celulă înainte să plece.
— Ştiu ce crezi – că este vorba doar de o victorie aparentă, Kay, mi-a spus el.
— Este de abia prima victorie, Peter, i-am replicat eu dur. Vrem să vii acasă cu noi. Şi aşa va fi.
— O, iubita mea, arăţi ca Ioana d'Arc. Nu-ţi lipseşte decât spada.
Pentru o clipă, zâmbetul lui Peter a fost sincer şi mi-a amintit de felul în care arăta în luna noastră de miere.
Aş fi vrut aşa de mult să-i spun că începusem săpăturile în toate aspectele probelor legate de moartea lui Susan şi a tatălui meu şi că pornisem de le presupunerea că Susan fusese femeia pe care o auzisem în capelă. Dar ştiam că exprimarea în cuvinte a acestor gânduri ar fi avut un efect negativ asupra lui – ar fi început să fie îngrijorat din cauza mea.
Am început în schimb să-i povestesc că îmi petrec timpul examinând etajul al treilea al casei.
— Peter, camerele acelea sunt un fel de versiune mai rafinată a podului lui Maggie. Cine a fost colecţionarul de artă din familia ta?
— Bunica mea, aşa cred, deşi şi străbunica a adunat câte ceva. Dar tot ceea ce are valoare se află pe pereţii din încăperile de jos. Tatăl meu le-a dus pe toate la evaluare de mult.
— Dar cine a colecţionat porţelanurile? Cred că există cel puţin o tonă acolo!

— Străbunica mea le-a adunat pe majoritatea.
— Există un serviciu de Limoges chiar superb. Este încă în lăzi. Am desfăcut câteva bucăți şi au un model admirabil. Pe acela aş dori să-l folosim la dineurile noastre.
Paznicul a apărut în uşă.
— Doamnă Carrington.
— Ştiu. M-am uitat la Peter. Fireşte, dacă nu-ți place modelul, putem să ne uităm la altele. Sunt o mulțime acolo, avem de unde alege.
Am văzut expresia de simpatie din ochii paznicului în momentul în care am trecut pe lângă el. Ar fi putut la fel de bine să-mi spună cu voce tare:
— Madam, n-o să mai mănânce din porțelanurile alea cum n-o să mănânc eu. Aş fi vrut să fi spus asta cu voce tare. L-aş fi spus că am să-l invit la cină când va veni Peter acasă.
Conner Banks şi Walter Markinson erau deja acasă când m-a adus Vincent. Acesta participase până mai târziu la o şedință a directorilor de la Carrington Enterprises în calitate de reprezentant al lui Peter. Peter îi spunea acum lui Vincent *„ochii şi urechile mele”.* Fireşte, nu avea drept de vot, dar îl ținea pe Peter la curent cu tot ce se întâmpla în corporația lui atât de ramificată.
Ca de obicei, Jane Barr îi condusese pe avocați în sufragerie unde m-am dus şi eu. Decisesem să le împărtăşesc convingerea mea tot mai fermă că s-ar fi putut ca Susan Althorp să fi fost femeia pe care o auzisem eu în capelă acum douăzeci şi doi de ani.

Nu ştiuseră până atunci de escapada mea de la vârsta de şase ani, dar când au aflat, reacţia lor m-a uluit de-a dreptul. Păreau îngroziţi.

— Kay, îţi dai seama ce spui? m-a întrebat Banks.

— Spun că s-ar putea ca în ziua aceea Susan să fi fost în capelă încercând să şantajeze pe cineva.

— Poate că încerca să-l şantajeze pe soţul tău, s-a răstit Markinson. Ai idee ce poate face procuratura cu o astfel de informaţie?

— Ce tot spui acolo? am replicat eu sincer nedumerită.

— Spun că, dacă presupunerea ta este adevărată, tocmai ai oferit mobilul uciderii lui Susan de către Peter, a spus grav Conner Banks.

— L-ar vorbit vreodată lui Peter despre faptul că ai fost în capelă atunci şi ai auzit discuţia respectivă? a întrebat Markinson.

— Da. De ce?

— Când i-ai vorbit despre asta, Kay? a întrebat Banks.

Mă simţeam ca şi când aş fi fost supusă unui foc încrucişat de către doi procurori ostili.

— L-am vorbit în seara când a avut loc, la reşedinţa sa, recepţia pentru strângerea de fonduri. Bunica a căzut. Peter a mers cu mine la spital şi a aşteptat până când s-a simţit mai bine, după care m-a adus acasă. Am stat de vorbă.

— Recepţia s-a ţinut pe şase decembrie, din câte îmi amintesc, a spus Markinson frunzărindu-şi însemnările.

— Aşa este. Începeam să simt că trebuie să mă apăr.

— Şi v-aţi căsătorit pe opt ianuarie, cinci săptămâni mai târziu?
— Da. Eram din ce în ce mai frustrată şi mai furioasă. Vrei te rog să-mi spui şi mie unde vrei să ajungi? am cerut eu.
— Lată unde. Kay, începu Conner Banks cu o undă de regret şi tristeţe în voce, ne-am mirat cu toţii ce a însemnat această iubire fulgerătoare. Acum ne-ai oferit explicaţia. Dacă femeia din capelă fusese atunci Susan Althorp şi dacă îl şantaja pe Peter, în minutul în care i-ai vorbit despre acea dispută, ai devenit un pericol pentru el.
Nu-şi putea permite să rişte să povesteşti şi altcuiva despre această conversaţie, tocmai după ce revista *Celeb* publicase acel articol răsunător despre el, căci oamenii ar fi putut pune lucrurile cap la cap. S-a grăbit să te ia de nevastă, pentru că în felul acesta te neutraliza ca martor în cazul unui eventual proces. Ar fi invocat privilegiul marital şi, în plus, s-a străduit să te facă să te îndrăgosteşti de el, în aşa fel încât să nu-l părăseşti niciodată.
În timp ce îi ascultam, m-am înfuriat aşa de tare că îmi venea să le arunc cu ceva în cap amândurora. Am strigat la ei:
— Afară! Ieşiţi afară şi să nu mai veniţi înapoi! mai degrabă l-aş pune pe procuror să-l apere pe soţul meu decât pe vreunul dintre voi. Nu credeţi că, chiar dacă i-a ucis pe Susan şi pe tata, a făcut-o într-un moment în care nu era conştient de actele sale. Iar cum spuneţi că s-a însurat cu mine numai din calcul, ca să-mi închidă gura. Să vă ia dracu' pe amândoi!
Amândoi s-au ridicat să plece.

— Kay, a spus Banks liniştit, dacă te duci la un doctor şi acesta descoperă că ai cancer, dar îți spune că eşti bine, înseamnă că e un mincinos. Singura modalitate prin care putem să-l apărăm pe Peter este să ştim absolut tot ce ar putea influența juriul. Ne-ai împărtăşit o informație-bombă pe care, din fericire, nu suntem obligați s-o transmitem procuraturii, pentru că este ceva ce am descoperit noi. Trebuie să înştiințăm procuratura numai în cazul în care intenționăm să folosim această informație în construirea apărării. Şi bineînțeles că nu vom face acest lucru. Dar, pentru Dumnezeu, nu mai spune nimănui ceea ce ne-ai spus nouă!
Atitudinea războinică mă părăsise brusc.
— Am făcut-o deja. În seara când Peter a fost pus sub acuzare, când am venit cu toții acasă.
— Ai spus cuiva că s-ar fi putut să fie Susan în capelă? Cine a mai auzit asta?
— Elaine, Richard şi Vincent erau aici. N-am spus că mă gândeam la Susan. De fapt, am spus că nu ştiu cine era. Elaine a glumit chiar şi a spus că era posibil să fi fost ea cu tatăl lui Peter, pentru că tocmai se certaseră în ziua aceea din cauza banilor pe care îi cheltuise cu petrecerea.
— Tot e bine. Dar să nu relatezi nimănui despre vizita ta la capelă. Dacă aduce cineva vorba, ai grijă să subliniezi că nu ştii cine era, pentru că acesta este şi adevărul.
Am văzut schimbul de priviri dintre cei doi avocați.
— Va trebui să vorbim despre asta cu Peter, a continuat Banks. Tare aş vrea să-l conving să renunțe la chestia aia cu centrul

pentru tulburări de somn. Trebuie să se roage doar pentru a-l scoate de acolo pe motiv de *„dubii întemeiate”.*
Le mărturisisem avocaților că aştept un copil. În timp ce plecau, Markinson a adăugat:
— Poate acum, când ştie că o să fie tată, o să ne lase să preluăm controlul asupra apărării lui şi să încercăm să obținem achitarea.

52

Nicholas Greco şedea în salonul de primire de la Fundația *Mâini împreunate,* o organizație de binefacere înființată pentru ajutorarea victimelor dezastrelor. Jeffrey Hammond era vicepreşedintele acestei organizații şi, după cum reieşea din cercetările lui Greco, misiunea lui principală nu era să dea bani, ci să facă rost de bani.
Birourile de caritate se găseau în noul Centru Time Warner din Columbus Circle, Manhattan, o locație foarte scumpă la care se adăugau fireşte cheltuielile de întreținere, gândi Greco. Hammond câştiga o sută cincizeci de mii de dolari pe an, un salariu princiar pentru americanul de rând, dar nu cine ştie ce pentru unul care avea un copil la o şcoală pregătitoare care îl costa patruzeci de mii de dolari pe an.
Soția lui Jeffrey, Nancy, lucra cu jumătate de normă la biroul unui congresman local din New Jersey. Fără să-i ştie salariul, Greco presupunea că era vorba de o sumă minimă. Mai ştia că însuşi salariul respectivului congresman era mult prea mic

pentru a-i permite să fie foarte generos cu angajații lui. Nu este de mirare că, neavând avere personală, mulți membri ai congresului împărțeau câte un apartament din Washington.
Toate aceste gânduri îi treceau prin cap lui Greco în timp ce stătea şi aştepta până când tânăra recepționeră îl invită în biroul lui Hammond. Nouăzeci şi nouă la sută din recepționere se născuseră cu o fire veselă, îşi spuse el în timp ce străbătea coridorul.
Ridurile de la colțurile ochilor lui Hammond nu erau vizibile astăzi. Salutul lui avea o veselie forțată şi palma i se umezi uşor când îi strânse mâna lui Greco invitându-l să ia loc. Apoi se asigură că uşa biroului era bine închisă înainte de a se aşeza pe scaunul rotativ din spatele biroului său.
— Domnule Hammond, v-am rugat să ne vedem la dumneavoastră la birou, pentru că doream să discut un subiect pe care aş prefera să nu-l ridic în prezența soției dumneavoastră, începu el.
Hammond dădu din cap fără să spună nimic.
— Mi-am făcut temele, cum s-ar spune, şi am descoperit că Grace Carrington era o mare suporteră a acțiunilor dumneavoastră de caritate.
— Doamna Carrington a fost foarte generoasă în mai multe ocazii. Hammond se străduia să-şi mențină vocea pe un ton neutru.
— Fireşte. A fost chiar preşedinta fundației dumneavoastră de caritate timp de doi ani şi a ajutat la strângerea unor sume importante de bani, ceea ce fost foarte benefic pentru poziția

dumneavoastră aici. Ca să fim sinceri, postul dumneavoastră depinde de succesul pe care îl aveți în obținerea de donații, nu-i aşa?
— Îmi place să cred că misiunea mea este să fac rost de bani, pentru că de aceşti bani beneficiază mulți oameni aflați în nevoie, domnule Greco.
Posibil, îşi spuse Greco.
— Peter Carrington nu a participat la multe din dineurile oficiale la care venea soția lui, aşa este? întrebă el.
— Peter le detesta. Nu-i păsa de ceea ce dona Grace pentru aceste evenimente, atâta timp cât nu era nevoit să participe şi el la ele.
— Aşadar, timp de mai mulți ani, dumneavoastră ați însoțit-o la mai multe asemenea evenimente?
— Da.
— Ce părere avea doamna Hammond despre asta?
— Considera că face parte din obligațiile mele. A înțeles întotdeauna.
Greco oftă.
— Cred că ne ascundem după deget. Mi-e teamă că n-ați fi bun de spion, domnule Hammond. Expresia impasibilă nu vă prinde. Când v-am vizitat ia dumneavoastră acasă şi am vorbit despre moartea lui Grace Carrington, am sesizat spaima din privirea dumneavoastră.
Hammond se uită dincolo de el. Cu o voce monotonă, spuse:
— Este adevărat. Grace şi cu mine ne-am iubit foarte mult.
În toți anii aceştia am avut atâtea în comun – veneam din

familii bune, mersesem la şcoli bune şi nu aveam bani. Nu l-a iubit niciodată pe Peter. Îi plăcea suficient de mult de el şi se bucura fireşte de banii lui. Reuşise să-şi rezolve şi problema cu băutura şi dorea să fie precaută. De fapt, mergea la Alcoolicii Anonimi. Dacă ar fi divorțat de Peter, ar fi primit o alocație de douăzeci de milioane, o sumă excelentă pentru mine sau pentru dumneavoastră, dar insuficientă pentru a-şi păstra stilul de viață pe care îl adora: avionul particular, palatul din Toscana, apartamentul din Paris, fel de fel de alte lucruri de care lui Peter nici nu-i păsa, cu excepția avionului de care avea nevoie pentru propriile afaceri.

— Aşadar, intenționați să aveți o relație de durată?

— Nu, am decis s-o rup cu ea. Ştiu cum poate să vi se pară comportarea mea, dar, indiferent dacă mă credeți sau nu, nu mi-am dorit niciodată să fiu gigolo. O iubeam pe Grace din toată inima, dar îmi dădeam seama în acelaşi timp cât de incorect eram față de Peter şi de Nancy.

Jeffrey Hammond îşi muşcă buzele, se ridică în picioare şi se duse la fereastră, întorcându-se cu spatele la Greco. După o clipă, continuă:

— Am sunat-o pe Grace şi i-am spus că vreau să ne despărțim. Mi-a închis telefonul, dar a revenit a doua zi cu un telefon. A spus că are de gând să-i ceară lui Peter divorțul, că banii nu erau tot ce-şi dorea pentru restul vieții. A glumit spunând că renunță la un tip care are bani pentru unul care face rost de bani. Peter era plecat într-una din deplasările lui lungi. Fiul meu tocmai terminase şcoala elementară. Am fost de acord să

mai aşteptăm încă o lună şi după aceea să le mărturisim lui Peter şi lui Nancy ce hotărâsem. Dar până să facem asta, Grace şi-a dat seama că era însărcinată.

— Intenționa să divorțeze de Peter înainte să afle că este însărcinată? întrebă Greco. Este o schimbare importantă de gândire.

— A fost decizia lui Grace. Era nefericită şi presupun că a decis că luxul fantastic nu constituia o compensație pentru faptul că se simțea singură şi neîmplinită. Pierduse deja trei sarcini şi renunțase la speranța de a mai avea un copil. Dar acum îşi dădea seama că, dacă va da naştere copilului lui Carrington, va avea nu numai copilul pe care şi-l dorise, ci şi stilul de viață la care visa putând totuşi să divorțeze de Peter. Dar înainte de aceasta, eu ar fi trebuit să-i spun lui Nancy că doresc să-mi reiau libertatea, iar Grace lui Peter acelaşi lucru. Dar, în aceste condiții, am decis să mai aşteptăm.

— Exista vreo şansă să fi fost însărcinată cu dumneavoastră, nu cu Carrington?

— Niciuna. Ne luasem toate măsurile de precauție ca să nu se întâmple aşa ceva.

— Credeți că soția dumneavoastră bănuia ceva?

— Spre sfârşitul relației cred că şi-a dat seama, recunoscu Hammond.

— Şi eu aş înclina să cred la fel. Soția dumneavoastră mi s-a părut o persoană foarte perspicace. Dar v-a cerut vreodată socoteală pentru asta, înainte sau după moartea lui Grace Carrington?

— Niciodată. La începutul căsniciei noastre, Nancy mi-a povestit că tatăl ei avusese mai multe relații. Considera că mama ei procedase corect, prefăcându-se că nu ştie nimic. Când a ajuns pe la cincizeci de ani, s-a potolit şi au trăit foarte bine împreună. Cred că Nancy spera că, după moartea lui Grace, vom redeveni apropiați.
— Grace bea mult în timpul sarcinii?
— La început, da, dar încerca să se abțină. Cu o lună înainte să moară nu a pus nicio picătură în gură.
— Dar după aceea, în prezența altor persoane, în seara petrecerii, a luat-o razna. Domnule Hammond, dacă, aşa cum ați spus, soția dumneavoastră ştia despre această relație, s-ar putea să-i fi pus ceva în pahar lui Grace în noaptea aceea?
— Puțin probabil, dar nu este exclus. Oricum, cineva a făcut-o, asta e sigur. Grace nu ar fi riscat niciodată să bea de față cu Elaine sau Vincent Slater. Oricare dintre ei l-ar fi informat pe Peter şi ea ştia acest lucru.
— Ați afirmat că ați plecat acasă la câteva minute după ce Peter s-a dus la culcare. Porțile de la alee erau deschise?
— Bineînțeles. Sigur că pot fi închise, dar erau foarte rar închise, chiar şi noaptea. Şi mă îndoiesc că Peter şi Grace țineau minte să pună în funcțiune sistemul de alarmă.
Greco se întreba dacă era adevărat sau dacă Hammond se străduia să demonstreze, dintr-un motiv numai de el ştiut, că atât domeniul, cât şi casa erau uşor accesibile.
— Cam pe la ce oră ați plecat acasă? întrebă el.
— Puțin după unsprezece. Aşa cum ați văzut, locuim foarte

aproape de casa familiei Carrington, chiar dacă nu suntem în zona cu domenii mari a oraşului.
— Ce aţi făcut după ce v-aţi întors acasă?
— M-am dus sus la culcare. Nancy nu era obosită şi a mai rămas jos să citească.
— Vă amintiţi la ce oră a venit la culcare?
Jeffrey Hammond roşi.
— Nu ştiu, spuse el. Ne certasem destul de tare şi mă culcasem în camera fiului nostru. Era plecat la un prieten unde a înnoptat.
— Aţi fost foarte sincer cu mine, domnule Hammond, şi, ca să fiu cinstit, mă întreb de ce.
— Am să vă spun imediat de ce. Dintr-odată, vocea lui Jeffrey Hammond se umplu de furia controlată pe care o sesizase Greco anterior, când îşi exprimase dorinţa ca pedeapsa cu moartea să se menţină în statul New Jersey. Eu am iubit-o pe Grace. Am fi putut fi fericiţi toată viaţa împreună. Vreau ca ucigaşul ei să fie găsit. Iar dacă există un singur lucru pe care nu-l înţeleg, este motivul uciderii ei. După cum cred că observaţi, nu e cazul să-mi fac griji că voi fi suspectat de uciderea ei. Poate că s-a trezit, s-a dus afară, şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit peste marginea piscinei. Dar dacă cineva i-a luat viaţa, vreau ca acea persoană să fie găsită şi condamnată, chiar dacă asta înseamnă să dăm în vileag relaţia noastră, cu tot ce implică aceasta. Îmi iubesc fiul, dar nu într-atât încât să permit ca viaţa unei femei frumoase să fie curmată de cineva care scapă apoi basma curată din asta.

— Credeți că Peter Carrington a ucis-o pe Grace?
— Şi da, şi nu. În orice caz, nu din cauza banilor – asta nu conta pentru el. Peter nu seamănă cu tatăl lui în această privință. Şi nu cred că ar fi putut s-o ucidă nici din mândrie – ca să răzbune onoarea soțului încornorat. Pur şi simplu, nu-l văd pe Peter făcând aşa ceva. Era mai degrabă frustrat decât furios când i-a smuls paharul din mână. Din câte ştiu acum, ar fi posibil s-o fi ucis în stare de somnambulism. După ce am văzut înregistrarea cu atacul împotriva polițistului, cred că acest lucru este posibil.
— Credeți că este posibil ca soția dumneavoastră să se fi întors la reşedința familiei Carrington, s-o fi trezit pe Grace, să-i propună să facă o plimbare afară şi s-o împingă în piscină?
— Nancy n-ar fi făcut niciodată aşa ceva, spuse Hammond vehement. Este mult prea lucidă ca să-şi piardă controlul în aşa hal. Nu ar risca niciodată să ajungă la închisoare pentru că ştie că se va despărți pentru totdeauna de mine şi de fiul ei. Ironia sorții face ca ea să simtă față de mine ceea ce simțeam eu pentru Grace. Tot mai speră că mă voi îndrăgosti de ea din nou cu timpul.
— Şi o să vă îndrăgostiți, domnule Hammond?
— Aş dori să pot.

53

După ce au plecat Banks şi Markinson, m-am dus să mă întind ca să mă odihnesc. Era aproape ora cinci. Ştiam că avem

paznici la poartă şi pe domeniu. O trimisesem pe Jane acasă spunându-i că nu mă simt prea bine şi o să-mi încălzesc ceva mai târziu puțină supă făcută de ea. Slavă Domnului că nu a protestat. Cred că era evident din comportamentul meu că vreau să rămân singură.

Singură în această casă mare, spațioasă, din care, cu sute de ani în urmă, într-o altă țară, un preot fusese târât afară şi hăcuit cu securea pe gazonul din față. În timp ce stăteam întinsă în pat în apartamentul nostru, mă simțeam şi eu cu sufletul sfâşiat. Era oare cu putință, m-am întrebat eu, ca soțul meu, Peter Carrington, să se fi grăbit să mă ducă la altar pentru că era nevoit să se asigure că n-am să pot depune niciodată mărturie împotriva lui?

Era oare cu putință ca toate declarațiile lui de iubire să nu fi fost decât nişte simple calcule ale ucigaşului cu sânge rece care preferase să rişte mai puțin însurându-se cu mine decât ucigându-mă? îmi aminteam chipul lui Peter, aşa cum stătea în celulă, cu ochii la mine, cu privirile acelea pline de iubire. În spatele acelei expresii, el îşi bătuse oare joc de mine, de Kay Lansing, fiica grădinarului, care fusese atât de monumental de idioată încât să creadă că se îndrăgostise de ea la prima vedere? *Nu există om mai orb decât cel care nu vrea să vadă,* mi-am amintit eu.

Mi-am pus mâna pe abdomen, un gest care devenea aproape un reflex împotriva gândurilor sau situațiilor cu care nu voiam să mă confrunt. Eram sigură că era băiat, nu pentru că aş fi preferat să am un băiat, nu o fată, dar pentru că ştiam că este

băiat. Ştiam că-l port în pântece pe fiul lui Peter.
Dar Peter mă iubeşte, mi-am spus eu ferm. Nu există alt răspuns. Mă amăgesc? Nu. Nu. Nu.
Ține strâns ceea ce ai pentru că aceasta este fericirea. Cine a spus asta? Am uitat. Dar am să țin strâns la piept dragostea mea pentru Peter şi încrederea lui în mine. Trebuie, pentru că fiecare instinct îmi spune că acesta este adevărul. Asta este realitatea.
În cele din urmă am simțit că mă liniştesc. Chiar cred că am ațipit puțin, pentru că atunci când a sunat telefonul de pe noptieră, am tresărit speriată. Era Elaine.
— Kay, a spus ea cu un tremur sesizabil în voce.
— Da, Elaine. Speram că, dacă este la ea acasă, nu are intenția să vină la mine.
— Kay, trebuie să vorbesc cu tine. Este extrem de important. Pot să vin la tine peste cinci minute?
E clar că nu aveam ce face şi trebuia s-o primesc. M-am sculat şi mi-am dat cu puțină apă rece pe față, apoi mi-am dat cu puțin rimei pe gene şi ruj pe buze, după care am coborât. Poate să pară o prostie că îmi dădeam atâta osteneală pentru mama vitregă a lui Peter, dar aveam sentimentul că între mine şi ea se dădea o luptă surdă pentru teritoriu. Acum, când Peter era la închisoare, iar eu eram aşa de nouă aici, luase obiceiul să între şi să iasă din casă ca şi când ar fi fost din nou casa ei.
Dar când a venit la mine în seara aceea, nu mai avea nimic din stăpâna casei de odinioară. Elaine era palidă ca o stafie şi mâinile îi tremurau. Era extrem de nervoasă şi agitată. Am

observat că avea o pungă de plastic sub un braț. Nici nu m-a lăsat să-i spun bună seara, că a şi izbucnit:
— Kay, Richard a intrat într-un bucluc teribil. A pariat din nou. Îmi trebuie un milion de dolari chiar acum!
Un milion de dolari! Erau mai mulți bani decât aş fi câştigat eu toată viața dacă aş fi continuat să lucrez la bibliotecă.
— Elaine, am protestat eu, în primul rând, eu nu am astfel de sume de bani şi este inutil să-i cer lui Peter. Mi-a spus că faci o prostie tot plătindu-i lui Richard datoriile de la pariuri. A spus că numai în ziua când vei refuza să-i mai plăteşti datoriile de la pariuri, Richard va face în sfârşit ceva ca să scape de această dependență.
— Dacă nu plăteşte această datorie, Richard nu va mai trăi suficient ca să facă ceva în legătură cu dependența lui, protestă Elaine.
Era clar că este în pragul isteriei.
— Ascultă-mă, Kay! Eu l-am protejat pe Peter timp de douăzeci şi doi de ani. L-am văzut când a venit în noaptea în care a ucis-o pe Susan. Era somnambul şi cămaşa îi era plină de sânge. Nu ştiu în ce încurcătură se băgase, dar am ştiut că trebuie să-l protejez. Am luat cămaşa din coşul de rufe pentru ca servitoarea să n-o vadă. Dacă crezi că mint, uită-te la asta!
A lăsat punga de plastic să cadă pe măsuța de cafea şi a scos ceva din ea. Era o cămaşă bărbătească de seară. A ridicat-o ca s-o văd. Pe guler şi în jurul primilor trei nasturi de sus erau pete închise.
— Înțelegi ce este asta? a întrebat ea.

Am simțit cum mă ia cu amețeală şi m-am aşezat pe canapea. Da, înțelegeam foarte bine ce ținea în mână. Nu m-am îndoit nicio clipă că era cămaşa lui Peter şi că acele pete închise erau sângele lui Susan Althorp.

— Pregăteşte-mi banii până mâine dimineață, Kay, a spus Elaine.

Mintea mea era copleşită acum de imaginea lui Peter, rănind-o pe Susan. Raportul de autopsie arăta că suferise o lovitură puternică în gură. Aşa se repezise şi la polițist. Dumnezeule mare, mi-am spus eu. Nu există nicio speranță pentru el.

— L-ai văzut pe Peter în noaptea aceea? am întrebat eu.

— Da, l-am văzut.

— Eşti sigură că era somnambul?

— Absolut sigură. A trecut pe lângă mine pe coridor şi nu m-a văzut.

— La ce oră a venit în casă?

— La ora două.

— De ce erai pe coridor la ora aceea?

— Tatăl lui Peter tot mai bombănea în legătură cu cheltuielile pentru petrecere, aşa că am decis să mă duc în alt dormitor. Atunci l-am văzut pe Peter urcând scările.

— Şi după aceea ai intrat în baia lui Peter ca să iei cămaşa. Dar dacă te-ar fi văzut, Elaine, ce ai fi făcut?

— L-aş fi spus că ştiam că. Este somnambul şi eram îngrijorată că se va întoarce în siguranță în pat. Dar nu s-a trezit. Slavă domnului că am luat cămaşa cu mine. Dacă ar fi fost găsită în coşul cu rufe a doua zi, ar fi fost arestat şi condamnat. Probabil

că ar mai fi şi acum la închisoare.
Elaine se mai liniştise şi părea uşurată. Presupun că îşi dăduse seama că o să fac rost de bani pentru ea. A împăturit cămaşa cu grijă şi a pus-o înapoi în punga de plastic, ca şi când ar fi fost o vânzătoare de la magazin care tocmai încheiase o tranzacţie.
— Dacă ai fi vrut cu adevărat să-l ajuți pe Peter, nu ar fi fost mai bine să scapi de cămaşă? am provocat-o eu.
— Nu, pentru că asta era dovada că îl văzusem în noaptea aceea.
Un fel de poliță de asigurare. Ceva pus deoparte pentru zile negre.
— O să-ți fac rost de bani, Elaine, am promis eu, dar numai dacă îmi dai cămaşa.
— Ți-o dau, Kay. Îmi pare rău că trebuie să fac asta. L-am protejat pe Peter pentru că îl iubesc. Acum trebuie să-mi protejez fiul. De asta sunt aici şi mă tocmesc cu tine. Când vei avea şi tu copii, vei înțelege.
Poate că înțeleg deja, mi-am spus eu. Încă nu spusesem nimănui, cu excepția avocaților, că sunt însărcinată. Era prea devreme şi apoi nu voiam ca vestea să ajungă la presă. Şi în niciun caz nu aveam de gând să-i spun despre copil lui Elaine acum, m-am gândit eu cu amărăciune, exact când mă tocmeam cu ea ca să cumpăr cămaşa însângerată care dovedea că tatăl lui era un ucigaş.

Vincent Slater fusese la un dineu de afaceri în Manhattan şi nu era acasă când îl sunase Kay.

— Dacă nu te întorci destul de devreme în seara aceasta, sună-mă mâine-dimineaţă la prima oră, îi spusese ea în mesajul înregistrat de robot.

Slater ascultă mesajul la 23.30. Ştia că Kay se culcă devreme, aşa că n-o mai deranjă. Dar ce putea fi aşa de urgent? se întrebă el. În noaptea aceea, deşi de regulă avea un somn sănătos, se trezi de mai multe ori.

Telefonul sună la ora şapte dimineaţa. Era Kay.

— Nu vreau să discutăm la telefon, spuse ea. Treci pe la mine în drum spre oraş.

— Sunt deja îmbrăcat, spuse el. Vin imediat.

Când ajunse la reşedinţă, Kay îl conduse la bucătărie, unde avea o ceaşcă de cafea pregătită.

— Am vrut să te văd înainte de ora opt, când vine Jane aici, spuse ea. Luna trecută, în prima dimineaţă când ne-am întors din luna de miere, eu şi Peter am făcut jogging împreună. Am făcut cafea pentru noi doi înainte să plecăm. A fost plăcut să fim aici numai noi doi, domnul şi doamna recent căsătoriţi, care locuiesc într-un cartier elegant. Mi se pare că a trecut o veşnicie de atunci.

În lumina aspră a dimineţii, Slater observă că Kay arăta de parcă ar fi slăbit brusc. Pomeţii îi erau mai proeminenţi, ochii deveniseră enormi. Îngrijorat că i s-a întâmplat ceva, o întrebă ce o tulbura aşa de mult.

— Ce s-a întâmplat? Nu mare lucru. Se pare că mama vitregă iubitoare a lui Peter afirmă că l-a protejat ani de zile, iar acum are ea nevoie de puțin ajutor în schimb.
— Ce vrei să spui, Kay?
— Este dispusă să-mi vândă un obiect care ar putea să-i facă foarte mult rău lui Peter dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie – adică ale procuraturii. Prețul este un milion de dolari şi trebuie să-i primească astăzi.
— Ce obiect? se repezi Slater. Kay, despre ce vorbeşti?
Kay îşi muşcă buzele.
— Asta nu pot să-ți spun, aşa că nu mă mai întreba. Are nevoie de bani astăzi, pentru că minunatul ei fiu, Richard, are datorii uriaşe după ce a pierdut la pariuri. Ştiu că Peter a deschis un cont comun pentru noi. Ce sumă este în el? Este suficient ca să-i scriu un cec?
— Kay, nu gândeşti limpede. Cu cecul durează până se verifică. Singura modalitate de a-i face rost de bani aşa de repede este să-i transfer direct în contul ei. Dar eşti sigură că vrei să faci asta? Ştii ce părere are Peter despre pariurile lui Richard. Nu cred că este dispus să i le subvenționeze. Poate că este o cacealma din partea lui Elaine!
— Nu… nu este… nu este o cacealma! Nu… nu este… nu este o cacealma! strigă Kay, apoi îşi acoperi fața cu mâinile în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.
Uluit, Slater se uita la ea în timp ce îşi ştergea lacrimile în efortul de a se controla.
— Scuză-mă. Numai că…

— E în ordine, Kay, spuse el împăciuitor. Foarte bine. Nu te mai chinui! Am să-i transfer banii chiar astăzi.
— Dar nu vreau să ştie Peter, spuse Kay, pe un ton scăzut, dar controlat. Cel puțin nu acum. Diseară se duce la centrul acela pentru tulburări de somn. Are destule altele pe cap fără să mai fie nevoit să se frământe şi pentru asta.
— Nu trebuie să afle încă. Am împuternicire să transfer banii. Dar să ştii un singur lucru: odată banii transferați, nu mai poți să-i iei înapoi. O să-ți dea obiectul acela înainte de transfer?
— Mă îndoiesc. Lasă-mă să termin ceaşca asta de cafea, după aceea o sun. Nu vreau să par prea tristă când am să vorbesc cu ea.
Slater o privi pe Kay în timp ce aceasta cuprindea cu palmele ceaşca de cafea, de parcă ar fi vrut să se încălzească. Mai rămaseră câteva minute la masă fără să vorbească, sorbind numai din cafea. Apoi Kay ridică din umeri.
— Acum sunt gata.
Formă numărul lui Elaine şi aşteptă. Telefonul sună de mai multe ori.
— Am o oarecare satisfacție la gândul că o trezesc din somn, spuse ea cu amărăciune. Era sfârşită când a venit aici azi-noapte, dar când i-am promis că o să-i dau banii, s-a înveselit foarte repede. O, uite că răspunde.
Slater observă cum expresia de pe chipul lui Kay devine tot mai încruntată pe măsură ce vorbea cu Elaine. Era clar, ascultând numai o jumătate din conversație, că Elaine nu ave de gând să se despartă de obiectul acela, orice-ar fi, şi

intenționa să-l păstreze până se finaliza tranzacția.
Oare ce-ar putea fi?
Elaine locuia încă în casa mare în noaptea dispariției lui Susan, îşi spuse Slater. Dormitorul principal era chiar lângă vechiul dormitor al lui Peter.
Să-l fi văzut oare pe Peter când s-a întors acasă în noaptea aceea cu cămaşa plină de sânge?
E posibil, conchise el, dând uşor din cap.
Slater îşi amintea episoadele de somnambulism ale lui Peter din perioadele când mergeau împreună în vacanță sau în excursii. Fusese şi întâmplarea aceea de la schi, când îl trezise şi Peter se repezise la el. În cele trei sau patru ocazii când îl văzuse mergând în somn, de câte ori se întorsese în cameră, Peter căzuse într-un somn foarte adânc. Elaine ar fi putut foarte bine să între în camera lui şi să ia cămaşa din coş fără ca el să-şi dea seama de prezența ei.
Kay puse telefonul în furcă.
— Nu are încredere în mine. Spune că bancherul ei o să-i telefoneze exact în momentul în care banii vor fi în cont şi numai atunci o să vină aici cu pachetul despre care am vorbit.
— Este vorba de cămaşa de seară pe care a purtat-o în acea noapte, Kay? întrebă Slater.
— Nu pot să răspund la întrebarea aceasta.
— Înțeleg. Foarte bine. Mă duc la New York. Trebuie să semnez nişte hârtii ca să fac transferul de bani.
— Bani! Aceasta este cauza celor mai multe crime, nu-i aşa? Dragostea sau banii! Susan avea nevoie de bani, nu-i aşa?

Slater o privi uimit.
— De unde ştii asta?
— O, fireşte că nu ştiu. Îi evită privirile întorcând capul şi exclamă surprinsă: O, Gary, nu te-am auzit când ai intrat!
— M-am oprit să stau puțin de vorbă cu paznicul de la intrare, doamnă Carrington, l-am oferit o ceaşcă de cafea, apoi am intrat în casă pe acolo.
Adică vrea să spună că a intrat pe uşa din față, îşi zise Slater. Ar fi trebuit să-şi dea seama. O fi stat în hol şi, dacă aşa e, cât de mult a auzit din conversația lor? Ştia că şi Kay se gândeşte la acelaşi lucru.
Kay se ridică în picioare.
— Te conduc până la uşă, Vince.
Nu mai scoase niciun cuvânt până în fața uşii, iar aici întrebă în şoaptă:
— Crezi că a auzit ce vorbeam?
— Nu ştiu, dar nu avea niciun motiv să între prin față. Cred că mi-a văzut maşina, ne-a zărit prin fereastra de la bucătărie, apoi s-a întors şi a folosit acest pretext ca să tragă cu urechea.
— Aşa cred şi eu. Sună-mă când se procesează transferul, iar eu… Kay şovăi, o să finalizez tranzacția.
La amiază, Slater o sună pe Kay ca să o informeze că milionul de dolari era în contul lui Elaine.
La douăsprezece treizeci, Kay îl sună pe Slater şi îi spuse pe un ton supărat şi trist:
— Nu vrea să-mi dea obiectul. Spune că l-a vândut prea ieftin. Spune că acordul ei prenupțial a fost prea mic. Doreşte să

discute o sumă corespunzătoare cu nevoile ei viitoare.

55

Asta este singura cale de a ieşi din închisoarea Districtuală Bergen, observă Peter Carrington, adresându-se lui Conner Banks, în timp ce, cu cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare era escortat de doi ofiţeri ai şerifului şi patru paznici din cadrul securităţii private şi condus pe coridorul spitalului Pascack Valley până la Centrul pentru Tulburările de Somn de la etajul al doilea.

— Nu neapărat cel pe care l-aş fi ales eu, spuse Conner.

— Fireşte, tu crezi că este o prostie, spuse Peter.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că aş fi dorit să mergem acasă în loc să venim aici.

— Ei bine, se pare că noaptea asta o voi petrece aici. Îmi cer scuze pentru inconvenient.

Era ora opt seara. Banks se documentase în legătură cu acest experiment. Peter urma să fie intervievat de un specialist în studierea somnului, apoi instalat într-un pat din camera de testare. Se vor înregistra, în timpul somnului, semnele lui vitale, ritmul cardiac, undele magnetice ale creierului, respiraţia, mişcările muşchilor oculari, ale picioarelor şi toate cele cinci etape ale somnului. Dimineaţa va fi transferat înapoi la închisoare.

O cameră de luat vederi instalată în încăpere îl va monitoriza toată noaptea.

În exteriorul uşii fuseseră instalate o broască şi un lanţ speciale de siguranţă. Banks şi trei dintre paznici urmau să stea pe scaune pe culoar, în timp ce al patrulea, însoţit de un tehnician al spitalului, va urmări monitorul video care arăta interiorul camerei, cu Peter în pat. Poliţiştii şerifului stăteau în faţa uşii, pe dinafară.

La ora unu noaptea, butonul uşii a început să se învârtă. Paznicii săriră în picioare, dar lanţul pe care îl instalaseră în exterior nu lăsă uşa să se deschisă mai mult de doi centimetri. Uşa mai fu zgâlţâită câteva minute, apoi se închise din nou.

Banks se duse repede la monitor şi îl văzu pe Peter cum şedea în capul oaselor pe pat. Se uita direct la cameră, cu chipul lipsit de orice expresie şi ochii privind în gol. În timp ce Banks privea, Peter încercă să se reconecteze la tubul de respirat, apoi se întinse pe pat şi închise ochii.

— A fost un episod de somnambulism, nu-i aşa? îl întrebă Banks pe tehnician.

— Tocmai aţi fost martorul unui exemplu clasic, îi răspunse acesta.

56

Era a doua oară în ultimele două zile când Vincent Slater primea un telefon la ora şapte dimineaţa; de astă dată era Conner Banks.

— Avem o problemă, spuse Banks fără nicio introducere. Peter a avut un acces de somnambulism azi-noapte, în timp ce se afla

la clinica pentru tulburări de somn şi a încercat să deschidă uşa de la camera lui. Gestul ar putea fi interpretat ca o încălcare a condițiilor de eliberare. Imediat ce procuratura va afla chestia asta, se va pune în mişcare pentru a cere o nouă audiere. Barbara Krause va cere anularea cauțiunii.

Slater îşi dădu jos picioarele din pat şi se ridică în şezut.

— Şi ce vrei să fac eu?

— Nu vreau să faci nimic, numai să te rogi ca judecătorul să vadă chestiune aşa ca noi – că Peter nu ştia ce face. Altfel, o să-ți iei adio de la încă douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

— Nu poți să permiți aşa ceva!

— Nu crezi că am să mă străduiesc din răsputeri să evit o asemenea situație? Vince, ți-am tot spus mereu că apărarea asta pe bază de somnambulism este o aiureală. Judecătorul n-o s-o înghită. În mod sigur nu a fost deloc încântat să-i dea drumul lui Peter să meargă la Centrul pentru Tulburări de Somn, nici chiar cu toți paznicii ăia după el. Temerea mea este ca nu cumva să pară că prin aceasta am vrut să consolidăm apărarea bazată pe problema somnambulismului la proces. Dacă judecătorul vede lucrurile aşa, banii voştri o să contribuie la reducerea deficitului bugetar al statului New Jersey.

Ai vorbit cu Kay despre asta? întrebă Slater.

— Nu vreau s-o deranjez deocamdată. Am văzut-o ultima dată luni şi era destul de supărată.

— Eu am văzut-o ieri şi era încă şi mai supărată. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea.

— Sunt sigur că procurorul va cere o audiere de urgență în

legătură cu Peter, adăugă Banks. Mai bine ai preveni-o pe Kay. O să vrea să vină şi ea. Am să-ți spun la ce oră va fi fixată.
S-o avertizez pe Kay, se gândea Slater în timp ce făcea duş şi se îmbrăca. Ieri m-a pus să-i trimit un milion de dolari lui Elaine crezând că aceasta are ceva ce i-ar putea face rău lui Peter. Apoi Elaine a pus problema contractului prenupțial. Şantaj peste şantaj.
Trebuie să fie cămaşa.
Sau ar putea fi şi altceva?
Nu avea niciun rost să se mai ducă astăzi la biroul din Manhattan, decise el. Dacă urma să aibă loc o audiere de urgență privind cauțiunea, dorea să fie aici. În loc să se ducă în oraş, o să lucreze la biroul lui din reşedința Carrington, apoi o s-o conducă pe Kay la audiere.
Dar nu era uşor să-i telefoneze lui Kay şi să-i relateze cele întâmplate la Centrul pentru Tulburări de Somn, îşi luă gândul de la asta. O oră mai târziu intra pe poarta reşedinței Carrington. Paznicul de la intrare îi făcu un semn prietenos cu mâna. Cel din fața casei îi făcu un semn din cap şi îi permise să treacă în timp ce ocolea casa cu maşina pentru a parcă în spate. Folosi cheia de la biroul său privat pentru a intra în casă. Era aproape înăuntru când sună celularul.
Era Nicholas Greco care îi cerea o scurtă întrevedere, oricând doreşte el.
— Domnule Greco, spuse Vincent, nu văd niciun motiv pentru care să ne întâlnim astăzi sau altădată. Peter Carrington a fost pus sub acuzare pentru asasinat dat fiind că

dumneavoastră aţi găsit o servitoare care, din motive personale, pretinde acum că declaraţia dată sub jurământ cu douăzeci şi doi de ani în urmă a fost o minciună. De ce aş fi eu interesat să mai schimb vreo vorbă cu dumneavoastră?
— Domnule Slater, acum nu mai sunt angajat de nimeni. Dar nu-mi place să las lucrurile nerezolvate atunci când lucrez la un caz. Înţeleg că Peter Carrington este dispus să recunoască la tribunal că este posibil să fi comis aceste crime în timp ce nu era conştient de acţiunile sale. Dar nu s-ar putea totuşi să existe un alt răspuns? Ca prieten şi colaborator al lui, vă rog să-mi acordaţi o jumătate de oră. Ascultaţi ce am de spus.
Fără a-i răspunde, Slater închise furios telefonul.
— Cine era, Vincent?
Slater se întoarse. Kay stătea în uşă.
— Nu are importanţă, Kay, spuse el. Unul dintre pisălogii ăia care reuşesc cumva să obţină numerele de telefon private ale oamenilor.

57

Când ofiţerii şerifului au raportat procuroarei Barbara Krause că Peter Carrington încercase să părăsească camera de spital trăgând cu putere de lanţul uşii încuiate, aceasta a cerut imediat şi a şi obţinut o audiere de urgenţă, exact aşa cum se aşteptase Conner Banks.
La ora 2.30 după-amiază, Barbara Krause, avocaţii apărării şi Peter Carrington se aflau din nou în faţa judecătorului Smith.

Ca şi înainte, sala de judecată era plină de spectatori şi ziarişti. Şedeam împreună cu Vincent Slater în rândul din spatele lui Markinson şi Banks. E greu de exprimat cum mă simţeam. Cred că cel mai corect ar fi să spun că mă simţeam ca anesteziată. În decurs de numai câteva zile – deschizând posibilitatea ca Susan să fi fost femeia pe care o auzisem în capelă cu ani în urmă –, stabilisem un motiv pentru care Peter ar fi putut s-o ucidă, potrivit părerii avocaţilor lui. Văzusem cămaşa "pătată de sânge şi îi plătisem un milion de dolari mamei lui vitrege ca s-o obţin de la ea. Era un şantaj, dar simţeam că nu am încotro. Şi după ce am plătit, am devenit victima unui alt şantaj. O vizitasem şi pe prietena cea mai apropiată a lui Susan Althorp şi aflasem că Susan vorbea despre Gary Barr ca despre „prietenul ei". Se întâmplaseră aşa de multe şi încă nu înţelegeam ce trebuie să fac.

Îl priveam pe Peter, soţul meu, iubirea mea, care era adus în sală, cu cătuşe la mâini şi lanţuri la picioare, urmând să fie arătat lumii întregi la ştirile de seară.

Procuroarea arborase un aer de indignare triumfătoare când s-a ridicat să vorbească. Cu fiecare vorbă pe care o rostea, o detestam şi mai mult.

— Onorată Instanţă, este pentru a doua oară când acest om, acuzat de două omoruri şi suspectat de al treilea, a încălcat condiţiile cauţiunii. Prima dată a plecat de pe proprietatea lui şi s-a dus la familia lui Susan Althorp pricinuindu-i acesteia o enormă tulburare. Unul dintre poliţiştii care au încercat să-l reţină a fost rănit grav. Noaptea trecută, Peter Carrington a

încercat să forțeze uşa de la camera de spital în care se afla într-o altă tentativă de evadare. Polițiştii şerifului mi-au repetat că a tras cu disperare de uşă cel puțin un minut. Din fericire, nu a reuşit să deschidă uşa.

Peter, îmi spuneam eu în gând, la ce te gândeşti? De ce trebuie să trăim acest coşmar?

— Onorată Instanță, continua procuroarea, procuratura sugerează ca suma de douăzeci şi cinci de milioane reprezentând cauțiune depusă de Peter Carrington pentru a i se permite să petreacă o noapte la Centrul pentru Tulburări de Somn să fie confiscată. Propunem ca de acum înainte să rămână în închisoarea Districtuală Bergen, în aşteptarea procesului. Nu-mi pot imagina o persoană care să constituie un risc mai mare de evadare decât el.

Conner Banks aşteptase nerăbdător ca Barbara să-şi termine pledoaria. Acum era rândul lui. L-am privit în timp ce se ridica de pe scaunul de la masa apărării şi se pregătea să se adreseze judecătorului. Avea un aer încrezător în sine care îmi dădea speranțe. A aruncat o privire spre masa procurorului ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai auzise. Apoi şi-a început argumentația.

— Onorată Instanță, haideți să vorbim despre riscul de evadare. Dacă Peter Carrington ar fi dorit să părăsească țara, ar fi putut s-o facă oricând în aceşti douăzeci şi doi de ani. Dar nu a făcut asta, a continuat să locuiască la el acasă, încercând să ignore zvonurile răutăcioase şi cooperând cu toți anchetatorii, iar acum, ştiind că nu este în stare să facă rău unei alte ființe

umane, a încercat el singur să găsească o explicație pentru crimele pe care le-ar fi putut comite. Sau pe care e posibil să nu le fi comis.
Era cu mult prea devreme ca să mă aştept la o reacție din partea copilului pe care îl purtam, dar mi s-a părut că simt o lovitură aprobatoare în pântec.
Conner îşi continuă argumentația:
Scopul acestei testări neurologice a tulburărilor de somn de la clinică a fost tocmai să stabilească gravitatea şi frecvența acestei probleme. Am fost informat de doctorii clientului meu că datele lui neurologice, atunci când este adormit, sunt foarte neregulate, ceea ce indică o persoană cu o tulburare gravă a somnului numită parasomnie. Doctorii care au văzut înregistrarea incidentului au confirmat cu certitudine că era un episod de somnambulism, iar Peter Carrington nu era absolut deloc conştient de acțiunile sale.
Se descurcă bine, mi-am sus eu. Doamne ajută, numai de l-ar crede judecătorul.
— Onorat Instanță, a spus Banks ridicând vocea, nu negăm faptul că Peter Carrington s-a ridicat şi a încercat să părăsească încăperea. Cu toate acestea, ținând seama de măsurile drastice de securitate pe care Peter Carrington nu numai că le cunoştea, dar chiar le şi plătise el însuşi, este cât se poate de clar că episodul respectiv este rezultatul bolii grave de care suferă. Onorată Instanță, aşa cum ați dispus anterior, şi-a petrecut noaptea la Centrul de Cercetări, iar acum s-a întors la închisoare. Ar fi o nedreptate cumplită să se confişte cei

douăzeci şi cinci de milioane de dolari în urma unor acţiuni asupra cărora el nu a deţinut niciun fel de control.
Judecătorul Smith ascultase cu atenţie ambele părţi. A ridicat ochii şi privirile noastre s-au întâlnit cu o secundă înainte să se adreseze publicului. Ce a văzut când s-a uitat la mine? m-am întrebat eu. Oare a văzut că îl imploram să înţeleagă? Simţeam că inima îmi bate puternic când a început să vorbească.
— Pot să spun cu toată sinceritatea că sunt cele mai neobişnuite împrejurări cu care mă confrunt în ceea ce priveşte respectarea condiţiilor cauţiunii. Înţeleg foarte bine că somnambulismul poate fi un aspect important al procesului ce va urma. Fireşte, în momentul de faţă, nu am nicio opinie cu privire la faptele concrete ale cazului sau la valabilitatea apărării pe baza problemelor de somnambulism. Singura chestiune care se dezbate astăzi este dacă domnul Carrington a încălcat sau nu în mod deliberat condiţiile cauţiunii de douăzeci şi cinci de milioane de dolari pe care a depus-o. Avocatul apărării nu neagă faptul că domnul Carrington a încercat să părăsească salonul de spital în care era închis.
M-am uitat la procuroare. Chipul ei se încrunta în chip de furie. Dumnezeule mare, fie ca asta să însemne că judecătorul nu va anula cauţiunea lui Peter. Pentru că asta ar însemna că este convins că Peter a jucat teatru.
Judecătorul a continuat:
— Avocatul apărării a demonstrat că testele medicale au scos în evidenţă existenţa unor tulburări serioase de somn. Şi este de asemenea un argument corect că Peter Carrington era pe

deplin conştient de măsurile stricte de securitate din jurul lui, ceea ce ar fi făcut ca orice încercare virtuală a lui de evadare să fie imposibilă. Totodată, este adevărat, aşa cum a evidenţiat avocatul apărării, că domnul Carrington a fost de acord şi a plătit el însuşi pentru aceste măsuri de securitate speciale. În aceste condiţii şi recunoscând încă o dată faptul că scopul testelor medicale a fost să stabilească dacă acuzatul suferă de tulburări de somn, curtea nu este convinsă că domnul Carrington a încercat în mod conştient să evadeze sau că a încălcat în vreun alt fel condiţiile cauţiunii. Preocuparea procuraturii în legătură cu posibilitatea de evadare este îndreptăţită, iar acuzatul va rămâne în închisoare în aşteptarea procesului. Dar date fiind informaţiile pe care le avem, nu vom dispune la confiscarea cauţiunii de douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

Obţinusem în sfârşit un fel de victorie. Mă simţeam sleită de puteri în scaunul meu. Vincent Slater m-a bătut pe umăr, un gest neobişnuit din partea lui.

— Kay, este chiar important, a spus el, cu vocea plină de uşurare şi îngrijorare în acelaşi timp.

Slater nu-şi arăta decât rareori sentimentele, aşa că am fost şi surprinsă, şi impresionată. Întotdeauna îl considerasem un om devotat intereselor lui Peter şi extrem de eficient, dar, altfel, rece şi lipsit de sentimente. Reacţia lui mi-a oferit posibilitatea să întrezăresc o altă latură a firii lui. Fireşte, mi-am amintit eu, era încântat că ni se vor restitui cele douăzeci şi cinci de milioane.

Mi s-a permis să stau câteva minute cu Peter în timp ce era în celula de detenție.
— Kay, mi-a spus el, noaptea trecută am visat că stăteam în genunchi pe gazonul din fața casei Althorp, aşa cum stăteam atunci când m-au arestat polițiştii. Şi am încercat să deschid uşa, pentru că încercam să mă duc acolo din nou. A continuat apoi în şoaptă, ca să nu-l audă paznicii din preajmă: Dar azi-noapte a fost altfel. Mi s-a părut că Gary Barr stă în cameră şi se uită la mine.

58

Nicholas Greco auzise la radioul din maşină că Peter Carrington ar fi încercat să fugă de la Centrul de Cercetări. Ştiind că va urma o audiere, îi telefonase Barbarei Krause la birou şi aflase la ce oră se va ține aceasta.
Acesta era motivul pentru care se afla în sala de judecată în timpul audierii şi pentru care aştepta în fața ei după ce se încheiase, sperând să poată vorbi cu soția lui Carrington, Kay.
Aceasta ieşi însoțită de Vincent Slater. Văzându-l pe Greco, Slater încercă să treacă repede cu Kay pe lângă el, dar Greco îi bloca drumul.
— Doamnă Carrington, spuse el, aş dori foarte mult să vorbesc cu dumneavoastră. S-ar putea să vă fiu de ajutor.
— Ajutor! se răsti Slater. Kay, el este detectivul care a găsit-o pe cameristă şi a făcut-o să-şi schimbe depoziția.
— Doamnă Carrington, eu sunt în căutarea adevărului. Greco

îi întinsă cartea lui de vizită. Vă rog să luați asta. Vă rog să-mi dați un telefon.
Încântat că femeia îşi băgase cartea de vizită în buzunar, se întoarse şi porni în direcția opusă, spre lifturi.
Ştia că devenise între timp o figură familiară la procuratură. Uşa Barbarei Krause era închisă, dar Moran stătea afară, în hol, şi vorbea cu un polițist. Greco reuşi să-i surprindă privirea, apoi aşteptă până când Moran veni la el.
Moran dădu din mână ignorând scuzele lui Greco pentru că venise fără să fie anunțat.
— Vino în biroul meu, spuse el. Şefa nu e în dispoziție prea bună după ce pierde o moțiune pentru anularea cauțiunii.
— Înțeleg, spuse Greco, mulțumind în gând cerului că nu se dusese la Barbara Krause. Ştia că putea oricând să nu-l mai considere de folos, ci o adevărată pacoste, între cele două ipostaze fiind o linie de demarcație foarte subțire. Şi ştia că nu poate răpi prea mult nici din timpul lui Moran.
Odată aflat în biroul lui Moran, Greco trecu direct la subiect.
— Am discutat cu cea mai apropiată prietenă a lui Susan Althorp, Sarah Kennedy North. După cum ştii, Gary Barr le ducea uneori pe Susan şi pe prietenele ei cu maşina la petreceri. Dar după cum afirmă Sarah North, se pare că avea
0 relație neobişnuit de strânsă cu Susan.
Moran ridică din sprâncene.
— Sunt numai urechi.
— Se pare că Susan îi spunea „prietenul meu”, ceea ce este cam neobişnuit pentru o tânără de optsprezece ani şi un servitor

trecut de patruzeci, nu-i aşa? în plus, atmosfera din familia Althorp nu ne lasă să ne gândim la relații de familiaritate excesivă cu angajații. Ba chiar dimpotrivă.

— Domnule Greco, întotdeauna am bănuit că Peter Carrington a avut pe cineva care l-a ajutat să ascundă cadavrul lui Susan Althorp şi mai târziu să-l îngroape. Ştim, fireşte, că Barr făcea pe şoferul. Poliția a discutat şi cu prietenele lui Susan în momentul dispariției ei. Dar niciuna dintre ele nu a menționat că Barr ar fi avut o relație neobişnuită cu Susan. Poate că e momentul să stăm din nou de vorbă cu el. Poate că i s-a mai îmbunătățit memoria odată cu trecerea anilor.

Greco se ridică în picioare.

— Nu vreau să vă mai rețin. V-aş sugera să-l verificați şi pe Barr să vedeți dacă nu cumva a avut probleme cu legea. Mi-a venit în minte o posibilitate pe care încă nu sunt gata să v-o împărtăşesc. La revedere, domnule Moran. Este întotdeauna o plăcere să vă văd.

59

O disprețuiam pe Elaine pentru tertipurile ei, dar în acelaşi timp mă simțeam uşurată pentru că nu eram în posesia cămăşii infame. Deşi ne şantaja, mă ajuta să amân dilema mea morală. Ca soție a lui Peter, prin lege, nu trebuia să depun mărturie împotriva lui. Dar ascunderea sau distrugerea probelor era cu totul altceva. Însă acum, mi-am spus eu, nu ascundeam niciun fel de dovezi, pentru că nu posedam aşa ceva.

Presa avusese o zi plină datorită audierii pentru cauțiune. Pe coperta unuia dintre tabloide era înfățișat Peter stând în fața judecătorului cu spatele spre camera de luat vederi. Judecătorul privea în jos. Titlul era: *Ț,ț,ț,ț, şi JUDECĂTORUL A ADORMIT?* O caricatură din alt ziar îl înfățișa pe Peter cu electrozi atârnându-i de frunte şi un tub de respirație peste umăr şi o secure în mână cu care se îndrepta spre uşă.

Nu ştiam dacă Peter are acces la ziare şi nu l-am întrebat nimic. La următoarea mea vizită, l-am întrebat despre visul pe care l-a avut la Centrul de Cercetări, când a încercat să deschidă uşa pentru că dorea să se ducă din nou la reşedința Althorp.

— Crezi că există posibilitatea să-l fi văzut cu adevărat pe Gary în preajma casei lui Susan în noaptea dispariției acesteia?

— Deloc, Kay! Dacă l-aş fi văzut, nu l-aş fi lăsat să se apropie la mai puțin de un kilometru de tine!

Fireşte că nu. Era convins că era vorba numai de un vis ciudat, dar eu eram de altă părere.

Vizitele noastre erau foarte dureroase: ne uitam unul la altul prin panoul de plexiglas şi vorbeam la telefon. Avea voie să stea la masă cu avocații lui, dar nu avea voie să mă atingă pe mine. Îmi era dor să-mi pun brațele în jurul lui, să simt în jurul meu brațele lui puternice. Dar nu era posibil.

Ideea lui Conner Banks că Peter se însurase cu mine din cauza celor auzite de mine în capelă rămăsese înfiptă undeva, în străfundul mintii mele. Dar când vedeam cum mă priveşte Peter, modul în care se lumina la față când mă zărea, eram

sigură că mă iubeşte şi că m-a iubit de la bun început.
Totuşi câteva ore mai târziu, în singurătatea casei, nu mi se mai părea imposibil ca el şi Susan să se fi certat din cauza banilor în capelă, în acea după-amiază. Peter era la facultate pe atunci. Ce bani primea de la tatăl lui care era un zgârcit notoriu? Dacă Susan îl avea cu ceva la mână – poate a fost dus în pragul disperării, poate îi era teamă de tatăl lui – şi îi închisese gura?
Întrebările acestea mă obsedau, dar când venea din nou ziua de vizită, mă simțeam vinovată pentru că mă îndoiam de el.
De zeci de ori după audiere am luat cartea de vizită a lui Nicholas Greco din sertar şi m-am gândit să-i dau un telefon. Aveam sentimentul ciudat că aş putea să-l ajut cumva pe Peter. Dar de fiecare dată îmi aminteam că Peter nu ar fi fost pus sub acuzare dacă Greco nu ar fi dat de urma Mariei Valdez şi întotdeauna am pus cartea de vizită la loc în sertar.
Luna februarie a acestui an era blândă şi am început să fac jogging din nou, alergând în fiecare dimineață în jurul reşedinței. Mă opream adesea în locul unde fuseseră descoperite rămăşițele tatălui meu. Mormântul acesta mi se părea mai real decât cel în care se odihnea acum împreună cu mama la cimitirul Maryrest. Poliția săpase cel puțin trei metri în toate direcțiile în jurul locului unde câinii începuseră să latre frenetic. Zona fusese acum umplută la loc, dar era mai înaltă față de pajiştea din jur acoperită cu iarbă şi ştiam că o să înceapă să se lase la primăvară.
Am decis să plantez tufe de trandafiri acolo, dar mi-am dat seama că eram prea nouă în poziția de doamna Peter

Carrington ca să ştiu cine se ocupă de peisagistică.
Câteodată mă opream în dreptul gardului şi mă uitam afară, spre locul unde fusese găsit trupul lui Susan. Încercam să mi-l imaginez pe Peter Carrington la vârsta de douăzeci de ani, gândindu-se că acolo era în siguranţă dacă punea cadavrul lui Susan, pentru că domeniul fusese deja cercetat cu câini. Am sunat chiar la serviciile publice de gaz şi electricitate. Unul dintre angajaţii lor mi-a spus că exista o linie de gaz în apropiere de curba proprietăţii noastre de dincolo de gard, şi că ei aveau o gaură permanentă de vizitare pentru a întreţine sau a înlocui linia. Mi-a spus că, de regulă, nu au nevoie să sape mai mult de cincisprezece metri de la curbă.
— Când avem o suspiciune de scurgere, venim şi intervenim imediat, fără notificare. În ziua când a fost găsit cadavrul fetei, s-a raportat un miros suspect în zonă şi oamenii noştri au venit imediat. Detectoarele noastre au făcut găuri de testare mult mai aproape de gardul dumneavoastră decât se obişnuieşte, mi-a spus el.
Aceasta ar putea explica de ce, chiar dacă ar fi fost vinovat, Peter nu a părut deosebit de îngrijorat când a văzut maşina şi echipa de intervenţie care săpa în dreptul curbei.
M-am gândit din nou la ceea ce ştiam despre acea noapte. Elaine susţinea că l-a văzut pe Peter venind în casă la ora două. Este clar că a dus-o pe Susan acasă la ora douăsprezece. A avut ea curajul să se strecoare afară imediat sau a mai aşteptat douăzeci de minute sau o jumătate de oră ca să fie sigură că părinţii n-o mai caută? Şi între ora douăsprezece treizeci şi

două unde ar fi reuşit Peter să ascundă cadavrul lui Susan, indiferent că era somnambul sau nu?
Iar dacă a făcut asta, cineva trebuia să-l fi ajutat. Bănuiala mea că Gary Barr fusese implicat în toate acestea devenea din ce în că mai puternică. Aceasta ar fi explicat de ce Gary devenise atât de neliniştit în ultima vreme şi încerca să tragă cu urechea. Probabil că este foarte îngrijorat dacă, din loialitate, încercase să-l ajute pe Peter, căci poate fi acuzat de complicitate la crimă. Conner Banks mi-a dat o copie a unei înregistrări în care se prezentau crimele comise în Statele Unite de doi oameni în stare de somnambulism. Amândoi ispăşesc acum o condamnare pe viață. Aceeaşi înregistrare arăta o crimă şi un atac violent comise de doi oameni din Canada în aceleaşi împrejurări. Aceştia fuseseră achitați. Privind înregistrările, simțeam cum mi se strânge inima. Doi dintre bărbați deveniseră de-a dreptul sălbatici când fuseseră treziți de poliție şi nu-şi aminteau nimic din cele petrecute. Altul s-a trezit în maşină şi s-a dus singur să se predea la poliție, pentru că era plin de sânge.
Era un lucru de care mă ocupam cu plăcere – să fac schimbări prin casă. Din cele ce îmi spusese Peter, Grace nu făcuse mai nimic la conac, în schimb reamenajase complet apartamentul din Fifth Avenue. Fusesem acolo numai de câteva ori în săptămânile dintre recepție şi nunta noastră. Acum nu aveam niciun chef să merg acolo fără Peter. Este o prostie, dar m-aş fi simțit ca o intrusă. Ştiam că dacă Peter va fi trimis la închisoare, va trebui să se ia o decizie cu privire la toată

proprietatea.
Între timp începusem să fac câteva schimbări mici în această casă – casa mea, mi-am amintit eu. L-am pus pe Gary să aducă jos lada cu serviciul de Limoges despre care îi vorbisem lui Peter. Jane a spălat şi a şters farfuriile, ceştile şi farfurioarele şi toate farfuriile de servit folosite la dineurile luxoase din secolului al XIX-lea.
— Acum nu se mai fac lucruri din astea, doamnă Carrington, se minuna Jane.
În sufrageria oficială era o vitrină splendidă din secolul al XVIII-lea. Am pus serviciul de Limoges acolo şi am scos serviciul de porţelan ales de Elaine. Bine că am scăpat de el, mi-am zis eu.
Într-una din încăperile de la etajul al doilea am găsit un bufet greu, plin cu argintărie înnegrită de masă. După ce Gary şi Jane l-au lustruit, am descoperit că toate piesele aveau monogramă.
— Ale cui sunt iniţialele astea, ASC? l-am întrebat eu pe Peter la una din vizite.
— ASC? Probabil că este stră-stră-străbunica mea. Se numea Adelaide Stuart când s-a măritat cu stră-stră-străbunicul meu în 1820. Îmi amintesc că mama îmi povestea despre Adelaide că pretindea că este rudă îndepărtată cu Regele Charles şi nu i-a lăsat niciodată pe strămoşii mei paterni să uite faptul că se afla cu o treaptă socială mai sus decât ei. Ea este cea care a cerut să se mute conacul din Wales aici.
Am văzut că acest gen de conversaţie era mijlocul cel mai bun ca să obţin un zâmbet pe faţa lui Peter. Îi plăcea ideea că îmi

pun amprenta pe casa lui.
— Fă tot ce doreşti, Kay. Unele din încăperi sunt prea sobre pentru gustul meu. Dar lasă-mi biblioteca aşa cum este şi nici să nu te gândeşti să-mi restaurezi fotoliul.
L-am mai spus că aveam de gând să schimb câteva din tablourile de jos şi să le înlocuiesc cu altele care îmi plăceau mai mult şi pe care le găsisem la etajul al treilea.
Maggie venea la cină cam de vreo două ori pe săptămână sau mergeam la un restaurant să mâncăm paste. Ştiam că toată lumea se uita la mine, dar am decis că nu pot să mă ascund la infinit şi până la urmă n-am să mai reprezint cine ştie ce curiozitate.
N-o mai văzusem pe Elaine de vreo trei săptămâni după ce refuzase să-mi dea cămaşa, deşi îi mai zărisem maşina din când în când, când trecea pe alee. Am schimbat toate încuietorile casei, astfel că nu mai putea să vină fără să sune la uşă. Apoi, într-o seară, şedeam şi citeam în fotoliul lui Peter când clopoţeii de la intrare au început să sune frenetic.
M-am repezit să deschid şi am văzut-o pe Elaine care s-a năpustit în casă cu o privire sălbatică şi mâinile ca nişte gheare. Pentru o clipă am crezut că o să mă apuce de gât.
— Cum îndrăzneşti? a urlat ea. Cum îndrăzneşti să-mi jefuieşti casa?
— Să-ți jefuiesc casa?!
Cred că şocul din vocea mea şi ceea ce trebuie să fi văzut pe fața mea au făcut-o să înțeleagă că nu ştiam despre ce vorbeşte. Imediat furia ei s-a transformat în panică.

— Kay! a strigat ea. O, Dumnezeule! Kay, a dispărut! Cineva a furat-o!'
Nu era nevoie să întreb despre ce e vorba. Cămaşa de seară a lui Peter, cea cu sângele lui Susan pe ea, cămaşa care l-ar fi etichetat în mod sigur ca ucigaş, dispăruse.

60

Pat Jennings îşi petrecea tot mai mult timp la Galeria Walker vorbind la telefon, pentru că nu avea absolut nimic altceva de făcut. În cele câteva săptămâni de când se certase cu mama lui la birou, Richard trecuse foarte rar pe acolo. Îi spusese lui Pat că îşi vindea apartamentul, intenționând să cumpere unul mai mic, şi căuta un spațiu mai ieftin pentru galerie.
— Cred că marea idilă cu Gina Black s-a terminat, îi mărturisi Pat prietenei sale Trish în timpul uneia dintre frecventele lor conversații telefonice. Tot îi lasă mesaje, dar Richard mi-a spus să-i transmit că e plecat din oraş.
— Dar ce se mai aude cu cealaltă, cu Alexandra Lloyd?
— Cred că s-a lăsat păgubaşă. N-a mai sunat de vreo două săptămâni.
— Dar mama lui a mai fost pe acolo?
— Nu, nici măcar o dată. Dar cred că a pierdut ceva. În dimineața asta când a venit la galerie, Richard a avut o criză. S-a dus direct la telefon şi a sunat-o pe maică-sa. L-am auzit spunându-i că n-a mai închis ochii nicio clipă după conversația cu ea din seara trecută, pentru că a fost foarte supărat. Se pare

că nu înțelege că dacă ridică vocea eu aud fiecare cuvințel.
— Şi când a fost asta? întrebă Trish.
— Cam acum o oră.
— Şi ce a mai spus?
— Ceva în sensul că a făcut cea mai mare prostie s-o lase în casă şi de ce nu a înălțat-o pe un catarg ca s-o vadă toată lumea? Oricum, i-a trântit telefonul, dar ea a sunat din nou zece minute mai târziu. Mi-am dat seama că plângea. Mi-a spus că nu vrea să vorbească cu Richard şi mi-a spus mie să-i transmit fiului ei că din cauza lui a trebuit s-o scoată acum şi este vina lui că a ținut-o în casă de la bun început şi că ar fi mai bine să se ducă la naiba.
— Ți-a spus ție asta? întrebă Trish cu răsuflarea tăiată. Şi i-ai transmis mesajul ăsta?
— A trebuit, ce era să fac. A trântit uşa şi a plecat spunând că astăzi nu se mai întoarce.
— Ce tot spui! exclamă Trish. Ai cea mai încântătoare slujbă, Pat. Este atât de fascinant să fii în preajma unor oameni precum Carrington. Şi ce crezi că a pierdut Elaine?
— Vreo bijuterie, aşa cred, îşi dădu cu părerea Pat. Dacă nu cumva este vreun bilet către banii lui Carrington. Richard ar putea în mod sigur să profite de el.
— Poate e vorba de vreun card contrafăcut, sugeră Trish.
Amândouă izbucniră în râs.
— Să mă ții la curent! o rugă Trish şi puse receptorul în furcă.

Peter şi-a impus punctul de vedere în sala de judecată la audierea pentru cauțiune, Kay, începu Banks, arătând cu degetul spre mine ca să sublinieze cele ce spunea. Avem o copie a înregistrării cu el când se dă jos din pat la Centrul de Cercetări. Este un cadru surprins chiar din față, în momentul în care se uită direct în cameră. Oricine poate observa că are o privire sticloasă şi absolut nefocalizată. Cred că atunci când vor vadea imaginea asta, unii juraţi – poate chiar toţi – or să creadă că Peter era în stare de somnambulism la momentul respectiv, aşadar că suferă de somnambulism. Dar chiar şi aşa, apărarea asta nu prea ține, Kay. Dacă vrei să-l mai vezi vreodată pe Peter intrând în această casă, trebuie să-l convingi să ne lase să atacăm dosarul procuraturii şi să susținem că există *un dubiu întemeiat* atât în uciderea lui Susan, cât şi în cea a tatălui tău.

— Sunt absolut de acord, întări şi Markinson.

Banks şi Markinson erau din nou acasă la noi. Trecuse o săptămână de când dispăruse cămaşa lui Peter de la Elaine de acasă. Nu ştiu cine era mai disperată de dispariția ei, eu sau Elaine.

Numai doi oameni ar fi putut s-o fure: Gary Barr şi Vincent Slater. Vincent intuise imediat că „obiectul" pe care îl folosea Elaine pentru şantaj era probabil cămaşa, iar eu sunt aproape sigură că Gary trăsese cu urechea şi auzise discuția noastră despre ea.

Mi-l şi imaginam pe Vincent cum încearcă să recupereze

cămaşa după ce îi plătise un milion de dolari lui Elaine, dar de ce să nu-mi fi spus şi mie? Discutasem şi cu el, îi spusesem că *„obiectul” e*ra cămaşa dispărută. A negat cu tărie că ar fi luat-o. Nu ştiam dacă să-l cred sau nu.

Iar dacă o luase Gary, oare ce intenționa să facă cu ea? Poate că o ținea ca pe un fel de poliță de asigurare ca să facă un târg cu procurorul, ceva în sensul „Peter era doar un copil. Mi-a fost milă de el. Am ascuns cadavrul, apoi l-am ajutat să-l îngroape dincolo de gard.”

Fireşte că atât Gary, cât şi Vincent aveau acces la locuința lui Elaine. Gary era tot timpul pe aici; Vince intra şi ieşea mereu din casă. Paznicul stătea mai tot timpul la uşa din față. Mai patrula prin în spate uneori, dar amândoi puteau foarte uşor să se strecoare nevăzuți pe lângă el.

Înainte să descopere că fusese jefuită, Elaine petrecuse patru zile în apartamentul ei din New York. Oricine fusese cel care luase cămaşa avusese suficient timp la dispoziție ca s-o caute temeinic. În afară de Vincent şi Gray, mă mai gândeam la un posibil suspect, deşi părea improbabil. Pe Elaine o luase gura pe dinainte când îmi povestea tulburată că îi dispăruse cămaşa în sensul că, şi Richard ştia de ea. S-o fi luat el ca o asigurare pentru viitoarele lui pierderi la pariuri? Dar Elaine susținea că Richard nu ştia că n-o pusese în cutia de valori de la bancă unde o ascunsese timp de douăzeci şi doi de ani şi că fusese sincer furios când îi povestise că n-o mai găsea.

Toate aceste gânduri mi se învălmăşeau în minte în timp ce îl ascultam pe Conner Banks care îmi expunea, unul după altul,

aspectele apărării bazate pe *„dubii întemeiate”.*

— Peter şi Susan erau prieteni, dar nimeni nu a afirmat niciodată că aveau o relaţie mai profundă, spunea Banks. Cămaşa de seară lipseşte, dar nici pe sacoul lui Peter, nici pe pantaloni, pe şosete sau pe pantofi nu era nici urmă de sânge şi toate aceste obiecte de îmbrăcăminte s-au identificat.

— Să presupunem totuşi că acea cămaşă apare de undeva, am replicat eu şi să presupunem că este pătată cu sângele lui Susan. Banks şi Markinson s-au întors şi s-au uitat la mine de parcă aş fi avut două capete.

— Dacă ar exista cea mai mică posibilitate să se întâmple aşa ceva, aş implora pentru două sentinţe cumulate de treizeci de ani şi m-aş declara norocos dacă le-aş obţine a spus Banks.

Şi tot aşa, ne învârteam în cerc fără să ajungem nicăieri, mi-am spus eu. Fără să ştie, Banks îmi dăduse răspunsul. Dacă avocaţii ar fi ştiut de existenţa cămăşii, ar fi dorit să negocieze cu procuratura iar Peter n-ar fi admis niciodată că a comis aceste crime numai pentru a primi o condamnare care îi va da posibilitatea – în cel mai bun caz – să iasă din închisoare la vârsta de şaptezeci şi doi de ani, când copilul nostru ar avea treizeci de ani, m-am gândit eu.

— Nu voi încerca să-l conving pe Peter să-şi schimbe părerea despre strategia de apărare pe care o doreşte, am spus eu. Asta este dorinţa lui, iar eu îl sprijin.

Şi-au împins scaunele în spate şi s-au ridicat în picioare, gata de plecare.

— Atunci va trebui să înfrunţi inevitabilul, Kay, a spus

Markinson. O să-ți crești copilul singură.
Ieșind din sufragerie, Markinson s-a oprit în fața vitrinei.
— Admirabil porțelan, a remarcat el.
— Da, am spus eu, conștientă de faptul că acum făceam conversație de politețe, căci avocații aruncaseră prosopul în ring, ca să exprim așa.
Conner Banks se uita la unul dintre tablourile aduse de mine la etajul al treilea.
— Acesta este extraordinar, remarcă el, E un Morley, nu-i așa?
— Nu știu, am mărturisit eu. Nu prea am cunoștințe de istoria artei. Pur și simplu mi-a plăcut mai mult decât cel care era aici.
— În acest caz, ai un ochi bun, a spus el aprobator. Acum plecăm. Am convocat mai mulți medici care au tratat oameni cu tulburări de somn și care vor depune mărturie că aceștia sunt complet inconștienți de acțiunile lor în momentele de somnambulism. Dacă tu și Peter insistați pe această apărare, o să-i chemăm ca martori în calitate de experți.
Era zi de vizită la închisoarea Districtuală din Bergen. Mă lățisem în talie și îmbrăcându-mă dimineață n-am mai putut să-mi închei nasturele de sus al pantalonilor. Începusem să port pulovere cu guler înalt cam tot timpul; mă ajutau să ascund cât de slabă eram, în comparație, fireşte, cu talia. Eram îngrijorată pentru că tot mai continuam să slăbesc, dar obstetricianul mi-a explicat că nu este ceva neobișnuit în primele luni de sarcină.
Când începuseră să se risipească toate îndoielile mele chinuitoare cu privire la nevinovăția lui Peter? Cred că era

legat de cutiile cu dosare de la etajul al treilea pe care începusem să le studiez. Aflasem din ele atât de multe despre copilăria lui. Mama lui ținuse câte un album cu fotografii pentru fiecare an din viața lui până când a murit; pe atunci el avea doisprezece ani. Am fost uimită de faptul că tatăl lui apărea în aşa de puține fotografii. Peter mi-a spus că, imediat după ce se născuse el, mama lui încetase să-l mai însoțească în călătoriile lui de afaceri.

Pe unele dintre file erau însemnări, observații tandre despre cât de inteligent era Peter, cât de repede învăța, cât de vesel era şi cât de mult simț al umorului avea.

Deveneam chiar geloasă, descoperind apropierea lui Peter față de mama sa. Cel puțin, tu ai avut-o doisprezece ani, mi-am spus eu. Apoi am găsit o fotografie făcută de fotograful de la revista *Record* din Bergen în ziua înmormântării. Peter era un copil de doisprezece ani, sfâşiat de durere, încercând să clipească ca să-şi ascundă lacrimile. Păşea alături de sicriul mamei sale cu mâinile pe el.

Albumele din timpul şcolii erau în alt sertar. Într-unul din ele, textul făcea referire la el prin cuvintele pline de gentilețe *„în momente de stres”* şi mi-am dat seama că tocmai începea ultimul an la Princeton când a dispărut Susan. În lunile care urmaseră, procuratura îl hărțuise necontenit cu interogatoriile.

Când am ajuns la închisoare în după-amiaza aceea şi Peter a fost adus la vorbitor, s-a uitat lung la mine câteva clipe prin fereastra de plexiglas şi n-a rostit niciun cuvânt. Tremura şi

ochii îi erau plini de lacrimi. A luat receptorul de pe partea lui. Vocea îi era aspră, răguşită:
— Kay, nu ştiu de ce, dar astăzi am avut un sentiment neplăcut, mi s-a părut că n-ai să vii, că n-ai să mai vii nici astăzi, nici altădată, că nu poţi îndura mai mult.
Pentru o clipă, am avut impresia că priveam la chipul băiatului de doisprezece ani prezent la înmormântarea fiinţei pe care o iubea cel mai mult pe lume.
— Niciodată n-am să te părăsesc, l-am asigurat eu. Te iubesc mult prea mult ca să te părăsesc, Peter. Şi nu cred că ai făcut rău nimănui. Nu ai fi putut. Există o altă explicaţie şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, am s-o găsesc.
În seara aceea i-am telefonat lui Nicholas Greco.

62

Jane Barr făcuse o supă de vită cu orz, în caz că avocaţii ar fi rămas la prânz, dar aceştia au plecat pe la douăsprezece şi un sfert. Era bucuroasă că avusese motiv să gătească – avea nevoie de ceva care să-i distragă gândurile. Gary fusese chemat la procuratură şi era şi acum tot acolo. De ce voiau să vorbească cu el? se îngrijora ea. După atâţia ani, doar nu-l mai interogau iarăşi tot în legătură cu Susan Althorp? Doamne, fă să nu fie asta, se ruga ea.
Kay Carrington mâncă o farfurie de supă înainte să se ducă în vizită la Peter, la închisoare. Ciudat gândea Jane. Nu provine dintr-o familie înstărită, dar are un aer aparte, o anumită

prestanță, fără să fie arogantă. Este perfectă pentru Peter. Şi cred că este însărcinată. Nu mi-a spus nimic, dar pot să pun pariu că aşa este.
Oare unde o fi Gary? se frământa ea, uitându-se la ceas. Ce fel de întrebări îi mai pun? Şi cât de mult le spune?
După prânz, de regulă, Jane se ducea la locuința ei de la poarta domeniului unde îşi petrecea o bună parte din după-amiază, apoi se întorcea seara să aprindă luminile, să tragă perdelele şi să prepare cina. Astăzi, când ajunse acasă, îl găsi pe Gary acolo, cu un sandviş şi o bere în față.
— De ce nu m-ai anunțat că eşti acasă? întrebă ea. Am fost distrusă, aşteptând să aud ce întrebări îți mai pun. Au făcut săpături şi au găsit nişte lucruri despre mine de pe vremea când eram copil, izbucni Gary. Ți-am spus despre asta. Am avut ceva necazuri în adolescență, dar dosarele acelea ar fi trebuit să fie sigilate. Au fost şi câteva chestii prin ziare la vremea respectivă şi bănuiesc că aşa au aflat.
Jane se prăbuşi pe un scaun.
— Dar a trecut atâta timp de atunci. Doar nu-ți pun ție în cârcă ceea ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Sau acum au altă părere?
Gary Barr se uită la soția lui cu o expresie aproape de dispreț în privire.
— Dar tu ce-ți închipui? întrebă el.
Jane nu începuse să se descheie la palton. Acum duse mâna la nasturele de sus şi îl trecu prin butonieră. Umerii i se lăsară în jos.
— Am trăit în oraşul acesta toată viața, spuse ea. Niciodată nu

mi-am dorit să plec în altă parte. Am lucrat pentru oameni cumsecade. Iar acum, toate astea sunt în pericol. Ceea ce ai făcut a fost cumplit. Te-au întrebat despre asta? Ştiu despre asta? Ştiu?

— Nu, răspunse Gary furios. Încă nu şi-au dat seama, aşa că nu te mai frământa. Există un termen de prescripție, aşa că acum sunt curat. Nu pot să mă acuze de nimic, pentru că au trecut prea mulți ani. Şi chiar dacă încearcă să-mi pună ceva în spinare, am pentru ei o ofertă pe care n-o pot refuza.

— Ce tot spui acolo? întrebă Jane pe un ton disperat. Nu există prescripție pentru crimă!

Gary Barr sări în sus de pe scaun şi aruncă sandvişul din care tocmai muşcase în soția sa.

— Să nu mai rosteşti vreodată cuvântul ăsta! răcni el.

— Iartă-mă, Gary! N-am vrut să te supăr. Îmi pare rău.

Cu ochii plini de lacrimi, Jane se uită la pata de muştar de pe palton, la bucățile de pâine de secară împrăştiate pe jos şi la feliile de şuncă şi de roşii din fața ei.

Barr strângea şi desfăcea pumnii, făcând un efort vizibil să se stăpânească.

— Foarte bine, în regulă. Ține minte. Una este să fii de față, alta este s-o ucizi. Foarte bine. Am să strâng eu aici. Oricum nu-mi plăcea sandvişul. A mai rămas ceva din supa pe care ai făcut-o azi-dimineață?

— Da, o grămadă!

— Te rog să-mi aduci şi mie. Am avut o zi grea. Şi îmi cer scuze că mi-am ieşit din fire. Nu meriți aşa ceva, Jane. Eşti o femeie

de treabă.

63

Nicholas Greco fu foarte încântat de telefonul primit pe neaşteptate de la procurorul adjunct Tom Moran.

— Ne-ai dat un pont bun, spuse Moran. Barr a avut în adolescență un dosar inaccesibil publicului acum, dar noi am avut acces la el. A fost arestat pentru că a adus marijuana la şcoală şi a fumat în sala de gimnastică. Am găsit albumul lui anual şi am localizat câțiva colegi de clasă de-ai lui care mai locuiesc în Poughkeepsie. Barr avea reputația unui individ irascibil. Nu era exact adolescentul vecin prietenos.

Bineînțeles că asta a fost de mult, continuă Moran. Dar este interesant ce spun unii dintre colegii lui de clasă despre el: că ar fi avut un complex de inferioritate. În liceu nu s-a ținut de carte şi n-a mai ajuns la facultate şi la o reuniune de liceu peste câțiva ani s-a plâns că nu i s-a oferit niciodată şansa să aibă succes.

— Mi-a făcut impresia unui om nesigur pe el, nemulțumit şi supărat pe toată lumea, spuse Greco. Ceea ce îmi spui acum se potriveşte cu profilul pe care i l-am schițat eu.

— În altă ordine de idei, spuse Moran, mai am ceva să-ți spun. Doamna Althorp a murit astăzi.

— Îmi pare foarte, foarte rău, dar cred că pentru ea a fost o binecuvântare.

— Din câte am înțeles, nu va fi niciun priveghi şi

înmormântarea se va organiza într-un cadru restrâns. Cred că asta a fost dorința ei şi este de înțeles, de vreme ce familia a fost destul în centrul atenției presei.
— Da, aşa este, e de înțeles, încuviință Nicholas Greco. Mulțumesc, Tom.
Greco se uită la ceas. Era ora cinci treizeci, dar nu era încă pregătit să pornească spre casă. Voia să se gândească în liniște şi, uneori, era mai uşor să facă asta după plecarea celorlalți colegi de la birou, când nici telefoanele nu mai zbârnâiau. Din fericire, era tocmai seara când Frances se ducea la întâlnire cu grupul ei de lectură, aşa că n-o să se supere dacă o să ajungă târziu acasă.
Zâmbi în sinea lui. La urma urmei, Frances era tipul de femeie care avea nevoie de toată atenția lui. Şi, de cele mai multe ori, avea parte de ea, se gândi el cu afecțiune, dar în momentul de față trebuie să intru în starea de meditație. Când rostise pentru prima dată această expresie în fața lui Frances, soția lui îl întrebase ce naiba vrea să spună cu asta.
— Este o expresie care nu se mai foloseşte de mult, dar în secolul al XIX-lea era foarte curentă, îi explicase el. Starea de meditație înseamnă să gândeşti profund, să te laşi absorbit de gânduri, draga mea.
— O, pentru Dumnezeu, Nick, răspunsese ea, de ce nu vorbeşti clar – că vrei să pui lucrurile cap la cap?
Şi, de fapt, exact asta încerc să fac, îşi spuse Greco.
Gary Barr era în fruntea listei lui de oameni la care trebuia să se gândească. Greco sesizase că Barr are un dinte împotriva

celor care, după părerea lui, duceau o viață privilegiată. Ce relație avea el cu familia Althorp? se întrebă el. În anii când soții Barr nu lucrau pentru familia Carrington, găteau şi serveau în mod frecvent la dineurile familiei Althorp. Gary era totodată şoferul fiicei lor. Cum şi de ce deveniseră Susan şi Gary „prieteni”? Trebuie să vorbesc din nou cu Sarah, prietena lui Susan, îşi spuse Greco.

Pagina ruptă din revista People găsită în buzunarul lui Grace Carrington era următorul lucru de pe lista lui la care trebuia să reflecteze. Era importantă chiar foarte importantă. Dar de ce?

Urma poşeta de seară a lui Susan Althorp. De ce ținea Gary Barr aşa de bine minte că Peter Carrington îl rugase a doua zi de dimineață pe Vincent Slater s-o ducă înapoi şi cum de îşi amintea că după aceea Peter se arătase uimit că nu fusese găsită în maşina lui? Sau Barr a inventat acea poveste din motive personale? Slater confirmase veridicitatea conversației, însă doar până la un punct. Acesta a susținut că Carrington doar l-a rugat să verifice dacă poşeta era în maşină şi să i-o înapoieze lui Susan în cazul în care o găsea acolo.

Dar Susan era aşteptată la micul dejun în acea zi. În plus era mică şi nu putea să aibă înăuntru decât o batistă, cutia de pudră, un pieptene şi un ruj. Atunci de ce să facă atâta tamtam pentru returnarea ei?

Era oare acolo ceva special, un lucru de care avea ea nevoie? se întrebă Greco.

Toate aceste piese de puzzle au legătură între ele, îşi spuse în gând Nicholas Greco stând cu brațele încrucişate fără să

observe că între timp afară se întunecase. Dar ce legătură?
Sună telefonul. Oarecum deranjat, Greco ridică receptorul şi se recomandă.
— Domnule Greco, sunt Kay Carrington. Mi-ați dat cartea dumneavoastră de vizită la tribunal acum câteva săptămâni.
Greco se îndreptă imediat pe fotoliu.
— Da, aşa este, doamnă Carrington, spuse el rar. Mă bucur să vă aud.
— Ați putea să veniți să-mi faceți o vizită mâine dimineață, la mine acasă?
— Fireşte. Ce oră v-ar conveni?
— Ora unsprezece e bine?
— Este foarte bine.
— Ştiți unde locuiesc?
— Da, ştiu. Voi fi acolo la ora unsprezece.
— Vă mulțumesc.
Greco auzi clicul receptorului care era pus la loc în furcă, apoi închise şi el. Îngândurat în continuare, se ridică şi străbătu coridorul spre dulapul unde îşi ținea paltonul. În ultimul moment îşi aminti să lase un bilet pe biroul recepționerei: *„Mâine dimineață sunt la New Jersey.”*

64

Încă nu-i spusesem nimic lui Maggie despre copil pentru că sunt sigură că se va grăbi să povestească prietenelor ei şi după aceea am să citesc despre asta în tabloide. Maggie nu poate să

ţină un secret. Dar mă gândeam că fusesem văzută la obstetrician de diverşi cunoscuţi şi, pentru că totuşi nu voiam ca Maggie să afle de la alţii, ştiam că trebuie să-i spun.
După ce i-am telefonat lui Greco şi am stabilit întâlnirea, am luat-o pe Maggie şi am dus-o înapoi acasă la cină. Jane pregătise pui la cuptor şi dorea să ne servească, dar i-am dat liber, fiindcă ne puteam servi singure. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Gary Barr să tragă cu urechea la discuţia noastră. Cred că Jane începuse să fie îngrijorată că ar putea să-şi piardă slujba, aşa că a început să protesteze. Dar s-a oprit şi ne-a urat foarte amabil o seară bună.
Bucătăria este mare şi avem o masă lungă şi bănci unde mâncau-servitorii pe vremea când personalul era mai numeros. Maggie a vrut să mâncăm acolo, dar eu am obiectat. Scaunele din sufragerie sunt incomparabil mai comode. Mai mult decât atât, ştiam că se simte intimidată de casa noastră, şi voiam să treacă peste asta.
După ce ne-am aşezat la masă, i-am spus despre copil. A fost absolut încântată de această veste, dar, firește, a început imediat să-şi facă griji pentru mine.
— O, Kay, ce tragedie cumplită că tatăl copilului nu va fi aici, să-l vadă cum creşte.
— Maggie, tatăl copilului se numeşte Peter şi eu nu am renunţat să sper. Nu a ucis-o pe Susan Althorp şi, în mod sigur, nu l-a ucis pe tatăl meu. Dar, te rog, hai să discutăm despre altceva. Tata a fost concediat la numai câteva săptămâni după dispariţia lui Susan. Peter mi-a spus că Elaine Carrington s-a

descotorosit de el pentru că nu era interesat de avansurile ei.
— Mi-ai mai spus asta, Kay, replică Maggie stânjenită. Ştiu că acum regreta concluzia pe care se grăbise s-o tragă că fusese concediat din cauza băuturii.
— Ce avea tata de gând să facă? Avea vreo ofertă de angajare?
— Nu ştiu, Kay. La numai câteva săptămâni după ce a fost concediat s-a sinucis. Sau aşa am crezut noi. L-am văzut pentru ultima dată pe treizeci septembrie, acum douăzeci şi doi de ani. Am mai discutat despre asta.
— Hai să discutăm din nou.
— Pe treizeci septembrie, tatăl tău mi-a telefonat pe la ora cinci şi m-a rugat să te iau la mine peste noapte. Mi-a spus că are o întâlnire cu cineva. Erai cam nemulţumită că trebuie să vii la mine, pentru că îţi promisese că o să încercaţi împreună o reţetă nouă pentru cină. Dar te-a asigurat că o să se recompenseze. Însă în ziua următoare nici n-a venit să te ia, nici n-a dat telefon, după care poliţia a raportat că maşina lui a fost găsită pe stânca aceea de deasupra râului şi că portofelul era pe scaun.
— Dar au cercetat să vadă pe cine intenţiona să vadă în ziua de treizeci septembrie?
— La vremea respectivă, politia a presupus că inventase toate astea ca pretext ca să te lase pe tine la mine acasă.
Era clar că discuţia asta nu ducea niciunde. Sperasem că Maggie îşi va aminti ceva nou, dar lucrul acesta nu s-a întâmplat.
Când am ajuns la ceai, am decis că era timpul să-i povestesc, în

sfârşit, lui Maggie despre momentul acela de acum douăzeci şi mai bine de ani, când mă strecurasem în casa aceasta şi ajunsesem, mânată de curiozitate, în capelă.
Reacţia ei, aşa cum mă aşteptam, a fost că am fost întotdeauna prea aventuroasă. Şi, în mod cu totul neaşteptat, nu a mai spus nimic altceva.
Probabil că din pricina reacţiei ei, i-am spus că am tras cu urechea la cearta dintre un bărbat şi o femeie care părea că îl şantajează, deşi iniţial plănuisem să ţin informaţia aceasta numai pentru mine.
— Aşa se explică faptul că mi-am dat seama ce fluieră bărbatul, deşi era numai un vers, i-am spus eu, pentru că tu îl fredonai mereu când îmi povesteai cum l-a cântat mama la spectacolul de la şcoală.
Maggie îmi aruncă o privire pe care n-am ştiut cum s-o interpretez.
— Ce este? am întrebat.
— Kay, a exclamat Maggie, ar fi trebuit să-i spui tatălui tău! Când a început să se întâlnească cu mama ta, i-am povestit despre serbarea de la şcoală şi m-am lăudat cât de bine interpretase acest cântec. A pus-o să i-l cânte şi lui. De atunci l-au numit „cântecul lor”. L-au ales chiar ca primul lor dans la nuntă. Doar ştii şi tu!
— Maggie, ştiam despre serbare. Dar nu-mi amintesc să-mi fi spus că tata îl numea „cântecul lor” sau că l-au dansat la nuntă, am protestat eu.
— Nu contează. Dar după ce tatăl tău a venit în grabă aici să

aranjeze luminile pentru petrecere, te-a lăsat la mine. Îmi amintesc foarte clar cât de abătut era. Mi-a spus că a auzit pe cineva fluierând acest cântec când era acolo şi că discutase cu el. Cred că tatăl tău îi spusese acelei persoane – cine o fi fost – că îl întristase foarte mult.
— Ți-a spus cine era acea persoană?
— Da, dar nu-mi amintesc.
— Maggie, este foarte important. Gândeşte-te. Te rog să-ți aminteşti.
— O să încerc, Kay. Zău că o să încerc.
Era o întrebare pe care trebuia neapărat s-o pun.
— Maggie, crezi că era Peter?
— Nu, categoric nu, a spus Maggie ferm. Mi-aş fi amintit imediat dacă ar fi fost vorba de Peter Carrington. Pe atunci, el era tânărul prinț. Tocmai de aceea am fost aşa dezamăgită când am aflat că o ucisese pe sărmana fată. Nu, sunt absolut sigură că nu este persoana pe care a pomenit-o tatăl tău!
S-a uitat la mine.
Nu era Peter, m-am gândit eu uşurată. Nu era Peter! Alt bărbat era şantajat în capelă în ziua aceea. Dar, Dumnezeule mare, dacă i-aş fi spus tatei ce am auzit în ziua aceea, iar ei ar fi spus la poliție, poate că acum ar mai fi fost în viață, poate că nici Peter n-ar fi fost la închisoare, acuzat de crimă.

65

Vincent Slater era convins că Gary Barr fusese cel care furase

cămaşa de seară a lui Peter din casa lui Elaine Carrington. Timp de o săptămână s-a frământat cum să pună mâna pe ea. Trebuia neapărat să recupereze cămaşa, mai ales după ce într-o seară târziu, Conner Banks îi telefonase rugându-l să-i ajute să-l convingă pe Peter să le aprobe schimbarea strategiei de apărare.

— Vincent, spusese Banks, suntem tot mai convinşi că am avea foarte bune şanse să îi împiedicăm pe jurați să ajungă la o hotărâre unică, eventual să încercăm chiar o achitare, dacă apărarea noastră se va baza pe ideea de dubiu întemeiat. Iar achitarea ar însemna ca Peter să vină acasă definitiv. Dacă juriul nu ajunge la unanimitate, putem argumenta pentru o cauțiune serioasă şi probabil că Peter va avea posibilitatea să-şi petreacă un timp cu copilul înainte de cel de-al doilea proces. Iar dacă nici la al doilea proces jurații nu obțin unanimitatea, procurorul va renunța probabil la acuzații.

— Dar ce s-ar întâmpla dacă cumva cămaşa de seară a lui Peter pătată de sângele lui Susan ar ieşi pe neaşteptate la iveală? a întrebat Slater.

— Ce se întâmplă aici, oameni buni? Kay Carrington mi-a pus aceeaşi întrebare. Aşa cum i-am spus şi ei, dacă apare cămaşa pătată de sânge lui Susan, Peter va trebui să fie dispus la o înțelegere cu procuratura.

Înțeleg. Era ora nouă, o oră potrivită ca să-i telefoneze lui Kay, decise Slater. Femeia îi răspunse imediat şi îi spuse că tocmai o condusese acasă cu maşina pe bunica ei.

— Kay, sunt convins că Gary Barr este cel care a furat cămaşa,

spuse el. Trebuie s-o recuperăm. În sertarul de la bucătărie este un set de chei de la toate uşile. Cheia de la casa portarului este şi ea acolo. Am să vin s-o iau mâine – dimineaţă, la ora şapte treizeci, înainte să vină Jane. După aceea, am să-ţi dau telefon la ora nouă că sunt în New York şi am să te rog să-l trimiţi pe Gary în oraş ca să mă ajute să aduc unele dintre hârtiile personale ale lui Peter acasă. Eu o să am grijă să-l ţin ocupat o vreme, iar tu ai grijă ca Jane să nu se întoarcă acasă devreme.
— Vincent, nu ştiu ce să spun.
— Ştiu eu. Nu am de gând să las cămaşa în mâinile lui Gary Barr. Numai să ne rugăm că a ascuns-o pe undeva la el acasă sau în SUV. Şi mai e ceva: am să-i spun că unul dintre directorii noştri executivi va veni curând să-ţi facă o vizită, aşa că va trebui să-l conducă cu una din maşinile familiei.
— Aşa cum spuneam, nu ştiu ce să cred, dar am să acţionez întocmai, fu de acord Kay. Vince, voiam şi eu să-ţi spun ceva: mi-am fixat o întâlnire cu Nicholas Greco, detectivul. Vine aici la ora unsprezece mâine-dimineaţă.
Vincent Slater mai spuse ceva ce nu şi-ar fi imaginat vreodată că îi va spune soţiei patronului său:
— Ai înnebunit, Kay. Credeam că îţi iubeşti soţul!

66

Fostul ambasador Charles Althorp, acum pensionar, şedea în biroul soţiei sale decedate cu o ceaşcă de cafea în mână şi cu tava de mic-dejun neatinsă în faţa lui. Realitatea fizică a

faptului că Gladys nu mai era avusese drept rezultat câteva schimbări în casă. Patul de spital, tubul de oxigen, perfuziile şi medicamentele de tot felul care parcă nu se mai sfârşeau dispăruseră. Brenda, menajera, aerisise şi dormitorul lui Gladys ieri şi dăduse peste tot cu aspiratorul, cu ochii plini de lacrimi. Surprinsese privirea posomorâtă a Brendei în dimineaţa aceasta, când îi servise micul dejun şi spera să-i caute altă slujbă.

Telefonaseră şi fiii lui, trişti şi abătuţi din cauza morţii mamei lor, dar bucuroşi că fusese curmată toată suferinţa pe care o îndurase în ultimul timp.

— Dacă în cer există vreun muzeu, cu siguranţă că acum mama şi Susan discută despre meritele unui tablou, spusese Blake, fiul lui cel mic.

Althorp ştia că fiii lui nu-l agreează în mod deosebit. După ce terminaseră facultatea, amândoi se grăbiseră să-şi ia câte o slujbă departe de ei, folosind acest lucrul drept pretext ca să nu se arate acasă mai mult de două ori pe an. Acum vor reveni pentru a doua oară în câteva luni. Prima dată asistaseră la înmormântarea surorii lor şi acum la cea a mamei lor.

Trupul lui Gladys era în salonul funerar. Nu organizase niciun fel de priveghi, dar înmormântarea avea loc abia vineri, asta ca să poată veni şi fiul lui cel mare, a cărui fiică fusese operată de urgenţă de apendicită. Părinţii nu voiau s-o lase singură.

Vecinii veniseră să-şi prezinte condoleanţele, iar el îi ceruse Brendei să le preia mesajele. Dar la ora nouă şi un sfert, Brenda intră în birou şi îi spuse pe un ton şovăitor că domnul Greco

era la telefon şi insista să vorbească cu el.
Althorp fu pe punctul să refuze, dar după aceea se întrebă dacă nu cumva Gladys îi datora omului bani. Nu era exclus. După spusele asistentei medicale, Greco o văzuse de curând pe Gladys. Ridică receptorul.
— Charles Althorp la telefon. Ambasadorul ştia că vocea lui intimidează oamenii. Şi era mândru de asta.
— Domnule ambasador Althorp, începu Greco, în primul rând vă rog să-mi permiteți să-mi exprim condoleanțele pentru pierderea suferită. Doamna Althorp a fost o persoană distinsă şi curajoasă şi a pus în mişcare roțile maşinăriei care cred eu că va aduce în curând un criminal în fața justiției.
— Despre ce vorbiți, domnule? Peter Carrington este deja la închisoare.
— Tocmai despre asta este vorba, domnule ambasador. Peter Carrington este la închisoare. Dar ar trebui să fie acolo? Sau, altfel spus, nu ar trebui oare ca şi altcineva să stea în aceeaşi celulă cu el? Ştiu că este un moment extrem de nepotrivit să vă deranjez, dar aş putea trece pe la dumneavoastră pentru câteva minute ceva mai târziu? La ora unsprezece am o întâlnire cu doamna Kay Carrington. Aş putea veni la dumneavoastră la ora douăsprezece treizeci?
— Să fiți aici la douăsprezece. Vă acord cincisprezece minute.
Althorp trânti receptorul în furcă, puse jos ceaşca de cafea şi se ridică în picioare. Se duse la biroul pe care se aflau fotografiile soției şi ale fiicei lui.
— Iartă-mă, Gladys, spuse el cu voce tare. Iartă-mă, Susan.

67

Eram în bucătărie la ora şapte şi jumătate, când Vince a trecut să ia cheia de la căsuța portarului. Apoi, aşa cum plănuiserăm, a telefonat pe la ora nouă. Gary Barr dădea cu aspiratorul sus şi i-am transmis mesajul.

— Domnul Slater are nevoie de dumneata. Trebuie să te duci în oraş să iei nişte dosare de la biroul lui Peter, i-am spus eu. S-ar putea ca unul dintre directori să se întoarcă cu dumneata aici, aşa că ia, te rog, Mercedesul. Domnul Slater o să-ți spună unde trebuie să parchezi.

Nu ştiu dacă Barr a bănuit ceva, dar n-a arătat nimic. A ridicat alt telefon şi a vorbit cu Vincent, ca să afle unde urma să parcheze. Câteva minute mai târziu, privind de la o fereastră de sus, l-am văzut pe Gary cum ieşea cu Mercedesul pe lângă casa portarului, ajungând apoi în şosea.

Probabil că Vincent îl urmărea şi el de undeva, pentru că aproape imediat Cadillacul lui a intrat pe alee şi a virat la stânga. Presupun că voia să parcheze în spatele casei portarului, într-un loc unde nu putea fi văzut din casa mare. Acum misiunea mea era s-o împiedic pe Jane să se repeadă înapoi acasă, pentru cine ştie ce motiv, înainte de pauza ei obişnuită de după prânz.

Asta nu era greu. L-am spus că mă doare capul şi am rugat-o să preia toate telefoanele şi mesajele, cu excepția cazului în care ar fi sunat domnul Greco.

— Domnul Greco?
Am sesizat panica din vocea ei şi mi-am amintit că imediat după ce Greco fusese angajat de doamna Althorp, acesta vorbise cu Gary Barr.
— Da, am spus eu. Am o întâlnire cu el la ora unsprezece. Sărmana femeie arăta înspăimântată şi derutată. Devenea evident că Vince avusese dreptate şi Gary furase cămaşa din casa lui Elaine, dar Jane nu avea niciun amestec în asta. Totodată însă mi-am amintit că jurase că Gary fusese acasă în pat în noaptea dispariției lui Susan. Oare să fi mințit? Acum eram aproape sigură că mințise.
În următoarea oră şi jumătate am fost prea neliniştită ca să mă pot aşeza undeva să mă odihnesc. Nu-mi găseam locul, aşa că mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului la etajul doi. Nu examinasem nici măcar jumătate din încăperi, pentru că îmi lua mult timp dezlegatul şi dezvelitul mobilei care fusese depozitată acolo. Căutam în mod special mobilă pentru copii şi, în cele din urmă, am găsit un leagăn vechi din lemn. Era prea greu ca să-l ridic, aşa că m-am lăsat pe vine şi l-am legănat ca să văd dacă este solid. Era sculptat cu măiestrie şi m-am uitat să văd dacă purta vreo semnătură. Aşa că am găsit numele unui anume Eli Fallow şi o dată: 1821.
Eram sigură că trebuie să fi fost leagănul comandat de Adelaide Stuart, doamna aceea sofisticată care se măritase în 1820 cu un Carrington. Mi-am pus în cap să-l caut pe Eli Fallow şi să văd dacă era un meşter cunoscut. Mi se părea fascinant de-a dreptul să descopăr toate aceste comori, reuşind astfel să-mi

abat gândurile de la îngrijorarea constantă pentru soarta lui Peter.

Dar acest gen de explorare înseamnă mult praf. La ora 10.30, am coborât, m-am spălat pe mâini şi pe faţă, după care mi-am pus pantaloni curaţi şi un alt pulover. Eram aproape gata când s-a auzit soneria, exact la ora unsprezece, şi Greco a intrat în casă.

Prima dată când făcusem cunoştinţă cu el acasă la Maggie, respinsesem şi eu ipoteza că tata şi-ar fi putut înscena sinuciderea. Făcuse atunci în treacăt o remarcă că s-ar putea să existe o legătură între moartea tatălui meu şi dispariţia lui Susan Althorp. Când îmi vorbise în holul tribunalului, după audierea în legătură cu cauţiunea, eram atât de supărată încât abia dacă l-am observat. Dar acum, uitându-mă direct la el, citeam şi căldură şi compasiune în ochii lui. L-am strâns mâna şi l-am condus în biblioteca lui Peter.

— Ce încăpere minunată, a comentat Greco când am intrat.

— Aceasta a fost şi impresia mea prima dată când am văzut-o, i-am spus eu. Încercând să-mi stăpânesc emoţia puternică provocată de mişcarea decisivă pe care o făceam întâlnindu-mă cu acest bărbat, am adăugat: Am venit aici cerşind permisiunea de a organiza o recepţie în această casă pentru o strângere de fonduri. Peter şedea pe scaunul lui. Am arătat spre scaun. Eram emoţionată şi aveam impresia că nu sunt destul de bine îmbrăcată. Era o zi de octombrie, cu vânt puternic, şi eu purtam un costum deschis de vară. În timp ce îmi pledam cauza, examinam încăperea şi m-am îndrăgostit de ea.

— Aveați şi de ce, a spus Greco.
M-am aşezat în spatele biroului, iar Greco și-a tras un scaun în fața lui.
— Ziceați că s-ar putea să-mi fiți de folos, am început eu. Acum vă rog să-mi explicați ce v-a făcut să spuneți asta.
— Vă pot fi cel mai bine de folos încercând să descopăr întreg adevărul în legătură cu ceea ce s-a întâmplat. Aşa cum ştiți fără îndoială, pe soțul dumneavoastră îl aşteaptă foarte probabil închisoarea pe viață. S-ar putea să simtă o oarecare satisfacție personală dacă opinia publică va ajunge la concluzia că este nevinovat – şi acum citez – „datorită unei acțiuni reprezentând un automatism care nu este considerat alienare mentală". Asta s-ar putea întâmpla dacă am fi în Canada, dar nu şi aici, fireşte.
— Eu nu cred că soțul meu, somnambul sau nu, a comis vreuna din aceste crime, am protestat eu. Noaptea trecută am obținut o dovadă convingătoare, cel puțin pentru mine, că nu el le-a comis.
Mă decisesem deja să-l angajez pe Nicholas Greco, l-am spus acest lucru, apoi mi-am descărcat sufletul, începând cu vizita la capelă când aveam şase ani.
— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că femeia pe care o auzisem în ziua aceea ar fi putut să fie Susan Althorp, am spus eu. Adică, de ce ar fi avut ea nevoie să ceară bani sau să amenințe pe cineva ca să obțină bani? Familia ei era înstărită. Am mai auzit că avea şi un fond personal destul de substanțial.
— Ar fi interesant de aflat de câți bani dispunea, a spus Greco. Căci fetele de optsprezece ani nu prea au acces la aceste

fonduri, iar prietenele lui Susan mi-au spus că tatăl ei era foarte supărat pe ea în seara petrecerii.
M-a întrebat ce se întâmplase atunci când Peter încălcase condițiile eliberării pe cauțiune şi fusese găsit pe gazonul din fața casei familiei Althorp.
— Peter avea un episod de somnambulism şi nu-şi aminteşte cum a ajuns acolo şi ce dorea să facă, dar crede că a avut acelaşi vis ca în cazul episodului de la Centrul de Cercetări, atunci când a încercat să iasă din salonul de spital. A doua oară i s-a părut că Gary Barr era şi el în încăpere urmărindu-l.
L-am spus lui Greco că începusem să cred că cel şantajat în capelă fusese Peter.
— Aseară am aflat că nu era adevărat, am confirmat eu, şi, încercând să-mi stăpânesc emoția, i-am repetat povestea lui Maggie.
Pe chipul lui Greco se aşternu o expresie gravă.
— Doamnă Carrington, a spus el, am fost îngrijorat pentru dumneavoastră din momentul în care m-am dus s-o văd pe prietena lui Susan Althorp, Sarah North. Să presupunem că nu soțul dumneavoastră a comis aceste crime. În acest caz, vinovatul este undeva pe aici, prin preajmă şi, am convingerea şi temerea că această persoană este foarte aproape de dumneavoastră.
— Aveți vreo idee cum aş putea s-o fac pe această persoană să se dea de gol? am întrebat eu, conştientă de frustrarea pe care o afişam. Domnule Greco, ştiu că aveam numai şase ani la vremea respectivă, dar dacă i-aş fi spus tatălui meu că fusesem

în capelă şi i-aş fi povestit ce auzisem acolo, poate că s-ar fi dus la poliție în momentul în care a dispărut Susan. Omul pe care l-am auzit eu în capelă trebuie să fi fost acelaşi bărbat pe care tata l-a auzit afară fluierând la puțin timp după aceasta. Nu înțelegeți că mă torturează faptul că am aceste informații?
— Când erați copil, gândeați ca un copil, interveni Greco pe un ton blând. Doamnă Carrington, nu fiți aşa de aspră cu dumneavoastră. Această informație ne deschide căi noi de abordare, dar vă implor, nu mai spuneți nimănui altcuiva ceea ce i-ați spus bunicii dumneavoastră aseară şi rugați-o şi pe ea acelaşi lucru. S-ar putea ca cineva să între în panică la auzul amintirilor dumneavoastră.
Se uită la ceas.
— Trebuie să plec în câteva minute. L-am rugat pe domnul ambasador Althorp să-mi acorde câteva minute astăzi şi i-am propus ora douăsprezece treizeci. Din păcate, mi-a spus să mă prezint la el la ora douăsprezece fix. Mai este ceva ce credeți că m-ar putea ajuta în cercetări?
Încă nu mă hotărâseră dacă să-i vorbesc sau nu de cămaşa lui Peter, dar mi-am zis să merg la risc:
— Dacă vă spun ceva ce ar putea prejudicia serios apărarea lui Peter, veți considera că este necesar să transmiteți procuraturii această informație? l-am întrebat eu.
— Ceea ce îmi spuneți dumneavoastră sunt informații din auzite şi nu mi se va permite să le folosesc în mod oficial.
— În toți aceşti ani, Elaine Carrington a păstrat cămaşa de seară a lui Peter murdară de sânge. Acum câteva zile, mi-a

vândut-o pentru un milion de dolari, dar, după ce am plătit, a refuzat să mi-o dea. După aceea, cămaşa a fost furată de la ea, din casa de pe domeniu. Vincent Slater îl bănuieşte pe Gary Barr şi, în momentul de faţă, este la el acasă şi o caută peste tot. Dacă pe Nicholas Greco l-a uimit sau nu această nouă informaţie nu ştiu, căci nu a lăsat să se vadă nimic. Dar m-a întrebat cum a pus Elaine mâna pe cămaşă şi cât de sigură eram că avea pete de sânge.

— Pete este cam mult spus, am răspuns eu. Din câte am putut vedea, era mai mult mânjită, chiar aici. Mi-am atins pulovărul chiar deasupra inimii. Elaine a spus că l-a văzut pe Peter întorcându-se acasă în stare de somnambulism la ora două noaptea, a observat petele de sânge pe cămaşă şi nu a vrut ca servitoarea să dea peste ea a doua zi de dimineaţă.

— Deci acum foloseşte această cămaşă ca să vă şantajeze şi apoi nu respectă înţelegerea. Dar de ce a scos-o la iveală acum?

— Pentru că fiul ei, Richard, este un parior împătimit şi întotdeauna i-a plătit datoriile. Se pare că de astă dată avea nevoie de mai mulţi bani decât îşi putea permite ea, sau nu suficient de repede pentru ca el să nu dea necaz.

— Înţeleg. Greco se ridică pregătindu-se de plecare. Mi-aţi dat o mulţime de lucruri la care să mă gândesc, doamnă Carrington. Mai spuneţi-mi ceva. Dacă cineva ar uita ceva în această casă, ceva personal, iar soţul dumneavoastră ar crede că s-ar putea să aibă nevoie de acel lucru, ce credeţi că ar face?

— L-ar returna, am răspuns eu imediat. Şi am să vă dau un exemplu. Într-o seară de decembrie m-a condus acasă cu

maşina şi m-a lăsat în faţa apartamentului, apoi a pornit spre casă. Era deja pe pod când şi-a dat seama că îmi uitasem şalul de lână în maşină. Vă vine să credeţi că s-a întors şi mi l-a adus? Eu i-am spus că nu este în toate minţile, dar el a spus că este frig şi dimineaţă trebuia să merg pe jos până la maşină, aşa că s-a gândit că s-ar putea să am nevoie de el. Intuiam bine încotro bate Greco.

— Vă gândiţi la poşeta de seară a lui Susan, am continuat eu. Credeţi că atunci când a avut episodul de somnambulism în noaptea aceea, Peter încerca să i-o ducă înapoi lui Susan?

— Nu ştiu, doamnă Carrington. Este una din numeroasele posibilităţi pe care trebuie să le analizez, dar asta ar explica mirarea şi îngrijorarea soţului dumneavoastră a doua zi de dimineaţă, când a descoperit că poşeta nu era în maşină, nu credeţi?

N-a mai aşteptat să-i răspund şi a deschis servieta din care a scos o foaie de hârtie pe care mi-a întins-o. Era un exemplar din revista People.

— Asta vă spune ceva? m-a întrebat Greco.

— O, este un articol despre Marian Howley, am spus. Este o actriţă admirabilă. N-am ratat niciuna din piesele ei.

— Se pare că şi Grace Carrington împărtăşea entuziasmul dumneavoastră pentru ea. A rupt această pagină din revistă; era în buzunarul rochiei ei când cadavrul a fost descoperit în piscină.

Am dat să i-o înapoiez, dar Greco mi-a făcut semn cu mâna s-o păstrez.

— Nu, am descărcat de pe internet mai multe copii. Puteți s-o păstrați pe aceasta. Poate vreți să i-o arătați domnului Carrington.
În momentul acela a sunat telefonul şi m-am îndreptat spre el, dar după aceea mi-am amintit că o rugasem pe Jane Barr să preia toate mesajele în locul meu. Câteva clipe mai târziu, în timp ce eu şi Greco ieşeam din bibliotecă, Jane a venit în goana mare pe coridor:
— Este domnul Slater, doamnă Carrington, a spuse ea. Zice că este important.
Greco a aşteptat să mă duc la birou şi să ridic receptorul.
— Kay, n-am găsit-o, a spus Vincent. Probabil că a ascuns-o în altă parte.
Era ceva în vocea lui care mă făcea să cred că minte.
— Nu te cred, am spus eu.
Telefonul a făcut clic.
— Vincent Slater pretinde că nu a găsit cămaşa lui Peter, i-am spus lui Nicholas Greco. Nu-l cred. Este la el. Pun pariu pe viața mea că este la el.
— Vincent Slater are cheie de la casa asta? m-a întrebat Greco.
— Am schimbat toate încuietorile şi i-am dat numai o cheie de la intrarea separată spre biroul lui. Dar se poate intra în casă prin birou.
— Asta înseamnă că are cheie, doamnă Carrington. Schimbați imediat încuietoarea. Cred că Vincent Slater este un om foarte periculos.

68

Am decis să închid galeria la sfârşitul săptămânii, îi spuse Richard Walker lui Pat Jennings. Ştiu că te-am anunţat târziu, dar proprietarul are pe cineva care doreşte spaţiul acesta imediat şi este dispus să plătească un bonus pentru asta.
Pat se uita la el năucită.
— Şi poţi să găseşti un alt spaţiu aşa de repede? întrebă ea.
— Nu, vreau să spun că închid galeria definitiv. Aşa cum probabil ştii, îmi plac prea mult cursele de cai, ceea ce nu este deloc spre binele meu. Aş dori o schimbare de peisaj. Am un prieten mai în vârstă care deţine o galerie mică, dar foarte interesantă la Londra şi ar fi foarte încântat să mă duc la el.
— Asta e minunat, spuse Pat, încercând să pară sinceră. Mă întreb dacă mami a tras sforile şi l-a scăpat de datorii. N-aş putea s-o condamn. Şi poate că el are dreptate. Ar fi mult mai bine să stea departe de şmecheraşii care îi oferă fel de fel de aşa-zise ponturi. Şi ce părere are mama ta de asta? întrebă ea. Sunt sigură că o să-ţi ducă dorul.
— Chiar dacă avioanele Concorde nu mai zboară, Anglia e la o aruncătură de băţ şi are şi ea o mulţime de prieteni acolo.
Pat Jennings înţelegea perfect că o să-i lipsească nu numai salariul de aici, ci şi programul de lucru flexibil care se coordona perfect cu cel al copiilor ei de la şcoală. Şi fusese amuzant că se întâlnea mereu cu Trish, ca să nu mai vorbim de privilegiul de a avea loc în rândul întâi la saga familiei Carrington.

Decise să mai facă o ultimă încercare până nu era prea târziu.
— Şi ce mai face doamna Peter Carrington? îl întrebă ea pe Richard, încercând să pară îngrijorată, dar nu foarte interesată.
— Drăguț din partea ta că întrebi! N-am mai văzut-o pe Kay de câteva săptămâni, dar mama mi-a spus că au ținut legătura strâns şi o să luăm cina cu ea înainte să plec în Anglia.
Cu un zâmbet de rămas-bun, ca şi când ar fi înțeles că Pat încerca să-i stoarcă informații, Richard Walker intră în biroul lui personal. Atunci sună telefonul şi Pat Jennings auzi o voce supărată:
— Sunt Alexandra Lloyd. Richard este acolo?
Fără să fi întrebat, Pat ştia ce trebuie să răspundă, dar de astă dată îi transmise un mesaj mai elaborat.
— Domnul Walker este în drum spre Londra, doamnă Lloyd. Pot să-i transmit un mesaj?
— O, chiar că puteți! Vă rog să-i spuneți domnului Walker că sunt foarte dezamăgită şi ştie el de ce.
N-o să-i transmit mesajul ăsta, îşi spuse Pat. Până acum crezuse tot timpul că doamna cu acest nume ciudat era artistă. Acum începea să creadă că era vorba de un broker de pariuri.
Era ora trei şi trebuia să se ducă să-şi ia copiii de la şcoală. Uşa biroului lui Richard era închisă, dar îi auzea murmurul vocii, ceea ce însemna că vorbeşte la telefon. Pat îi scrise mesajul de la Alexandra Lloyd cuvânt cu cuvânt şi, nemulțumită de felul în care arăta pe hârtie, bătu la uşa lui Richard, intră şi îl puse pe birou în fața lui.
Apoi, cu graba cuiva care ştie că din clipă în clipă s-ar putea ca

o bombă să-i explodeze la picioare, îşi luă pardesiul şi plecă.

69

În timp ce era condus de menajeră în biroul unde o cunoscuse nu cu mult timp în urmă pe Gladys Althorp, Nicholas Greco se simțea oarecum iritat de faptul că soțul ei pusese stăpânire atât de repede pe spațiul care îi aparținuse ani de zile. Observă că şalul ei nu mai era pe fotoliu şi obloanele nu mai erau înclinate. Soarele, care anunța o primăvară timpurie, năvălea în încăpere şi distrugea atmosfera de intimitate pe care o întâlnise cândva aici.

— Domnul ambasador vine imediat, îi spuse menajera.

Vrea să facă o demonstrație de autoritate? se întrebă Greco, l-am spus că vin la 12.30 şi a insistat să vin la douăsprezece fix. Iar acum mă face să aştept?

Greco îşi aminti cât de grijulie era menajera față de Gladys Althorp. Cum o chema? se întrebă el, apoi se dumiri:

— Brenda am văzut cât de multă grijă ai avut de doamna Althorp. Sunt sigur că ai ajutat-o foarte mult.

— Aşa sper şi eu. Nu eram de mult timp aici, dar am îndrăgit-o foarte tare. Şi ştiu că a murit mulțumită, căci ştia că omul care a ucis-o pe fiica ei avea să plătească, în sfârşit, pentru această crimă. Doamna Althorp mi-a spus că a fost la tribunal şi l-a văzut pe Peter Carrington cu cătuşe la mâini, aşa cum se rugase să-l vadă în fiecare zi în ultimii douăzeci şi doi de ani.

Charles Althorp intrase în încăpere în timp ce femeia vorbea şi

auzise ultimele ei cuvinte.
— Suntem încântați că ne împărtășești opinia ta, Brenda, interveni el sarcastic. Acum poți pleca.
Lui Greco îi displăcu Althorp din prima clipă. Umilirea menajerei în fața unei persoane străine era probabil un indiciu al relațiilor dintre patron și salariat în această casă și, dată fiind atitudinea lui Althorp de la telefon, nici nu se aștepta la altceva. Brenda reacționă ca și când ar fi fost pălmuită. Înmărmuri.
Apoi, cu demnitate, se întoarse și părăsi încăperea. Althorp îi arătă cu mâna un scaun și Greco luă loc.
— Am o întâlnire la prânz, spuse el, așa că vreau să înțelegeți: cincisprezece minute înseamnă cincisprezece minute.
— Știu ce înseamnă să fii presat de timp, spuse Greco. Omise în mod deliberat titulatura lui Althorp și începu direct: Domnule Althorp, erați foarte supărat pe fiica dumneavoastră, Susan, în ultima seară. Mai mulți oameni au remarcat acest lucru. De ce erați așa de furios pe ea?
— Nu-mi mai amintesc și nu are nicio importanță. Firește, m-am simțit cumplit pentru faptul că ultimul meu contact cu fiica mea s-a desfășurat în acele condiții.
— Dumneavoastră și doamna Althorp ați plecat de la dineu mai devreme în noaptea când a dispărut Susan.
— Am plecat la scurt timp după cină. Ca de obicei, Gladys nu se simțea foarte bine.
— Înainte să plecați, i-ați spus fiicei dumneavoastră să fie acasă până la miezul nopții. Din câte am înțeles, petrecerea a durat

cel puțin încă o oră după aceea. De ce i-ați impus această oră?
— Susan era extenuată. Eram îngrijorat din cauza ei. Am vrut să plece odată cu noi. Dar dansul de abia începuse. Peter m-a rugat s-o mai lăsăm puțin; apoi s-a oferit s-o conducă acasă.
— Vă plăcea Peter.
— Chiar foarte mult pe atunci.
— Domnule Althorp, am să vă întreb din nou: de ce erați îngrijorat pentru fiica dumneavoastră?
— Asta nu e treaba dumitale, domnule Greco.
— O, ba cred că este. Dacă ceea ce cred eu este corect, acesta este motivul pentru care a murit Susan.
Greco observă că Althorp se făcuse stacojiu la față. De furie sau de frică? se întrebă el.
— Doamna Carrington avea pe atunci şase ani şi îşi aminteşte că stătea în fața casei Carrington împreună cu tatăl ei, Jonathan Lansing, care, după cum ştiți, era peisagistul familiei. Asta s-a întâmplat în ziua când a avut loc petrecerea. Kay auzise despre capelă şi, curioasă ca orice copil, s-a furişat în casă şi s-a dus în capelă. În timp ce era acolo, a auzit cum se deschide uşa capelei şi s-a ascuns între bănci. Nu a văzut cine a intrat, dar a auzit ce s-a vorbit. Erau un bărbat şi o femeie, iar femeia îi cerea bărbatului bani.
Greco făcu o pauză şi spuse apoi pe un ton foarte rece:
— Cred că femeia care era atunci în capelă era fiica dumneavoastră, Susan. Cred că avea o problemă cu drogurile şi că avea nevoie de bani pentru a şi le procura. Cred că dumneavoastră cunoşteați această problemă, dar intenționați

să controlați situația în propriul fel, asigurați-vă că nu avea bani şi ținând-o foarte din scurt, ca să nu aibă acces la furnizorul ei, indiferent cine era acela.
— Nu mă mir că aveți o asemenea reputație de detectiv, domnule Greco. Dar chiar dacă acest lucru ar fi adevărat, ce dovedeşte asta? Şi ce mai contează acum? Vocea lui Althorp era la fel de rece.
— O, contează, domnule Althorp, şi încă cum! Dacă ați fi recurs atunci la un ajutor de specialitate, poate că Susan ar mai fi fost în viață acum.
— Când a dispărut, am crezut că a fugit cu dealerul ei. Am fost convinsă că o să reapară într-o bună zi, replică Althorp.
— Şi, deşi credeați acest lucru, ați comis păcatul de neiertat de a-l lăsa pe Peter Carrington să fie suspectat de dispariția ei în tot acest timp? în ciuda faptului că vă gândeați că ar mai putea fi în viață?
— Nu ştiam. Nu puteam să menționez această posibilitate, căci asta ar fi ucis-o pe soția mea, spuse Althorp. Mama lui Susan credea că fiica ei este perfectă. Ideea că Susan era dependentă de droguri ar fi distrus-o.
— Când ați avut prima bănuială că Susan se droga?
— Imediat după ce s-a întors acasă în vacanță după primul an de facultate. Avea un comportament diferit în acea vară. Devenise iritabilă, izbucnea uşor în plâns, nu mai era ea însăşi. Nu mai ştiam ce să cred, dar apoi, într-o seară, când era plecată, am trecut pe lângă camera ei şi am văzut că lăsase luminile aprinse. M-am dus să le sting şi am zărit ceva pe jos.

Era o foiță de staniol şi în ea, nişte pudră. Părea a fi cocaină. Şi atunci am înțeles ce se întâmplă. Când a venit acasă, am luat-o la întrebări şi i-am cerut să-mi spună de unde făcea rost de droguri. A refuzat să-mi spună. Asta a fost cu o lună înainte să dispară.

— Dacă ați fi spus poliției că Susan are o problemă, asta ar fi schimbat imediat direcția cercetărilor şi dealerul ei ar fi fost poate arestat. Dar de ce m-a angajat soția dumneavoastră acum şase luni? Ca să descopăr ceva ce l-ar fi adus pe presupusul ei ucigaş, Peter Carrington, în fața justiției. Căci arestarea şi judecarea ucigaşului lui Susan cu siguranță că i-ar fi dat liniştea sufletească. Greco îşi auzi propria voce din ce în ce mai ridicată. A fost mai bine s-o lăsați pe soția dumneavoastră să sufere în fiecare zi a vieții ei, aşa cum s-a întâmplat? Aşa ați înțeles dumneavoastră să fiți milos? Este o scuză foarte comodă pentru tăcerea dumneavoastră, nu-i aşa? Nu-i aşa că speraţi să fiți numit în alt post de ambasador undeva şi nu doreați niciun fel de scandal legat de numele dumneavoastră? Frumoasa debutantă în societate despre care se presupunea că ar fi fost asasinată de un tânăr bogat genera compasiune pentru întreaga familie. Ați fost foarte încântat să lăsați lucrurile aşa cum erau.

— Aceasta este părerea dumneavoastră şi cred că este sub demnitate mea să vă răspund, spuse Althorp. De ce ați venit aici, domnule Greco? Ce mai contează toate astea acum? Oricum, n-o s-o aducă pe Susan înapoi şi, aşa cum a spus fiul meu ieri, dacă este vreun muzeu în cer, cu siguranță acum soția şi fiica mea discută despre tablouri. Este un scenariu care îmi

convine.
— Scenariul acesta s-ar putea să vă convină dumneavoastră, dar aveți chiar şi acum tupeul să spuneți că nu contează? Nu v-a trecut nicio clipă prin cap că Susan ar fi putut fi ucisă de dealerul de droguri şi nu de Peter Carrington?
— Cămaşa lui Peter a dispărut. Am crezut că poate s-a certat cu Susan şi că cearta a scăpat apoi de sub control.
— Aşadar, a fost fie dealerul de droguri, fie Peter cel care a ucis-o pe fiica dumneavoastră şi vă convin ambele variante! Dar eu am altă teorie, domnule Althorp. Probabil că ați auzit-o pe Susan când încerca să se furişeze afară din casă în noaptea ceea. Poate că erați suficient de furios pe ea ca s-o loviți. Abia a doua zi la prânz oamenii şi-au dat seama că fata nu este în camera ei. Ați avut timp berechet să-i ascundeți corpul până când puteați să vă descotorosiți de el pentru totdeauna.
Charles Althrop apucă strâns brațele fotoliului.
— Asta este de-a dreptul revoltător, domnule Greco! Şi este o insultă gravă. Cele cincisprezece minute ale dumneavoastră au luat sfârşit. Afară din casa mea!
— Am să plec acum domnule ambasador, spuse el, accentuând sarcastic şi disprețuitor titlul lui Althorp, dar am să mă întorc, de asta puteți fi sigur.

70

Am vorbit cu Maggie de câteva ori în următoarele câteva zile şi ştiu că se străduia să-şi amintească numele bărbatului auzit de

tata fluierând cântecul care îi trezea atât de multe amintiri triste. Apoi mi-a venit o idee.
— Maggie, spuneai că tata era foarte abătut când ți-a povestit despre asta. Maşina lui a fost găsită la puțin timp după asta şi te-ai gândit că s-a sinucis. Nu crezi că ai fi putut vorbi despre incident cu prietenii tăi?
— Bineînțeles că am vorbit despre cât de dor îi era de mama ta. Probabil că le-am spus despre asta. Era o dovadă că îi simțea enorm lipsa.
— Atunci poate că ai menționat şi numele bărbatului care fredonase melodia, pentru că spui că tata ți-a pomenit de el.
— Da, se poate, Kay, dar au trecut douăzeci şi doi de ani de atunci. Dacă eu nu pot să-mi aduc aminte, cum să mă aştept s-o facă altcineva?
— Nu ştiu. Dar există un lucru pe care îl poți face foarte uşor şi care ar putea să ne fie foarte util. Vreau să vorbeşti cu prietenii tăi despre tata. Spune-le că, într-un fel, e bine pentru mine să ştiu că nu şi-a dorit să mă părăsească. Apoi poți să le aminteşti povestea asta şi spunându-le că te necăjeşte faptul că nu mai reții numele bărbatului care fluiera această melodie în ziua petrecerii. Dar te rog să vorbeşti numai cu prietenii tăi.
— Kay, este foarte puțin probabil ca cineva să-şi mai amintească un nume după atâția ani, dar aş face orice ca să te ajut. Astăzi este zi de vizită la închisoare, nu-i aşa?
— Da, aşa este.
— Te rog să-l feliciți pe soțul tău adică pe Peter pentru copil!
— îți mulțumesc, Maggie, o să se bucure în mod deosebit.

Două ore mai târziu eram la camera de vizită din închisoarea Districtuală Bergen şi mă uitam la Peter prin geamul de plexiglas. Aş fi vrut aşa de mult să-l pot atinge, să-mi împletesc degetele cu ale lui. Voiam să-l aduc acasă şi să închid uşa în urma noastră în faţa restului omenirii. Voiam să ni se dea înapoi viaţa de dinainte. Dar, fireşte, dacă aş fi spus acum ceva din toate acestea, n-aş fi făcut decât să-i îngreunez şi mai mult situaţia. Erau aşa de multe lucruri pe care nu puteam să i le mărturisesc. Nu puteam să vorbesc nici despre cămaşa pe care Gary Barr o furase de la Elaine, numai ca să fie furată din nou de Vincent Slater. Vincent continua să nege că o găsise când scotocise prin casa de la poartă şi prin SUV, dar nu-l credeam.
Şi nu puteam să-i vorbesc nici despre banii pe care îi plătisem lui Elaine şi, în niciun caz, despre faptul că îl angajasem pe Nicholas Greco. Dar i-am povestit despre leagănul pe care îl găsisem, că aveam de gând să îl caut pe Eli Fallow, meşterul, şi să văd ce pot afla despre el.
— Când mă duc la etajul doi, parcă plec la vânătoare de comori, am spuse eu.
Conversaţie uzuală. Fără vreo satisfacţie. Aşa cum vorbeşti cu un pacient într-un spital, când ştii că nu poţi vorbi despre lucruri importante, pentru că acestea l-ar întrista. Peter se lumina la faţă când îi vorbeam despre copil, dar era îngrijorat din cauza mea. Observase că slăbisem, dar l-am liniştit, căci obstetricianul mă asigurase că nu e ceva neobişnuit în primul trimestru de sarcină.
M-a întrebat dacă mă vedeam des cu Elaine şi cu Richard. Am

evitat un răspuns direct spunându-i cât de şocată fusesem atunci când Elaine mă anunțase că Richard îşi închidea galeria şi urma să se mute la Londra.
— Cred că are probleme din cauza pariurilor şi, apoi, galeria lui mergea tot timpul în pierdere.
— Cred că e o idee bună, a spus Peter. De când îl ştiu, încă de când Elaine a început să iasă cu tata, Richard era nebun după cai, ceea ce, dacă l-ai fi cunoscut pe tata, era un păcat de neiertat în ochii lui. Cred că unul din motivele pentru care tata cerea să vadă toate facturile care veneau acasă în timpul acelei ample redecorări a fost tocmai ca să aibă convingerea că Elaine nu finanța patima fiului ei sau, oricum, nu din banii lui. Cred că ar fi drăguț să-i inviți la cină pe Elaine, pe Richard şi pe Slater la noi acasă înainte să plece.
N-am putut să-i spun că era ultimul lucru pe care mi-l doream. Am ignorat sugestia lui şi am întrebat:
— Câți bani de buzunar primeai când erai copil? Tatăl tău era generos cu tine?
Peter mi-a aruncat o privire jucăuşă şi a răspuns:
— Ca să fiu drept, era foarte generos. Din fericire pentru relația noastră, nu am apucat-o niciodată pe calea copilului bogat şi răzgâiat. Îmi plăcea să mă duc la el la birou în timpul verii. Sunt fascinat de lumea finanțelor. Şi mă şi pricep. Asta îi făcea plăcere tatei. Şi sincer era foarte generos cu toți cei cu adevărat nevoiaşi; tocmai de aceea i-a dat acel cec Mariei Valdez – era exact gestul pe care l-ar fi făcut şi chiar l-a făcut față de mulți oameni.

Apoi Peter se întunecă la față.
— Dar încearcă să convingi pe cineva de asta! a adăugat el încet.
Ştiam că nu mai aveam decât câteva minute.
— Ghici ghicitoarea mea, am spus eu şi am fredonat încet melodia cântecului pe care îl auzisem în capelă. Recunoşti melodia? am întrebat eu.
— Nu cred. Nu, n-o ştiu.
— Aveam un prieten care ştia să fluiere foarte bine. Acum nimeni nu mai fluieră. Ai cunoscut pe cineva care ştie să fluiere, să zicem, poate Vince?
Peter a izbucnit în râs. Mi-am dat seama că era prima oară când îl auzeam râzând din luna noastră de miere.
— Kay, mi-l şi imaginez pe Vincent Slater, cum este el de scorțos şi înțepat, fluierând melodii pentru cineva! Să fim serioşi!
Gardianul se apropia de mine. Timpul de vizită se încheiase. Ne-am apăsat buzele de geamul care ne separa şi, ca de obicei, m-am străduit să nu plâng.
— Cum te iubesc eu pe tine? am întrebat eu.
— Am să număr în câte feluri, a şoptit el. Devenise modul nostru obişnuit de a ne lua rămas-bun după o vizită. Dar Peter a adăugat: Kay, invită-l pe Richard la masă înainte să plece la Londra. Mi-ar face plăcere. A avut întotdeauna problemele lui, dar este fratele meu vitreg şi Elaine a fost întotdeauna bună cu mine.

71

Cu cât aflu mai mult, cu atât ştiu mai puţin, cugeta Nicholas Greco în timp ce intra cu maşina pe porţile domeniului Carrington. Paznicul fusese înştiinţat că urma să vină şi îl salută prietenos în momentul în care Greco viră şi o luă pe aleea ce ducea la căsuţa portarului.

Telefonase cu o zi înainte şi îşi fixase o întrevedere cu Gary Barr, dar îi precizase foarte clar că nu voia să fie în prezenţa lui Jane.

— Nu ştiu exact în ce măsură este la curent cu activităţile dumitale, îi spusese el lui Barr, dar dacă nu i-ai împărtăşit toate experienţele prin care ai trecut, îţi sugerez să găseşti un motiv să fixezi întâlnirea cu mine atunci când Jane nu este prin preajmă.

— Am să fiu plecat cu diverse treburi până pe la prânz, îi spusese Barr. Jane este întotdeauna în casa mare în acel interval. Şi apoi, cu o voce din care răzbătea şi ostilitatea şi îngrijorarea, adăugase: Nu ştiu de ce vreţi să vă mai pierdeţi timpul cu mine. Am spus deja tot ce ştiu despre moartea fetei şi nici măcar nu eram aici când a dispărut grădinarul.

Sper că strategia mea de a-l deruta dându-i timp să se neliniştească în legătură cu motivul întâlnirii noastre a funcţionat, îşi spunea în sinea lui Greco în timp ce parcă maşina şi se apropia de casă.

Era o construcţie mică de piatră cu geamurile căptuşite cu plumb. Gary Barr deschise uşa şi îl invită mormăind să între,

iar Greco fu surprins de interiorul locuinței. Spațiul limitat fusese folosit la maximum: parterul fusese transformat într-o singură încăpere mare în care bucătăria, sufrageria şi salonul se îmbinau armonios. Şemineul drăguț de piatră şi plafonul înalt cu bârne îți dădeau un sentiment de atemporalitate. Oare câte generații de oameni locuiseră aici în cei patru sute de ani de când fusese casa construită în Țara Galilor? se întrebă el.

O locuință foarte confortabilă pentru un cuplu de angajați responsabili cu întreținerea casei, decise el, mult mai plăcută decât cele de care au parte majoritatea lor. Observă că încăperea era impecabilă. În experiența lui de anchetator, dăduse peste menajere a căror proprie locuință nu era nici pe departe un model de curățenie.

Fără să fie invitat, alese un scaun cu spătar înalt de lângă canapea, se aşeză şi, pe un ton voit rece, începu:

— Domnule Barr, cred că nu este cazul să pierdem vremea. Să trecem direct la subiect: Dumneata îi făceai rost de droguri lui Susan Althorp.

— Asta este o minciună!

— Oare? Pe când făceai pe şoferul pentru tinerele fete şi Susan stătea în față, lângă dumneata, te-ai străduit din răsputeri să devii „prietenul" ei. Dar în spate mai erau alte trei fete. Una dintre ele, Sarah Kennedy, era prietena cea mai a bună a lui Susan. Chiar crezi că Susan nu i-a făcut confidențe?

Lui Greco îi plăcea foarte mult să pună astfel de întrebări capcană care adesea scoteau la iveală adevărul.

Gary Barr nu răspunse, dar privi în jur neliniştit, ca şi când

cineva ar fi putut trage cu urechea la discuția lor. Cel care trage mereu cu urechea se teme întotdeauna că altcineva va trage cu urechea la ceea ce spune el, se gândi Greco disprețuitor.
— Dumneata şi soția dumitale ați lucrat cu oarecare regularitate la familia Althorp în anii când nu ați fost angajații familiei Carrington. Am văzut ce atitudine are ambasadorul Althorp față de angajații lui. Probabil că ți-a displăcut profund comportarea lui, nu-i aşa, domnule Barr? Ce dulce răzbunare trebuie să fi fost pentru dumneata s-o atragi pe fiica familiei spre consumul de droguri, iar după aceea să refuzi să i le mai procuri, dacă nu-ți plătea prompt. Aşa s-a întâmplat?
Gary Barr îşi şterse nerăbdător sudoarea care îi strălucea pe frunte.
— Să nu vii dumneata aici şi să încerci să mă sperii. Eu cunosc legea. Chiar dacă i-am vândut un pic de cocaină, asta a fost acum douăzeci şi doi de ani. Fapta s-a prescris de mult. N-ai decât să te documentezi!
N-am nevoie să mă documentez, domnule Barr! Ştiu foarte bine ce înseamnă prescripția unei fapte şi ai perfectă dreptate. Din păcate, nu mai poți fi acuzat de vânzarea de droguri către sărmana fată, dar, aşa cum cred că ştii şi dumneata cât se poate de bine, crima nu se prescrie!
— Crimă? Cred că glumeşti! Eu n-am…
Greco îl întrerupse.
— Dacă mă duc la procuror şi îi spun ce ştiu, fără îndoială că se va deschide încă o anchetă pentru marele juriu. Vei fi somat să te prezinți şi nu poți invoca al Cincilea Amendament. Dacă

refuzi să depui mărturie, poți fi dat în judecată. Dar poți fi acuzat de sperjur şi asta se va întâmpla dacă minți în legătură cu relația dumitale cu Susan şi cu orice altceva mai ştii despre dispariția ei, aşa că e mai bine să spui ce ştii acum.

— Foarte bine! Eram acolo, spuse Barr răguşit, cu o voce şovăitoare. Aşa cum ai spus, Susan mai voia marfă şi i-am cerut să văd mai întâi banii, iar ea a spus că îi are. L-am spus să fie afară la două fără un sfert şi să nu întârzie.

— Peter Carrington a lăsat-o acasă la ora douăsprezece. De ce aşa de târziu?

— Voia să fie sigură că taică-său a adormit.

— De ce nu i-ai dat cocaina la petrecere?

— Nu avea banii la ea când a plecat de la petrecere. Altfel i-aş fi dat-o chiar acolo.

Greco îl privi cu dispreț şi dezgust pe Barr. L-ai semnat condamnarea la moarte pentru că nu i-ai dat ce-şi dorea, se gândi el. Urma să se întâlnească cu altcineva, cu cineva care avea bani probabil.

— Am plecat de aici la unu şi jumătate şi m-am dus pe jos până la casa familiei Althorp, continuă Barr. Am scurtat-o peste gazonul vecinilor care locuiesc în spatele casei lor şi am aşteptat la copacul mare din curte. Nu mă putea vedea nimeni acolo. Nu a apărut la două fără un sfert. Apoi, cam zece minute mai târziu, am auzit o maşină. Am aşteptat ca să văd ce se întâmplă, închipuindu-mi că a venit cineva să-i aducă banii şi întârziase.

Barr se ridică în picioare, se duse la chiuvetă, îşi turnă un pahar

de apă şi îl bău cu lăcomie.
— Am recunoscut maşina. Era a lui Peter Carrington. A coborât, a înconjurat-o, a deschis portiera din dreapta şi a luat ceva din interior.
— Îl vedeai destul de bine ca să-ți dai seama ce face?
— Este un stâlp de lumină chiar la curba din dreptul locuinței Althorp. Tocmai de aceea mă întâlneam cu Susan în spatele casei.
— Continuă.
— Peter a traversat gazonul. Apoi a îngenuncheat. S-a aplecat puțin înainte şi am văzut că se uita la ceva. Era suficientă lumină ca să-mi dau seama că pe jos era ceva – sau poate chiar cineva. Atunci Peter s-a întors la maşină şi a plecat. Nu ştiam ce se întâmplă, dar am plecat de acolo şi m-am dus acasă.
— Şi nu te-ai dus să verifici dacă era cineva care avea nevoie de ajutor?
— Carrington a plecat. Nu a ajutat pe nimeni.
— Şi n-ai mai văzut pe nimeni altcineva?
— Nu.
— Eşti sigur că nu te-ai întâlnit cu Susan, te-ai certat cu ea pentru că nu avea bani, iar ea poate că te-a amenințat că-i va spune tatălui ei despre tine dacă refuzai să-i dai cocaina? Şi apoi ai strangulat-o, iar când ai auzit maşina lui Peter Carrington te-ai ascuns în spatele copacului. Iar după ce a plecat el, ai ascuns cadavrul undeva. Nu cumva aşa s-au petrecut lucrurile, domnule Barr?
— Nu, nu a fost aşa. Pot să dau un test cu detectorul de

minciuni dacă doriți. Am fost acasă la două şi douăzeci. Ba chiar am trezit-o pe soția mea şi i-am spus că nu mă simt foarte bine.
— Vrei să spui că aveai nevoie de un martor, pentru orice eventualitate. Eşti un individ cât se poate de egoist. Îmi amintesc că soția dumitale s-a oferită să facă testul cu detectorul de minciuni ca să jure că ai fost acasă toată noaptea.
— Aşa credea.
— Să lăsăm acum chestiunea asta. Apropo, a găsit domnul Slater cămaşa pătată de sânge după ce te-a ademenit la New York ca să-ți percheziționeze casa, domnule Barr?
Greco era statisfăcut de expresia năucită de pe chipul lui Gary Barr.
— Aşadar, el a fost, articulă că greutate Barr. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

72

Richard pleca la Londra duminică seară. Am programat masa de rămas-bun pentru sâmbătă seară, mai mult pentru a îndeplini dorința lui Peter, decât pentru a-l onora pe Richard, dar am făcut toate pregătirile ce se impuneau. Ştiu să gătesc bine şi am muncit împreună cu Jane ca să preparăm câteva feluri cu adevărat deosebite: sparanghel cu brânză caldă la aperitiv, şalău de Dover, salată de alge de râu cu mere, urmată de sorbet de mure şi o selecție de brânzeturi cu vin la desert.
— Vom lua cocteilurile în living, iar după masă servim cafeaua

în biblioteca domnului Carrington, i-am precizat lui Jane.
— O să-l pun pe Gary să aprindă focul în şemineul din bibliotecă, a promis ea.
Gary Barr era enervant de atent faţă de mine, iar eu ştiam că am să-l concediez cât de curând. Îmi părea foarte rău să mă despart de Jane, dar nu aveam încotro şi eram sigură că o să înţeleagă.
Vorbisem de mai multe ori de atunci cu Nicholas Greco şi acesta îmi confirmase că bănuielile mele fuseseră cât se poate de corecte în legătură cu cămaşa dispărută. Mi-a spus că Barr o furase de la Elaine, iar Slater o găsise în casa lui Barr şi probabil că o mai avea şi acum. M-a prevenit să nu spun nimic din care să reiasă că ştiam că fusese găsită.
— Dar eu i-am făcut legătura lui Gary cu Vincent la telefon, am protestat eu. Eu l-am păcălit cu deplasarea aceea la New York.
— Presupunerea mea este că Gary îşi închipuie că Slater v-a păcălit pentru a-şi servi propriile interese, a spus Greco. Trebuie să vă purtaţi ca şi când Gary Barr ar fi în continuare angajatul dumneavoastră de încredere şi v-aş sugera chiar ca atunci când vorbiţi cu domnul Slater să vă scuzaţi că v-aţi îndoit de spusele lui în legătură cu cămaşa. Cu siguranţă că Gary Barr nu va îndrăzni să-l provoace în această privinţă.
Ori de câte ori vorbeam cu Greco la telefon, acesta mă avertiza:
— Trebuie să aveţi mare grijă şi cu Slater, şi cu Barr. S-ar putea să dăm peste o alianţă diabolică aici. Elaine Carrington este o şantajistă, iar fiul ei are întotdeauna o nevoie disperată de bani.

Dacă amestecăm aceste ingrediente, obținem o situație extrem de explozivă.
L-am spus că Richard se mută la Londra.
— Nu cred că distanța poate rezolva problema, a spus Greco. Aici problema nu este locația, ci persoana.
Greco m-a întrebat dacă i-am arătat lui Peter pagina aceea din revista People, l-am mărturisit că nu.
— Sunt sigură că n-a văzut-o pe Grace când a arătat-o musafirilor, am spus. Toți sunt de acord că s-a dus direct sus după scena cu ea.
— Înțeleg că nu vreți să-i provocați alte suferințe soțului dumneavoastră, dar, doamnă Carrington, cineva a luat revista aceea. Cred că a luat-o pentru că şi-a dat seama că Grace rupsese deja pagina despre actriță. Este vorba de ceva important. Aveți încredere în instinctele mele. Este chiar foarte important.
— Am să i-o arăt lui Peter data viitoare când mă duc la el. Apoi l-am întrebat pe Greco dacă făcea progrese în privința dovezilor referitoare la nevinovăția lui Peter. Răspunsul lui nu m-a prea încurajat:
— Am aflat de ce anume a fost declanşată această tragedie, a spus Greco. Acum urmează să pun şi celelalte piese la locul lor ca să reconstitui toată povestea. Dar este prea devreme şi ar fi incorect să vă ofer speranțe nefondate.
Mie nu-mi plac cuvintele cu dublu înțeles.
— Este sau nu vreo speranță să găsiți dovezi noi, astfel încât Peter să fie achitat dacă se prezintă la proces?

— S-ar putea să fie, doamnă Carrington, a afirmat Greco. Dar până nu vă pot oferi o dovadă solidă pentru proces, nu vă pot spune nimic mai mult.
Deocamdată trebuia să mă mulţumesc cu atât. Problema era că îmi lipsea atât de mult Peter că simțeam nevoia ca cineva să-mi dea asigurări că va reveni acasă, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie de un miracol.
Planificarea dineului de rămas-bun pentru Richard mi-a abătut gândurile de la prezent şi în timp ce alegeam brânzeturile la magazin, mă convingeam forțat că în curând voi cumpăra brânzeturile preferate ale lui Peter.
Săptămâna aceasta îl pusesem pe Gary Barr să scoată şi să mute mobila din living. Prima mea impresie în legătură cu această încăpere fusese favorabilă, în mare – era oricum o cameră frumoasă. Dar mi-am dat seama că reflecta, firește, gusturile lui Elaine. Ea alesese tot ce se găsea aici şi, pe măsură ce petreceam mai mult timp în living, mă simțeam tot mai stingherită. Totul era prea formal, prea bine pus la punct. Camerei îi lipsea nota personală care conferă căldura şi confortul unui cămin.
Am început să schimb lămpile alese de Elaine cu altele foarte drăguțe, din porțelan, pe care le găsisem la etajul doi. După cum îmi spusese Jane Barr, Elaine le abandonase acolo când reamenajase casa. Am pus fotografiile de familie înrămate deasupra şemineului şi albumele cu fotografii de peste o sută de ani pe capacul pianului mare.
O jurnalistă vestită afirmase cândva că, la ea acasă, principalul

ornament erau cărţile. Biblioteca de lângă şemineu conţinea diverse publicaţii scumpe, dar moderne, fără valoare literară. Le-am împachetat şi le-am pus bine, înlocuindu-le cu câteva dintre cărţile mele, pe care le trimisesem aici înainte de căsătorie. Eu şi Peter glumeam că astea sunt zestrea mea. Sâmbătă, când Elaine va veni la dineu, va fi prima ei vizită după ce făcusem aceste schimbări. Abia aşteptam să-i văd reacţia.

Le-am precizat oaspeţilor invitaţi la dineul în cinstea lui Richard să sosească la ora şapte. Parcă trecuseră câţiva ani de când luasem cina cu Peter în prezenţa aceloraşi oaspeţi după revenirea din luna de miere. Am decis să port aceeaşi bluză de mătase şi aceiaşi pantaloni de catifea ca atunci. Ştiam că nu voi mai putea să-i port până după naşterea copilului. Apoi mi-am lăsat părul desfăcut pe umeri. Ştiam că mă îmbrac pentru soţul meu, nu pentru aceşti oameni.

Lăsasem pagina din revista People deasupra măsuţei de toaletă, sperând că dacă mă voi uita mereu la ea, am să găsesc informaţia despre care Greco credea că se găseşte acolo. Dar când mă pregăteam să cobor, într-un gest inexplicabil am luat pagina cu mine. Am pus-o pe biroul lui Peter din bibliotecă, unde avea să fie în văzul tuturor când vom bea cafeaua. Spusesem că vreau să-l dau în vileag pe ucigaş dacă el sau ea se afla în acel mic grup. Dacă pagina aceea chiar avea vreo semnificaţie, atunci poate că cineva va reacţiona în faţa ei. Ca să fiu sinceră, eram convinsă că Greco îi acorda o prea mare importanţă.

Exact la ora şapte, s-a auzit clopoțelul de la intrare şi au apărut primii oaspeți.

73

Ia-o uşurel, Richard, îi atrase atenția Elaine Carrington în timp ce fiul ei îşi turna al doilea pahar de votcă. Vom servi cocteiluri la conac şi apoi vin.

— Ca să vezi, eu nici nu m-aş fi gândit la aşa ceva! o ironiză el.

Elaine îşi privi fiul cu nelinişte. Era foarte irascibil încă de când sosise, ceea ce însemna că mai pariase ceva după ce primise nişte ponturi fierbinți. Dar poate că nu, îşi spuse ea, încercând să se liniştească singură. Ştie că nu-i mai pot acoperi pierderile.

— Ce crezi că se va întâmpla după ce va fi condamnat Peter? întrebă Richard pe neaşteptate. Kay o să huzurească de una singură în căsoaia asta?

— N-o să fie singură prea mult timp. O să aibă un copil, răspunse Elaine tăios.

— Nu mi-ai spus!

— Nu mi-a spus Kay. Am aflat pentru că fiica Undei Hauser s-a întâlnit cu Kay la cabinetul doctorului Silver.

— Dar asta nu înseamnă că este însărcinată.

— Crede-mă. Este. De fapt, am de gând s-o întreb direct în seara asta şi pun pariu că o să recunoască.

— Aşadar, vom avea un moştenitor al averii Carrington, spuse Richard disprețuitor. Nu-i aşa că e minunat?

— Nu-ți face griji. Am de gând să fiu cea mai bună bunică vitregă. Kay ştie deja că am ascuns cămaşa ca să-l salvez pe Peter şi îmi este recunoscătoare pentru asta. A fost o mare greşeală că nu i-am dat-o – îmi fusese întotdeauna datoare. Acum mă consideră o şantajistă care nu-şi ține cuvântul.
— Asta şi eşti! spuse Richard.
Elaine trânti paharul cu vin din care sorbea.
— Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie astfel! Dacă n-ai fi fost tu, aş trăi acum din dobânda celor zece milioane. Dar cu pariurile tale şi cu investițiile tale păguboase, m-ai stors de tot, Richard, şi ştii şi tu prea bine. M-ai făcut să trec prin toate chinurile iadului şi acum mă insulți! Naiba să te ia, Richard!
Îi căzu fața când fiul ei traversă încăperea numai din doi paşi.
— Hei, nu te supăra, spuse el împăciuitor. Acum suntem noi doi, împotriva lumii întregi – inclusiv toată familia asta blestemată de Carrington. Nu-i aşa mami? Vocea lui deveni tot mai alintată: Haide, mami a mea, mama-mia, împacă-te cu mine!
— O, Richard, semeni atât de mult cu tatăl tău, spuse Elaine oftând din greu. Îşi folosea tot şarmul ca să mă împace. Devenise o adevărată rutină!
— Erai nebună după tata, îmi amintesc asta!
— Da, aşa este, recunoscu Elaine calmă. Dar chiar şi atunci când eşti nebun după cineva, totul ajunge la o limită. Să ții minte asta, Richard. Şi renunță la al doilea pahar de votcă. O să bei alta acolo. Trebuie să plecăm. Trebuie să fim acolo la şapte.

74

Vincent Slater sosi primul la dineu. Ca de obicei, parcă pe aleea din spatele casei şi îşi scoase cheia ca să între pe uşile franţuzeşti ale biroului său.
Dar cheia nu mergea – încuietoarea fusese schimbată. Naiba s-o ia, gândise el, naiba s-o ia! Kay Lansing, fiica grădinarului – uite cine îi interzice acum lui accesul acum în casa lui Peter Carrington, lui, singura persoană care l-a protejat pe Peter de când era un copil. Şi care continuă să-l protejeze şi astăzi, îşi spuse Slater cu amărăciune. Dacă ar şti ea!
Dacă i-aş fi dat cămaşa, i-ar fi arătat-o detectivului şi asta ar fi fost! Se preface că este aşa de îndrăgostită de Peter, dar după cum merg lucrurile, Peter va putrezi în închisoare, iar ea se va bucura de averea familiei Carrington, îşi spuse el.
Poate. Dar poate că nu, îşi spuse el.
Tot mai furios pe măsură ce păşea, Slater ocoli casa, făcu un semn scurt cu capul către paznicul de serviciu şi se îndreptă către intrarea principală. Era pentru prima oară de aproape treizeci de ani când apăsa pe butonul soneriei şi aştepta să fie invitat înăuntru.

75

Era Slater, o informă Gary Barr pe soţia lui intrând în bucătărie. Omul e punctual ca ceasul. Când bate orologiul ora şapte, exact atunci apasă şi el pe sonerie.

— De ce eşti aşa de furios pe el? A fost întotdeauna cumsecade cu tine! Jane Barr punea crochetele de brânză la cuptor. Închise uşa şi se întoarse către soţul ei. Trebuie să-ţi schimbi atitudinea, Gary, deşi s-ar putea să fie prea târziu. Pot să spun că doamna Carrington nu se simte bine în prezenţa ta. Tocmai de aceea majoritatea serilor ne spune să nu mai stăm să servim cina.

— Ea l-a pus pe Slater să-mi telefoneze ca să mă cheme la New York să fac comisioanele alea idioate. Şi a scotocit prin casă. Ba te-a pus şi pe tine să răspunzi la telefon, ca să fie sigură că nu te duci acasă din cine ştie ce motiv.

Gary Barr îşi dădu seama prea târziu că îl luase gura pe dinainte. Jane nu ştia nimic despre cămaşa de seară a lui Peter Carrington şi nici nu şi-a dat seama că cineva îi scotocise prin casă.

— Ce tot spui acolo? îl întrebă Jane. Cine, ce a scotocit? De ce?

Clopoţelul de la intrare sună din nou. Salvat de clopoţel, îşi spuse Gary Barr în timp ce se repezea să deschidă uşa. De astă dată sosiseră Elaine Carrington şi fiul ei, Richard.

— Bună seara, doamnă Carrington, domnule Walker.

Elaine îl ignoră şi trecu pe lângă el mai departe. Walker se opri:

— Îţi sugerez, pentru binele tău, să înapoiezi ceea ce ai luat din casa mamei mele. Ştiu mai multe despre tine decât îţi imaginezi şi nu mi-e teamă să folosesc ceea ce ştiu.

Barbara Krause şi Tom Moran rămăseseră în birou încă mult timp după plecarea în week-end a celorlalți angajați ai procuraturii. Barbara primise un telefon şi îi ceruse lui Tom Moran să scoată dosarul lui Susan Althorp ca să revadă declarațiile date de ambasadorul Althorp în momentul dispariției fiicei lui.

Ambasadorul îi telefonase Barbarei propunându-i o întrevedere. Spusese că trebuie să vină atât de târziu, pentru că va fi însoțit de avocatul său.

— Întotdeauna ne-am gândit că s-ar putea să fi fost chiar el făptaşul, spuse Moran, deşi era o posibilitate destul de vagă. Dar poate că acum, când i-a murit soția, simte nevoia să-şi descarce sufletul. Altfel, de ce s-ar obosi să-şi aducă şi avocatul cu el?

Fix la ora opt, Althorp şi avocatul acestuia fură conduşi în biroul procuroarei. Prima impresie a Barbarei a fost că Althorp părea bolnav. Înfățişarea roşcovană pe care şi-o amintea ea devenise acum palidă, iar fața devenise osoasă.

Arăta exact ca un tip care primise o lovitură la plex, îşi spuse ea.

— Soția mea a fost înmormântată, începu fără nicio introducere Althorp. Nu mai pot s-o protejez. După înmormântare, le-am spus fiilor mei ceva ce le-am ascuns timp de douăzeci şi doi de ani şi, la rândul lui, unul dintre ei mi-a spus ceva ce îi mărturisise Susan la ultimul Crăciun dinaintea morții sale. Această nouă informație schimbă totul. Cred că s-a

comis o cumplită eroare judiciară şi sunt şi eu parțial răspunzător pentru ea.
Barbara Krause şi Tom Moran priveau năuciți în tăcere.
— Domnul ambasador Althorp doreşte să dea o declarație, spuse avocatul lui. Sunteți gata s-o primiți?

77

Elaine n-a făcut niciun comentariu în legătură cu schimbările pe care le făcusem în living, de unde am dedus că nu-i plăceau. Se ținea bine şi nu lăsa să se vadă prea mult, dar înțelegeam cum se simte. Acum şase luni habar nu avea de existența mea. Locuise în această casă cinci ani împreună cu tatăl lui Peter, continuase să stea aici şi după moartea acestuia, până când Peter se însurase cu Grace Meredith. Iar acum era casa mea.
— Atunci s-au schimbat lucrurile. Doamna Elaine s-a mutat în casa cealaltă, iar Peter ne-a invitat să venim înapoi, îmi mărturisise Jane Barr. Doamna Grace Carrington a luat personalul care îi plăcea şi l-a mutat la apartamentul ei. Acolo locuia cu adevărat şi dădea petrecerile, aşa că, deşi era o noua stăpână în casă, doamna Elaine era cea care coordona gospodăria, fără a mai locui de fapt aici.
În anii care urmaseră după moartea lui Grace, Elaine devenise un fel de stăpână a casei, de facto. Şi acum venisem eu ca să stric totul. Îmi dădeam seama că dacă n-aş fi fost eu, ea ar fi fost ruda cea mai apropiată a lui Peter şi ar fi fost cât se poate de firesc pentru el să se întoarcă către ea pentru alinare, dacă ar fi

intrat la închisoare. Iar Peter era foarte generos.
Vincent Slater se purta foarte rece cu mine sau poate că îi era frică de mine. Nu ştiam sigur de ce. Nu-mi dădeam seama dacă simțea că l-am trădat pe Peter angajându-l pe Greco sau se temea că acesta ar fi putut descoperi ceva care să-l incrimineze pe el. Greco menționase posibilitatea unei „alianțe monstruoase", după spusele lui Vincent şi Barr. Dar nu avusesem timp să mă gândesc prea mult la această posibilitate.
Ca să fiu corectă cu Richard Walker, trebuie să spun că el a dus tot greul conversației din seara aceea. A spus anecdote despre anii când lucrase la Sotheby, pe vremea când abia trecuse de douăzeci de ani, şi ne-a povestit despre un cunoscător de artă mai în vârstă din Londra care îl angajase acum.
— Este un tip admirabil, a spus Richard, şi este momentul cel mai potrivit pentru o schimbare. Pot să scap de chiria pentru spațiul galeriei, ba primesc chiar şi un bonus pentru că îl eliberez mai devreme. Apartamentul meu este în mâna brokerilor şi am primit deja oferte pentru el.
Câtva timp am evitat să vorbim despre Peter, dar apoi la masă a fost imposibil să ignorăm faptul că ne aflam acolo şi luam cina în casa lui, în timp ce el era într-o celulă de închisoare.
— I-am dat şi o veste bună, am spus eu. L-am anunțat că vom avea un copil.
— Am ghicit eu, izbucni triumfătoare Elaine, l-am spus lui Richard acum câteva ore că aveam de gând să te întreb – aveam bănuielile mele.
Şi Elaine, şi Richard m-au îmbrățişat aparent foarte călduros.

Mai rămânea celălalt oaspete al meu, Vincent Slater. Privirile noastre s-au întâlnit şi am desluşit în ei o expresie care m-a înfricoşat. N-am putut s-o descifrez, dar timp de o clipă mi-a trecut prin fața ochilor imaginea celeilalte soții însărcinate a lui Peter plutind în piscină.

Pe la nouă, ne-am mutat în bibliotecă să ne bem cafeaua, între timp, epuizasem toate subiectele de conversație, nu mai aveam ce să ne spunem şi se instalase un fel de atmosferă de politețe forțată. Simțeam atât de multă ostilitate în încăpere că am decis că nu-i voi mai aduce niciodată pe aceşti oameni în spațiul special al lui Peter. Simțeam că toți trei îl disprețuiesc pe Gary Barr. Ştiam că Elaine îl suspectează de furtul cămăşii lui Peter. Greco îmi confirmase că Bar recunoscuse furtul şi ştiam că Vincent o găsise apoi şi o luase.

Nu ştiam sigur dacă vreunul dintre ei, inclusiv Barr, observase pagina din revista People care stătea pe un colț al biroului lui Peter. O plasasem în aşa fel încât era imposibil să n-o vadă. Tot nu îi înțelegeam importanta, dar dacă ar fi declanşat o reacție din partea unuia dintre oaspeții mei, aş fi avut un indiciu.

La nouă şi jumătate s-au ridicat cu toții. Până atunci, stresul din acea seară mă storsese de vlagă. Nu aveam să aflu în seara aceasta dacă unul dintre aceşti bărbați fusese cel amenințat de Susan Althorp atunci, de mult, în capelă.

Am rămas câteva minute în uşă în timp ce Vincent îi ura lui Richard mult noroc la Londra. Richard mi-a spus că dacă va avea posibilitatea, se va întoarce la proces, ca să-i ofere lui Peter sprijin moral.

— Eu îl iubesc pe omul ăsta, Kay. Întotdeauna l-am iubit. Şi ştiu că te iubeşte.
Cândva, Maggie îmi spusese că poți iubi o persoană fără să-ți placă totul la ea.
— Monseniorul Fulton Sheen era un mare orator care avea o emisiune la televizor acum vreo cincizeci de ani, îşi amintea ea. Într-o zi, a spus ceva care m-a impresionat profund. A spus: „Urăsc comunismul, dar îi iubesc pe comunişti."
Cred că asta simțea şi Peter față de Richard. Iubea persoana, dar îi disprețuia slăbiciunile.
După ce am închis uşa în urma lui Elaine, a lui Richard şi a lui Vincent, m-am dus la bucătărie. Soții Barr se pregăteau de plecare.
— Am spălat toate ceştile şi le-am pus la locul lor, doamnă Carrington, mi-a spus Jane neliniştită.
— Doamnă Carrington, dacă aveți nevoie de ceva în timpul nopții, ştiți foarte bine că într-un minut putem ajunge la dumneavoastră, a intervenit Gary Barr.
Am ignorat observația lui şi am spus că probabil toți se simțiseră bine la cină. Le-am urat noapte bună şi au plecat pe uşa de la bucătărie. Am încuiat de două ori în urma lor.
Luasem obiceiul ca la sfârşitul zilei să petrec un timp în biblioteca lui Peter. Mă făcea să mă simt parcă mai aproape de el. Retrăiam momentul acela când intrasem pentru prima dată în încăpere şi îl văzusem aşezat în fotoliul lui. Zâmbeam când mi-l aminteam, cu ochelarii care îi alunecaseră de pe nas când se ridicase ca să mă salute.

Dar în seara aceea nu am stat mult. Eram epuizată, atât fizic, cât şi emoţional. Începusem să mă tem că Nicholas Greco nu va descoperi nimic care să ajute la apărarea lui Peter. Fusese aşa de reţinut când îl întrebasem ce mai aflase. Poate că descoperise chiar anumite informaţii care ar fi putut să-i facă mai mult rău lui Peter.

M-am ridicat şi m-am apropiat de birou. Doream să fiu sigură că am luat pagina din revista People cu mine sus. Nu voiam să uit de ea. Greco insistase foarte mult să i-o arăt lui Peter la următoarea mea vizită.

Fixasem pagina cu lupa antică frumoasă a lui Peter, iar acum aceasta acoperea o parte din fundalul fotografiei lui Marian Howley.

O parte din acea secţiune includea şi un tablou aflat pe perete, în spatele lui Marian Howley. Am ridicat lupta şi am studiat cu atenţie tabloul. Înfăţişa o scenă pastorală, identică cu cea pe care o înlocuisem eu în sufragerie. Am luat cu mâna pagina şi lupa şi am alergat sus, la etajul doi. Schimbasem mai multe tablouri şi acum trebuia să scotocesc într-un teanc aşezat pe podea. Fiecare tablou era ambalat şi protejat cu grijă.

Rama era grea şi mă feream să trag sau să ridic prea mult, dar în cele din urmă am reuşit să-l trag afară. L-am rezemat de perete şi apoi m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe podea, în faţa lui. Am luat lupa şi am început să-l examinez cu atenţie.

Nu sunt expert în artă, aşadar, faptul că cest tablou nu mă emoţiona nu însemna că nu este de valoare. Era semnat într-un colţ – Morley – cu acelaşi înfloriturі ca cel care atârna

în sufragerie. Cele două tablouri aveau un conținut esențialmente identic. Dar celălalt îmi atrăsese atenția. Acesta nu. Acesta era datat 1920.
În 1920, Morley pictase această scenă şi după aceea se apucase să creeze alte scene asemănătoare, dar cu mai mult talent? Se prea poate. Dar atunci am observat ceea ce se vedea numai la o examinare atentă. Sub semnătura lui Morley mai era un nume.
— Ce crezi că faci Kay?
M-am răsucit. Vincent Slater stătea în cadrul uşii şi se uita la mine cu fața albă şi buzele schițând numai o linie subțire. Păşi spre mine, iar eu m-am retras din calea lui.
— Ce crezi că faci? a repetat el.

78

În biroul Barbarei Krause, o stenografă a tribunalului fusese convocată să noteze declarația lui Charles Althorp. Mai stăpân pe sine acum decât în momentul în care intrase pe uşă, Althorp începu să vorbească pe un ton egal.
— În momentul dispariției fiicei mele, nu am dezvăluit poliției ce aflasem despre ea: Susan era dependentă de cocaină. Aşa cum mi-a explicat detectivul Nicholas Greco zilele trecute, dacă aş fi spus atunci poliției acest lucru, cercetările ar fi urmat o altă direcție.
Privi în jos la mâinile sale încrucişate ca şi când le-ar fi contemplat.
— Am crezut că, dacă o țin pe Susan din scurt şi îi tai alocația,

am s-o determin să renunțe la droguri. Fireşte, am greşit. Greco mi-a spus că în după-amiaza petrecerii de la reşedința familiei Carrington, actuala doamnă Carrington, care pe atunci avea şase ani, a auzit fără să vrea o femeie care şantaja un bărbat, pentru că avea nevoie de bani. Greco crede – iar acum cred şi eu la fel – că a auzit-o pe Susan. Câteva ore mai târziu Susan a dispărut.

Ani la rând am păstrat secretul asupra dependenței de droguri a fiicei mele. Dacă aş fi dezvăluit acest lucru mai devreme, s-ar fi evitat o mare injustiție. Althorp închise ochii şi scutură din cap. Ar fi trebuit… vocea i se frânse.

— Ce le-ați spus mai exact fiilor dumneavoastră, domnule ambasador? întrebă Tom Moran.

— Le-am spus că, după părerea mea, Susan începuse să ia droguri când s-a întors de la colegiu la începutul ultimei veri din viața ei şi că s-ar putea să fi şantajat pe cineva ca să obțină banii necesari. Mărturisirea mea i-a îndemnat şi pe ei să-şi deschidă inima şi mi-au spus ceea ce ştiau despre sora lor, lucruri care dobândesc o nouă semnificație în contextul evoluțiilor recente.

— Fiul meu David venise acasă în vizită de Crăciun înainte să dispară Susan. Susan petrecea foarte mult timp la familia Carrington. David mi-a spus că Susan îi mărturisise că mai multe tablouri de la parterul reşedinței Carrington fuseseră înlocuite cu copii. Ea studia arta, ştiți, şi ştia mai multe despre acest domeniu. Era sigură că ştie cine făcea copiile, pentru că la un moment dat persoana respectivă a invitat o tânără artistă la

o petrecere în casa ei şi Susan o surprinsese făcând fotografii câtorva tablouri.

— David a sfătuit-o pe Susan să nu sufle o vorbă nimănui despre ceea ce auzise. A spus că ştie ce se va întâmpla dacă domnul Carrington senior va afla despre asta. Totul se va termina cu un proces urât, iar Susan va fi chemată să depună mărturie la tribunal. David i-a spus că familia noastră avusese şi aşa parte de suficientă popularitate, din cauza relației mele cu Elaine Carrington.

— Aşadar, Susan a făcut exact cum a sfătuit-o David, dar în vara aceea, când a avut nevoie de bani, s-ar putea să fi recurs la informația despre furtul de artă şi să încerce să obțină bani, sugeră Barbara Krause.

— Cred că exact asta s-a întâmplat, confirmă Althorp.

— Era vorba de Peter Carrington, domnule ambasador? El era cel care fura de la tatăl lui?

— Nu, fireşte că nu. Nu vedeți de ce mă chinuiesc acum mustrările de conştiință? Peter este la închisoare, acuzat că a ucis-o pe Susan. Dar nu ar fi avut niciun motiv s-o ucidă. David mi-a spus că dacă Susan i-ar fi cerut bani lui Peter, acesta i-ar fi dat fără să-i pună întrebări şi ar fi încercat s-o ajute. Dar Susan nu i-ar fi cerut niciodată bani lui Peter, pentru că era îndrăgostită de el. David a spus că tăcerea mea a fost un blestem pentru Peter. În după-amiaza aceasta, când am vorbit cu David, mi-a spus că dacă nu vin în seara aceasta aici, nu mai vorbeşte niciodată cu mine.

— Atunci cine fura tablourile?

— Richard Walker, fiul lui Elaine Carrington.

79

Pat Jennings puse jos cartea pe care o citea, apucă telecomanda televizorului şi dădu drumul la ştirile de la ora nouă.
— Trebuie să ştim ce se petrece în lume, se adresă ea soţului ei care moţăia cu o revistă în mână. Fără să aştepte niciun răspuns, îşi îndreptă toată atenţia spre ecran.
— Avem ştiri de ultimă oră, spunea crainicul de la Fox News. Cadavrul Alexandrei Lloyd, în vârstă de patruzeci şi şase de ani, a fost găsit astăzi plutind în Râul East. Victima a fost înjunghiată de mai multe ori. O vecină şi prietenă apropiată a afirmat că era profesoară de desen la liceul din localitate şi îşi pierduse de curând postul din cauza reducerilor de personal. Oricine deţine alte informaţii este rugat să telefoneze la 212-555-7000.
— Alexandra Lloyd! exclamă Pat şi exact în acel moment sună telefonul. Era Trish.
— Pat, tocmai mă uitam la ştiri şi…
— Ştiu, spuse Pat, şi eu m-am uitat.
— Ai de gând să dai telefon la numărul acela să le spui despre telefoanele pe care i le-a dat lui Richard Walker?
— Bineînţeles! Chiar acum!
— Sărmana femeie! Ce cumplit, să fie înjunghiată şi apoi aruncată în râu. Dumnezeule, cine crezi că a făcut asta?
— Nu ştiu, e treaba poliţiei să afle.

— Să mă ții la curent, o rugă Trish şi închise telefonul.

80

După ce Charles Althorp îşi termină declarația şi plecă împreună cu avocatul lui, Barbara Krause şi Tom Moran rămaseră în birou ca să discute consecințele celor auzite şi modul în care acestea afectau dosarul împotriva lui Peter Carrington.

— Chiar dacă Walker fura tablouri autentice şi le înlocuia cu falsuri, asta nu înseamnă că a ucis-o pe Susan. Şi multe din cele afirmate de Althorp sunt informații din auzite, concluzionă Barbara Krause sec.

— Şi oricum, nu avem răspunsul la întrebarea de ce Carrington a ascuns cămaşa din seara aceea şi de ce tatăl lui i-a dat Mariei Valdez un cec în valoare de cinci mii de dolari, sublinie Moran. În orice caz, fapta lui Walker s-a prescris, deci nu poate fi urmărit penal pentru furt, chiar dacă dovedim că este un falsificator de artă.

Barbara Krause se ridică în picioare.

— Am obosit. Hai să ne odihnim.

Telefonul de pe biroul ei sună.

— Probabil că familia mea îşi imaginează că am fugit cu tine, îi spuse ea lui Moran şi ridică receptorul. Pe măsură ce asculta, expresia feței i se schimba şi îl bombardă pe interlocutor cu întrebări: Când ai găsit-o… Secretara e sigură că ea îl amenința?… Pleacă la Londra mâine?… Perfect. Mulțumesc.

Puse receptorul în furcă şi se uită la Moran.
— Numele lui Richard Walker a fost menţionat din nou. Cadavrul unei femei care îl suna pe Walker frecvent la birou şi care a lăsat un mesaj furios, aproape amenințător acum câteva zile, a fost găsit plutind pe Râul East. Se numeşte Alexandra Lloyd. Informațiile despre telefoanele date de Alexandra Lloyd provin de la secretara lui Richard Walker. Dumnezeule mare, oare amândoi frații vitregi sunt nişte ucigaşi?
— Şi cum a murit? întrebă Moran.
— A fost înjunghiată de cel puțin douăsprezece ori, răspunse Barbara.
— Mama lui Walker, Elaine Carrington, locuieşte într-o casă de pe domeniu. S-ar putea să fie acolo acum, spuse Moran.
— Îi alertăm pe polițiştii din Englewood şi le spunem să trimită imediat acolo o maşină de poliție, spuse Barbara pe un ton îngrijorat. Ştiu că au o firmă privată de pază în afara domeniului, dar Kay Carrington este singură în casă.

81

Ce cauți aici? i-am întrebat eu pe Slater în timp ce mă chinuiam să mă ridic de pe podea. Şi cum ai intrat?
— Cum am intrat? Nici nu înțeleg cum de ai neruşinarea să mă întrebi asta. După treizeci de ani în care am avut întotdeauna o cheie de la biroul meu din această casă, după toți anii aceştia pe care mi i-am petrecut protejându-l pe Peter, inclusiv de urmărirea penală, sosesc mai devreme aici în seara asta şi ce

descopăr? Că încuietorile au fost schimbate!
— Ce vrei să spui cu protecția față de urmărirea penală? am strigat eu. Peter este nevinovat!
— Nu, nu este. A avut un episod de somnambulism în noaptea dispariției lui Susan. Nu ştia ce face. Sunt sigur de asta.
— Aşa crezi tu!
— Tatăl lui probabil că ştia ce se întâmplase, a replicat Vincent. De asta a plătit-o pe servitoare. Cămaşa e la mine; are sânge pe ea. De aceea ştiu că a trebuit să facă asta. Ştii, Kay, la început chiar m-ai păcălit. La început am crezut că îl iubeşti pe Peter, că îi vrei binele. Dar apoi l-ai angajat pe Greco, exact cel care o găsit-o pe Maria Valdez, a cărei declarație despre banii pe care i-a primit de la tatăl lui Peter a fost ultimul cui în sicriul lui. Chiar sperai ca Greco să sape şi mai adânc şi să mai scoată la iveală şi alte dovezi, ca să-l poți înmormânta definitiv pe Peter? Ştiu că voiai să-i dai cămaşa lui Greco. De aceea am păstrat-o la mine. Recunoaşte! Te-ai măritat cu Peter ca să pui mâna pe banii lui. Iar acum, că îi porți copilul, ai pus mâna pe ei definitiv. Dar chiar este copilul lui Peter?
Eram atât de năucită că nu puteam să reacționez în niciun fel.
— Sau este copilul bărbatului căruia i-ai dat o cheie de la biroul meu? Tocmai am văzut pe cineva intrând în casă prin biroul meu. A lăsat uşa deschisă şi aşa am putut să intru şi eu. M-am întors din două motive: unul pentru că trebuia să-i spun ce cred despre felul în care m-ai umilit schimbând încuietorile fără să mă anunți.
— Şi al doilea? am întrebat eu disprețuitoare.

— Al doilea motiv, răspunse el la fel de disprețuitor, este că, dacă prin cine ştie ce probabilitate, oricât de slabă, am dreptate şi Peter a ucis-o pe Susan, ai invitat tu însăți dezastrul la tine acasă expunând pagina aceea din revista People în bibliotecă. Nu-mi dau seama ce te-a apucat să faci asta. Nu ştiu ce semnificație poate avea pagina asta, dar bănuiesc că are una. Căci de ce oare ar fi păstrat-o Grace?
— Vince, spuneai că ai văzut un bărbat care a intrat în casă prin biroul tău. Cine era? Uşa aceea ar fi trebuit să fie încuiată.
— Era întuneric şi n-am văzut cine era. Dar cred că tu ştii foarte bine cine este. Unde e acum – la tine în dormitor?
— Nu, sunt chiar aici. Kay, n-ar fi trebuit să laşi cheile noi în sertarul de la bucătărie.
Am tresărit amândoi şi ne-am întors către locul de unde se auzise vocea. Richard Walker se îndrepta spre noi cu un pistol în mână.

82

Polițistul Steven Hausenstock de ia poliția din Englewood decise să nu folosească maşina de poliție cu sirenă şi girofar ca să nu-l sperie de Richard Walker, în caz că se afla pe domeniul Carrington, şi a tras maşina lângă poartă. Apoi coborî să vorbească cu paznicul.
— Ştii cumva dacă Richard Walker este aici? întrebă el.
— A sosit cam pe la ora cinci, răspunse paznicul. Este încă aici. Uneori rămâne peste noapte la mama lui.

— Cine mai este aici?
— Asistentul domnului Carrington, domnul Slater a plecat acum o jumătate de oră, dar s-a întors de câteva minute.
— Foarte bine. Trebuie să vorbesc cu doamna Kay Carrington.
— Poți să mergi cu maşina până la uşa din față şi să suni la sonerie. Dacă nu-ți răspunde, celălalt paznic care stă în fața uşii are cheia. Poate să-ți dea drumul înăuntru.
Ofițerul ajunse până la intrare. Văzu că singurele lumini aprinse sunt la etajul doi.
— Doamna Carrington este acasă? îl întrebă el pe paznicul de la intrare.
— Da, este acasă, răspunse paznicul. A avut oaspeți la cină mai devreme. Au plecat cam acum o oră.
— Cine a fost aici? întrebă ofițerul.
— Doamna Elaine Carrington, fiul ei, Richard Walker şi Vincent Slater. Domnul Slater tocmai s-a întors şi s-a dus în spatele casei, unde este biroul lui. De regulă, intră pe acolo.
— Unde s-a dus Richard Walker când a plecat? întrebă ofițerul.
— S-a dus împreună cu mama lui spre casa ei, spuse paznicul, arătând în direcția aceea. Probabil că este tot acolo, pentru că nu l-am văzut. Maşina lui este parcată în fața casei ei.
Ofițerul Hausenstock vorbi la stația din maşină.
— Richard Walker este aici, spuse el. Paznicul l-a văzut ultima dată acum o jumătate de oră, mergând spre casa mamei sale de pe domeniu. Trimiteți unități de sprijin, dar să nu folosească nici sirenele, nici girofarul. Sper că încă nu m-a zărit. Ținând

stația în mână, ofițerul îl întrebă pe paznic: Biroul lui Slater dă în interiorul casei?
— Da, răspunse acesta.
Ofițerul continuă să vorbească în stație în timp ce mergea.
— Ocolesc casa ca să intru prin biroul asistentului lui Carrington, un tip pe nume Slater, care este şi el aici. Nu vreau să sun la sonerie că poate Walker s-a întors cumva în casă fără ca paznicul să-l vadă.
Ofițerul Hausenstock se întoarse către paznic.
— Richard Walker s-ar putea să fie periculos şi înarmat. Vor veni aici mai mulți polițişti în curând. Dacă îl vezi pe Walker, evită să ai contact cu el şi anunță-i pe polițişti imediat ce ajung. S-ar putea să încerce să fugă cu maşina. Spune paznicului de la poartă ce se întâmplă şi să aibă grijă să închidă poarta imediat după sosirea patrulei.

83

Stăteam practic paralizată de frică în timp ce Richard Walker se îndrepta spre noi, dar s-a oprit suficient de departe pentru ca niciunul dintre noi să nu putem să-i luăm arma. Vincent păşi în fața mea. Ştiam că încearcă să mă apere. Richard îndreptase arma direct spre noi.
— Richard, nu încerca să faci vreo prostie, a spus Vincent calm. Ce înseamnă asta?
— Ce înseamnă asta? Richard se îneca de emoție. Am să-ți spun imediat ce înseamnă. Înseamnă că în foarte scurt timp de

când actuala doamnă Carrington este aici, viața mea s-a năruit. Mama mea l-a protejat pe Peter în toți anii aceştia ascunzând cămaşa. L-a văzut cu ea când a venit acasă în noaptea aceea. A văzut petele de sânge de pe ea şi a fost convinsă că a intrat într-o încurcătură. Dacă ar fi dus-o la poliție a doua zi, când se aflase că Susan dispăruse, Peter şi-ar fi petrecut următorii douăzeci şi doi de ani în puşcărie.
Telefonul de pe măsuța de la baza scărilor care duceau la etajul doi a început să sune. Walker a făcut un gest către noi să facem linişte, ca să audă dacă cineva lăsa vreun mesaj pe robot.
În după-amiaza aceea dădusem volumul la maximum, ca să aud dacă mi se lăsa vreun mesaj în timp ce eram la etajul doi. O clipă mai târziu, se auzi vocea lui Maggie, îngrijorată şi speriată:
— Kay, e târziu, unde eşti? Mi-am amintit pe cine a auzit tatăl tău fluierând acel cântec. Era Richard Walker, fiul lui Elaine. Kay, nu-i aşa că vine şi el la dineul din sera asta? Kay, te rog să ai grijă. Sunt atât de îngrijorată pentru tine. Sună-mă de îndată ce primeşti acest mesaj.
Îmi dădeam seama că Richard înțelesese că pentru el totul se terminase. M-am depărtat de Vincent. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, voiam să-l trag la răspundere pe Richard.
— Tu ai ucis-o pe Susan Althorp, nu-i aşa? am spus eu cu un ton calm care îmi masca frica cumplită. Pe tine şi pe Susan v-am auzit în capelă în după-amiaza aceea, nu-i aşa?
Am arătat către tabloul pe care îl examinasem.
— Tu eşti dealerul de artă cu patima pariurilor. Cred că tu ai

schimbat tabloul acesta – şi Dumnezeu ştie câte altele! Peter mi-a spus că cele mai bune tablouri sunt pe pereții de la parter. Ei bine, acesta era agățat în sufragerie, dar este doar o copie, cel adevărat poate fi văzut în spatele lui Marian Howley în articolul acela din revista People. Care, de fapt, ar fi trebuit să fie în această casă, nu-i aşa, Richard? Grace era pe urmele tale, la fel cum făcuse şi Susan cu ani în urmă. Susan se pricepea la artă. Te-a înfruntat în legătură cu furtul, nu-i aşa? Nu ştiu de ce te-a şantajat Susan pe tine, în loc să-i spună tatălui lui Peter, dar aşa a făcut.

— Nu mai spune nimic, Kay, m-a avertizat Vicent. Mi-am dat seama că se temea ca Richard să nu-şi piardă cumva controlul şi să tragă, dar eram hotărâtă să termin ceea ce începusem.

— Şi mama ta nu-l proteja pe Peter, ci pe tine, am continuat eu. Şi încă ceva. Tata a pregătit un proiect de amenajare a terenului de dincolo de gard, în zona unde ai îngropat-o pe Susan. L-a trimis lui Peter pentru ca acesta să i-l dea tatălui său, dar Peter era plecat la şcoală şi nu a văzut proiectul. Însă cred că mama ta l-a văzut şi după aceea ți l-a arătat ție. Ați înțeles amândoi că trebuia să scăpați de tata. Vă era teamă că s-ar putea să mai vorbească cu tatăl lui Peter despre proiect şi nu puteați îngădui aşa ceva. Ai făcu ca moartea lui să pară o sinucidere şi după aceea l-ai îngropat pe tata aici, pe domeniu, pentru că te-ai gândit că nimeni n-o să mai caute din nou aici.

Vince m-a apucat de braț; încerca din răsputeri să mă fac să tac. Mâna lui Richard tremura. Deşi ştiam că probabil o să ne împuşte, trebuia să continui. Eram copleşită de sentimentele

încercate în toți aceşti ani când simțisem lipsa tatălui meu şi, mai rău, crezând chiar că mă părăsise. De săptămâni întregi eram torturată de imaginea soțului meu în cătuşe şi cu lanțuri la picioare, şi totul din cauza acestui om.
În acel moment, am văzut o umbră care se mişca în hol, în spatele lui Richard. M-am întrebat brusc dacă nu cumva era Elaine Carrington sau poate Gary Barr, care veneau să-l ajute pe Richard. Chiar dacă Maggie telefonase la poliție îngrijorată că nu răspund la telefon, tot ar fi fost prea devreme să fi ajuns aici. Indiferent cine era acolo în hol, voiam să audă ce aveam să-i spun lui Richard Walker.
— Nu numai că l-ai ucis pe tata, dar ai ucis-o şi pe Grace, am continuat eu. Avea pagina aceea din revistă în buzunar atunci când a fost găsită în piscină. Probabil îşi dăduse seama că tabloul original al lui Morley aparținea acestei case. Richard, poate te interesează să ştii că persoana care a executat copia pentru tine a fost atât de mândră de opera ei, încât s-a semnat cu adevăratul ei nume sub semnătura falsificată a lui Morley.
Am arătat din nou spre tablou şi am întrebat:
— Spune-mi, Richard, cine este Alexandra Lloyd?
Richard făcu un gest de resemnare şi schiță un zâmbet slab.
Mâinile nu-i mai tremurau.
— Alexandra Lloyd este pictoriță, dar acum e moartă. Tocmai am auzit la ştiri că trupul i-a fost pescuit din Râul East. Ca şi Susan, fermecătoarea domnişoară care era şi dependentă de droguri, Alexandra nu a înțeles că şantajul era o mişcare neinspirată. Şi ai făcut şi tu câteva greşeli serioase, Kay, şi

trebuie să mă răfuiesc cu tine cum am făcut şi cu ele.
Apoi Richard s-a uitat la Vince şi i s-a adresat direct:
— Îmi pare rău, Vince. Nu am venit aici cu intenția să-ți fac vreun rău. Ai fost întotdeauna de treabă cu mine şi cu mama. Dar, din păcate, ai apărut aici într-un moment nepotrivit. Pentru mine, totul s-a terminat. Norocul m-a părăsit. În cele din urmă poliția va face legătura între mine şi Alexandra şi îşi vor imagina uşor şi restul. Aş mai avea o mică şansă să scap, aşa că nu pot să vă las aici ca să anunțați poliția.
Richard se întoarse către mine.
— Dar dacă pun mâna pe mine, când am să stau la închisoare, o să am satisfacția gândului că nu te bucuri de banii lui Carrington.
A îndreptat pistolul spre capul meu.
— Mai întâi doamnele, Kay!
În timp ce şopteam numele lui Peter, umbra pe care o văzusem în hol se dovedi a fi un polițist care năvăli în cameră.
— Poliția! strigă el către Richard! La pământ! Jos!
În timp ce polițistul se lupta cu Richard, Vincent a lovit cu piciorul pistolul care a zburat în partea cealaltă a camerei, apoi s-a repezit spre polițist, ca să-l ajute să-l imobilizeze pe
Richard. Câteva clipe mai târziu, s-a auzit zgomot de bocanci care duduiau pe scară şi alți doi polițişti au năvălit în cameră. Când i-a văzut, Richard a încetat să se mai zbată şi a început să plângă.
Am văzut ca în transă cum polițiştii îi puneau cătuşele lui Richard şi îl trăgeau să se ridice în picioare. Unul dintre

polițiști a recuperat pistolul, iar cel care fusese în hol s-a întors către mine:
— Am auzit tot, doamnă Carrington, a spuse el. Fiți sigură, am auzit totul.

84

A doua zi la ora 13:30, soțul meu, cu cătuşe la mâini, cu lanțuri la picioare şi îmbrăcat din nou în costumul portocaliu de deținut, a fost adus în fața judecătorului Smith. Din nou, Barbara Krause urma să vorbească în numele statului, iar Conner Banks să fie alături de Peter. Din nou, sala de judecată era plină ochi de spectatori şi ziariști. Şi din nou, şedeam în rândul întâi. Alături de mine, de o parte, şedea Vince Slater şi, dincolo de el Nicholas Greco. De cealaltă parte şedea Maggie şi mă strângea de mână.
Procuroarea Barbara Krause a luat cuvântul:
— Onorată Instanță, în ultimele cincisprezece ore s-au produs evenimente ieşite din comun. Richard Walker, fiul lui Elaine Carrington, a mărturisit că i-a ucis pe Susan Althorp, pe Jonathan Lansing şi pe Grace Carrington. Biroul Procuraturii l-a acuzat formal pe domnul Walker de aceste crime şi va fi pus sub acuzare mâine în fața dumneavoastră. A mai mărturisit că a asasinat-o şi pe Alexandra Lloyd acum trei zile, iar trupul acesteia a fost descoperit în Râul East, în New York. Departamentul de Poliție din New York a depus cerere oficială de deschidere a procedurii de urmărire penală în acest caz.

— Onorată Instanță – şi vă rog să-mi permiteți să mă adresez şi domnului Carrington, regretăm profund această gravă eroare judiciară care s-a produs. Singura noastră consolare este că ea a fost descoperită înainte să se producă mai mult rău. Retragem toate acuzațiile formulate împotriva domnului Carrington. Actul de acuzare îl învinuia de moartea lui Susan Althorp şi Jonathan Lansing. Retragem, de asemenea, şi acuzațiile care au dus la anularea cauțiunii pe care le-am formulat recent. Amintim că nu l-am acuzat formal pe domnul Carrington de uciderea lui Grace Carrington. Onorată Instanță, singura acuzație are ar mai putea rămâne ar fi aceea de atac la adresa polițistului atunci când domnul Carrington s-a dus pe domeniul Althorp, fiind în stare de somnambulism. Am discutat personal cu ofițerul implicat în acest caz, iar el mi-a cerut să retrag şi această acuzație. Îşi exprimă profunda simpatie, ca noi toți de altfel, pentru domnul Carrington. Considerăm că a suferit destul. Precizez că şi această acuzație a fost retrasă.

Judecătorul Smith a făcut un gest către Conner Banks.

— Mai doriți să spuneți ceva dumneavoastră sau domnul Carrington?

Banks şi Peter s-au uitat unul la altul şi Peter a dat din cap.

— Onorată Instanță, a spus el, întinzând în față mâinile cu cătuşe, vă rog să le cereți să-mi scoată astea. Vreau doar să merg acasă cu soția mea.

Judecătorul Smith, vizibil emoționat, a replicat:

— Accept moțiunea procuraturii de retragere a tuturor

acuzațiilor. Domnule Carrington, eu fac rareori comentarii, dar de astă dată trebuie să spun că nu mi-a mai fost dat să văd nimic de felul acesta. Îmi pare nespus de rău că ați fost victima unei asemenea tragedii. Veți fi eliberat imediat.
Curtea a izbucnit în aplauze, iar eu am alergat spre Peter şi m-am aruncat de gâtul lui. Eram prea emoționată ca să pot vorbi, dar el a spus:
— S-a terminat, iubirea mea, s-a terminat, hai să mergem acasă.

Epilog
Un an mai târziu

A trecut un an de când Peter era în sala de judecată ascultându-l pe procuror cum anula acuzațiile împotriva lui. Roțile justiției au continuat să se învârtă pentru oamenii care îl făcuseră pe Peter să treacă prin acest calvar.
Richard Walker a pledat vinovat pentru asasinarea lui Susan Althorp, tatăl meu, Grace Carrington şi Alexandra Lloyd. A fost condamnat la închisoare pe viață şi în New Jersey şi în New York. Procuratura mi-a dat asigurări că nu va mai fi eliberat niciodată.
Vince Slater a predat procuraturii cămaşa lui Peter. Petele de sânge de pe ea se coroborau perfect cu ceea ce recunoscuse Richard că se întâmplase cu Susan în noaptea de după petrecere. Îi promisese să se întâlnească în fața casei ei la ora 1.30. Susan dorea să fie sigură că tatăl ei adormise. Când s-a

întâlnit cu ea, Susan i-a promis că se va lăsa de droguri şi că era ultima oară când mai apela la el să-i ceară bani. Dar n-a crezut-o. Înspăimântat că ar putea da în vileag furturile de tablouri, Richard a decis s-o ucidă. Şi ca să nu poată țipa, i-a dat mai întâi un pumn în gură. De aceea, Susan sângerase şi îşi pătase rochia în față. Apoi a strangulat-o. Dar înainte să apuce să mute trupul în portbagajul maşinii sale, Richard a văzut maşina lui Peter care vira în fața proprietății Althorp.

Cuprins de panică, s-a ascuns în spatele tufişurilor şi l-a urmărit pe Peter care s-a dat jos din maşină, a luat ceva de pe locul din dreapta şi apoi a traversat gazonul spre locul unde zăcea Susan. Purta cămaşa de seară, dar nu mai avea sacou. Richard a văzut că Peter a scăpat un obiect – care s-a dovedit a fi poşeta de seară a lui Susan –, a îngenuncheat şi şi-a pus o ureche pe pieptul lui Susan, probabil ca să audă dacă îi mai bate inima. Aşa şi-a murdărit cămaşa de sânge. Apoi Peter s-a întors la maşina lui şi a plecat.

Richard a recunoscut că, în tot acest timp, Peter părea să fie într-un fel de transă, aşa cum se descrie în cazul somnambulilor.

Elaine Carrington a negat că ar fi ştiut dinainte că Richard avea de gând să-i facă vreun rău lui Susan Althorp, dar a recunoscut că i-a spus ce făcuse la numai câteva ore după cele întâmplate. Explicația lui era că o plesnise pe Susan pentru că se împotrivise avansurilor lui, deşi se strecurase afară din casă pentru a se întâlni cu el.

Elaine a mărturisit că îl sfătuise pe Richard să ascundă trupul la

o crescătorie de peşte, iar după aceea îl ajutase să-l îngroape pe proprietate, dincolo de gard, după ce au fost siguri că poliția sistase cercetările. A mai recunoscut că fusese ideea ei să-l pună pe Richard să-l ademenească pe tata, sub un nume fals, la o fermă din statul New York care era de vânzare, sub pretextul că urmează să fie angajat ca peisagist.

După ce Richard l-a asasinat pe tata, Elaine l-a ajutat din nou să îngroape cadavrul pe proprietate. Richard a dus maşina tatei în locul unde fusese găsită, pe malul Fluviului Hudson, iar Elaine l-a urmat în maşina ei, după care l-a dus acasă.

Elaine a negat orice amestec în moartea lui Grace Carrington şi a Alexandrei Lloyd. A susținut că nu ştia nimic despre furturile de artă.

Gary şi Jane Barr au divorțat şi sunt foarte încântată că Jane lucrează în continuare pentru familia noastră.

Nicholas Greco a devenit comentator frecvent la postul de televiziune Fox Network. Îi sunt îndatorată pentru totdeauna pentru perseverența cu care ne-a ajutat să aflăm adevărul.

Eu şi Vince Slater am înțeles că, fiecare în felul nostru, încercasem cu disperare să-l protejăm pe Peter. Nu am să uit niciodată cum s-a aşezat în fața mea atunci când Richard a îndreptat arma spre noi. Vince este în continuare colaboratorul cel mai apropiat al lui Peter şi a devenit prietenul meu.

Cel mai nou membru, Peter Carrington, are acum şase luni. Nu pot să spun Peter Carrington junior, pentru că este, de fapt, al cincilea. Este leit tatăl lui şi lumina vieților noastre.

Maggie este încântată de rolul ei de străbunică. Acum este foarte apropiată de Peter. A reuşit chiar să se convingă că, în adâncul inimii ei, nu l-a crezut niciodată vinovat.

Peter este din nou preşedinte şi director executiv la Carrington Enterprises, iar compania continuă să prospere. Va avea întotdeauna nevoie de medicație pentru a preveni somnambulismul, dar nu a mai avut astfel de episoade.

Un factor major în cazul somnambulismului este stresul, iar eu consider că este de datoria mea să fac din căminul nostru un refugiu fericit pentru Peter în toate privințele. Când intră seara pe uşă şi mă găseşte împreună cu copilul aşteptându-l văd, din privirea lui şi din zâmbetul care îi luminează fața, că am reuşit.

Sfârşit

Nota autoarei

Să dormi: şansa să visezi: au, apăsarea aceea…
Să dormi: şansa de a fi *somnambul:* au, apăsarea aceea…
Cu scuzele de rigoare față de Shakespeare pentru că l-am parafrazat, ideea de a scrie un roman despre faptul că o persoană suferindă de somnambulism cronic ar fi fost posibil să comită crime în aceste circumstanțe, m-a intrigat atât de mult, încât a devenit o realitate.
Toată recunoştința mea asistentei medicale Jane O'Rourke pentru amabilitatea cu care m-a condus prin Centrul de Cercetare a Tulburărilor de Somn de la spitalul Pascack Valley şi pentru explicațiile ei. Sunt recunoscătoare, de asemenea, revistelor şi site-urilor de pe Internet care oferă atât de multe informații despre somnambulism şi, în mod deosebit, următorilor autori de articole pe această temă: Marion Howard, Rosalind Cartwright şi Fumiko Konno.

În acest nou thriller psihologic captivant, MARY HIGGINS CLARK, *„regina suspansului"*, îl poartă pe cititor într-o călătorie de neuitat prin tenebrele minții umane, locul în care sălășluiesc cele mai periculoase amintiri.

Având o intrigă complexă, desfășurată în permanență la limita dintre realitate și vis, dintre tărâmul conștientului și cel al inconștientului, povestea ne prilejuiește întâlnirea cu personaje excepționale de a căror evoluție depinde dezlegarea misterului mai multor crime adăpostite de umbra trecutului.

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, București
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-293-4
9 789736 292934

Preț: 27,00 lei